

העולם הזה

מילחמה על

גבם של

ילדים

ההיגיון הסחוף

כל הזמן אומרים לי ומשננים שאסור להיכנע לסחטנות, כי סחטנות מולידה סחטנות ואם נני כנע, ולו פעם אחת, לטרור, אז הטרור יימשך ואסור להיכנע לי-טרור, שכן טרור מביא לסחטנות וסחטנות אחת מולידה שמונה טרור-דים וטרור מביא לטרורקס פלומ קישלטררר פרררר סחחח מזוזללי-קופפפ וכו' וכו' וכו'.

ובאמת, עד עכשיו, העובדות מוכיחות את התיוה הזאת מעל לכל ספק — ממשלת ישראל לא נכנעה אף פעם (איזה גברים, כל הכבוד!) לטרור או סחטנות ואמי-נם במשך הזמן, וכתוצאה ישירה מכך, הלך הטרור ושכך — מיספר הפעולות ירד, קטן מיספר הנפגעים — עד שהטרור, כידוע, נע-לם לחלוטין.

ומי שלא מאמין — שיקרא עיר-תונים.

מזימרת הארץ

הרב יהודה צבי קוק:

„ממשלה זו הכושלת ונסחבת עם תסבוכת הצרות וחילול השם של בעל הגויה“ הממיט חרפה על עמנו ועל נחלתנו.

„מלך העולם, העמים והארצות, ש-ציוה לנו בפקודת תורתו את שלטון-גנו על נחלת אבותינו. רק צו זה יקום ויהיה במלוא ניצחו לעד ולעולמי עור-למים.“

רביאלוף מרדכי גור:

(למפגינים נגד נסיגה מהגולן)
„אתם יכולים לישון בשקט. לא ניתן כלום.“

שר התיירות משה קול:

(בטקס איזרוח „נחל משואה“)
„אנחנו מקימים יישובים ומאזרחים אותם מתוך מגמה להשאירם שם לעד, שכן זוהי מפת העתיד של המדינה ויש לה גם טעם ביטחוני.“

הרבי מלובביץ:

„כיבוש דמשק במלחמת יום הכי-פורים היה מונע את כל הבעיות אלי-הן נקלעה ישראל. הפקודה להיעצר ולא לכבוש את דמשק היתה מוטעית. כי-בוש העיר היה מאפשר, בין היתר, לשחרר את השבויים.“

מחדלטורים

יותר מכל דבר אחר, חביבים עלי המחדלטורים. אלו שהמציאו את המילה מחדל.

אני מתכוון במיוחד לכל אותם עיתונאים-פלא אשר יודעים את כל השאלות לכל התשובות — כלומר, יודעים לשאול את השאלות הנכונות. לאחר שהתשו-בות מונחות לפניהם.

אצורצו מחדלטורים בעטים מושחזים אל העיירה מעלות, וטרם יבש הדם תחלו למנות אחת לאחת, ובאותיות גדולות, את המחדלים המחדליים הקשר-רים בילדים ובטילים ובעיירות-פיתוח ובאזורי-ספר, ובכלל. הם גם יודעים לספר, בכישרון אנאליטי מדהים, שאין תאורה ביטחונית מספקת ואין מיקלטים הילדות לומדות תפירה במקום במלוגיה. יופי.

מצער רק שלפני רצח-מעלות, היו המחדלטורים עסוקים במחדלי האסונות הקודמים ולא הספיקו לבדוק את בעיית שיעורי התפירה לאור מצבנו הביטחוני.

מי יחקור את מחדלם של המחדלטורים?

תנו לעם דם

העם רוצה נקמה, העם רוצה עונש-מוות, העם רוצה דם.

אז תנו לו. תנו לעם דם.

לא לאבד את שפיות הדעת, רבותי. לתת לעם את רצונו. למלא את רצון העם.

הממשלה תספק את הדם והעיתונים יגישו אותו לעם. הנה הדם המוגש לכם בכותרות הראשיות של שלושת העיתונים הגדולים:

עשרות הרוגים בהפצצות
חיל האוויר על

מרכזי מחבלים בלבנון

נזק כבד ועשרות הרוגים
בהפצצה על לבנון

כ-200 נהרגו ונפצעו אתמול בהפצצה בלבנון

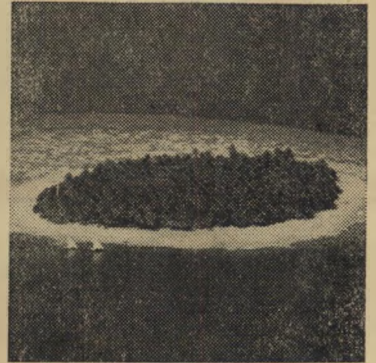
וזה טוב וזה נכון וזה בדיוק מה שאנחנו צריכים עכשיו.
דם דם ודם.

הכל לפי כללי השוק החופשי — העם רוצה דם ורק דם והממשלה יכולה לספק דם ורק דם.

ואם אפשר היה לשפוך לנו דם מתוך מכשיר הטלוויזיה אל הסלון שלנו, היינו באמת מרגישים נפלא והכל היה טוב ויפה ונהדר.

האי שלנו בהבאנה

אבוגו-אבולר-מבולו (או בקיצור: אבולו) הוא אי קטן באוקיינוס השקט, כחצי מיליון קילומטר מערבית להבאנה, בירת קובה. שטחו דונאם אחד והוא מור-קף בים כחול מאוד. כדי להגיע לאבולו יש לצאת מפרשמן-פינת-הירקון ולנסוע

האי הכי רחוק בעולם
אבולר-מבולו ממבט פאנטום

ישר-ישר במשך שלושה-ארבעה חודשים. אח"כ לפנות ימינה — והאי לפניכם.

באבולו אין ילדים. אין גם פלשתי-נאים. באבולו כולם דגים, או זברות, או דובי-קרח לבנים, או גמלים. המועצה ה-

כד הארץ דקלים דקלים
אין שיכונים לזוגות צעירים

מייעצת, השולטת באי מזה אלף שנה, מורכבת מאצות ואגוזי-קוקוס. עורכת העיתון המקומי היא תולעת-משי אוכלת דקלים וכל עיסוקיה מצטמצמים בכתי-בת טור רכילות שבועי העוסק בעיקר ברבייתם של דגי הטונה (או על איזה

הפרלמנט המקומי
בשעת דיון בענייני חוץ וביטחון

לוקוס שנראה מסתובב לאחרונה עם שו-שנתיים, אלמנתו של סרטן נויר אשר נפטר לאחר מחלה קצרה).

פיצוצים לא נשמעו באבולו מאז נוצר

(המשך בעמוד 3, טור 4)

ממשנתו של מייסדו —

צ'ין, בוק הים!

ד"ר זוארץ

(בתקופת היותו מפקד פייב"א)

האי ע"י הרגעש משתולל. נראה כאילו הסכם הפסקת-הלוחמה בין איתני ה-טבע לא הופר עד עצם היום הזה, לשם-חתם של השימפנוים המשתופים על ה-חול הלבן. אפילו הדי הפיצוצים האטור-מיים הצרפתיים אינם מגיעים לכאן.

כולם צבעוניים באי אבולו, ואף על פי כן אין פערים עדתיים. שחור זה יפה, וגם אדום וכתום וצהוב וירוק ואפילו בז'. הצפרים מציי-צות כל היום ללא צטורה ובלי דבר-המפרסם בין ציוץ למשנתו. את גלי צה"ל

אבולו בחורף

שלג ללא חריצי חל"מים

לא קולטים בכלל. אין פקקי תנועה ואין ריח של נפט, או ריח אדם.

על מחדלים בכלל לא שמעו באי שלנו. השוטר המקומי, חלוון כחול-לבן עם פנס-אדום מהבהב על קונכייתו, מחוסר עבודה מזה שנים. הפשע, כנראה, אינו משתלם. גם לא מפצחים גרעינים ואגו-זים בבתי-קולנוע. אין קולנוע. החללון

המזון האדומי

מימיו (מוסתר במקצת) עץ פלאפל

הממלכתי משמש גם כרמטכ"ל, כראש אג"ם, כשר ההסברה וכרב ראשי — ובכל זאת מספיק הוא לחול רק על עלה-בננה אחד במשך יום עבודה. אין בעיות של גיור כהלכה. כולם יהודים כשרים. גם הפרפרים.

„מוטה גור?" שואלת זיקית ירוקה „מי זה בכלל?" „קייסינגר? ערפאת? — לא שמעתי אף-פעם," היא אומרת בפס-קנות וממשיכה לחפש את זבובניה.

איזה מזל, שבאיזשהו מקום, בין נור-בניה להבאנה קיים אי שזוה. איזה מזל.

הגולן הוא חלק בלתי נפרד מהמדינה

(כרוז שנשאו מפגינים סוריים, לשעבר תושבי רמת-הגולן, בהפגנה בדמשק נגד הוויתורים הסוריים לישראל בגולן)

שימחת בית-השואבה

מי שלא ראה שימחת לאיד, לא ראה שימחה מימיו.

ועד לכך המחזאי הדגול יוסף-טומי („תפוס את הגנב") לפיד, שקפץ מעור-רו מרוב שימחה על כישלון מחזהו של חנוך לוין „יעקובי ולידנטל" ב-לונדון.

לפיד, המקבל כידוע את דעתם של האנגלים בכל עניין ועניין (בייחוד בשטח הפוליטי — ראה הופעתו של הנ"ל בתוכניתו של דווייד פרוסט ש-הוקלטה בארץ) מקבל את דעתם גם בעניין זה.

הוא, הקורא לכל המתנגד לישראל „אנטישמי", לזעג לאלה הקוראים „אנטישמים" לאנגלים בגלל שמשוהו ישראלי לא מצא חן בעיניהם.

ללמדך שאין כמו שימחה לאיד בשר-ביל הבן-אדם.

דבר המערכת

חליין עברי

דומה, כי אין מתאימים יותר מימים טרופים אלו כדי לחרוץ למוות את גורדינם של המתאבדים הפלשתינאים ואין כשעה זו יפה לה שמיד אותם חיית-אדם, כפי שנאמר בכתובים: „הוא יושף ראש, ואתה תשופנו עקב!" שן תחת שן, עין תחת עין.

ייתכן כי נתבשר בקרוב על כי הגיי-עה שעתו הגדולה של התליין העברי, לאחר שבעל-מיקצוע מכובד זה שבת ממלאכתו שנים הרבה, אשרינו שנוכה לעמוד ולחיות בפלאי התגשמותו של חזון עמנו עתיקהימים: שוטר עברי לנו, וגנב עברי — ועתה גם תליין עברי, יהודי כשר אשר בא בבריתו של אברהם אבינו.

אשרינו, שבקרוב נזכה לתליין עברי זקוף-קומה משלנו. עלם-תלתלים תכול-עיניים, אשר בידיו החסונות יבצע את גורדין הצדק של שופטי ישראל.

ואין תליינו ככל התליינים. וודאי שלא כתלייני הגויים נכיהנפש וגסיר-הרוח. כוחו של התליין העברי יהיה בצדקתו, ובכוחו המוסרי. ו-שחור-דמם של הרוצחים לא יזהם את טהרת-נפשה של האומה.

מי ייתן ונוכל לחיות באושר ועור-שר בארצנו הנבנית, בעד רוחו של תליינו תשמש כמגן לרוחו היוצרת של העם ותסוכך על עצם קיומנו.

23.4.1948

טירוף

משה דיין: הדבר הקובע הוא לא להכנע לסחטנות ולהרוג במחבלים

פעם סיפרו לנו שחיי-אדם הם ערך מקודש. אמרו אפילו שחיי-אדם הם הערך המקודש ביותר.

חונקנו לאור הדברים. גדלנו איתם.

אבל פתאום אתה מגלה שמהו השתבש. משהו לא בסדר. חיי-אדם נדחקו אל תחתיתו של הסולם ואת מקומם תפסו ערכים אחרים.

יום בהיר אחד הרבה יותר חשוב ש„לא נכנע לטרור" מאשר חייהם של ילדים.

שהרי אנחנו גיבורים וחזקים ואנחנו לא נכנעים. ועל המזבח הזה הקדוש של „אנחנו לא נכנעים", אנחנו מוכנים להקריב הכל, כולל חיי-אדם שהיו פעם מקודשים.

ובסופו של אותו היום הבהיר אתה מבין שכשטירוף נלחם בטירוף אין פלא שמנצח... הטירוף.

אל: כבוד הרמטכ"ל,

האופוזיציה המלוכדת,

אנשי-הרוח השובתים רעב,

נושאי-כליו של ה' צבאות; מקדשי תילים אסטרטגיים.

חלוצים ומתנחלים,

תנועות נגד שואה מדינית,

חזיתות למען מניעת שואה צבאית,

שר התיירות וההתנחלות,

נושאי-שם „דם בנינו" לשווא.

מפגינים, שונאי-קייסינגר ובלתי-מפלגתיים.

הנידון: תזכורת

בסוריה יושבים שבויים. הם רוצים הביתה.

בתודה מראש.

תשקיף

היה מידע מוקדם

על כוונות המחבלים

בידי גורמים ישראליים שונים היה מידע מוקדם כי אירגוני הטרור הפלסטיניים מתכננים לבצע מעשה חטיפה של ילדים ב-15 במאי. בנוסף למידע הכללי על כוונת המחבלים לבצע סידרה שלמה של פגזות ביום זה, היה מידע מפורט יותר על כוונת התכנון לילדים ישראליים בארץ ובחולל.

כתוצאה ממידע זה ננקטו אמצעים להבטחת שומם של ילדים

נדחתה הגשת נימוקי

ועדת-אגרנט

ועדת-אגרנט עמדה להגיש השבוע את דו"ח ההג"מקה המלא למסגרות הביניים שהגישו באחד באפריל. דו"ח זה כולל את הנימוקים המלאים למסקנות, אליהן הגיעה הוועדה באותו דו"ח. אולם מסיבות שר נות, כנראה גם בגלל הטבח במעלות, נדחתה הגשת הדו"ח.

הדו"ח, שיובא גם לידעת ועדת-החקירה הביטחון לא יפורסם ברבים, ככל הנראה. בהתבטאויות פרטיות של אחד מחברי הוועדה נרמז, כי ההנמקות הן עוד יותר קטלניות מאשר המסקנות, לגבי האישים המאוזכרים בדו"ח.

ספיר מובא: ספק

בהרכבת הממשלה

שר-האוצר פנחס ספיר ניבא השבוע, בתום ההצבעה במרכז מילגת העבודה, שם אושרה הקמת ממשלה במתכונת של 61 חברי כנסת, כי אישור כזה עדיין אינו מבטיח את הקמת הממשלה ע"י רבין. ספיר גידה למקורביו כי הוא סבור שי

המישכחה הלוחמת

לה בלה

מפאת מאורעות מעדות, נדחה פירסום המשך הסידרה לשבוע הבא.

הפרק הבא:

אגדת התאומים היוגוסלביים

דווקא אנשי הליברלים העצמאיים עזורים להציב קשיים בלתי-צפויים בדרך להרכבתה של הממשלה.

צפויה מילחמת

מוהיגים מתיים

הגילויים מאחורי-הקלעים, הנחשפים בפרקי הזכרונות של מי שהיה ראש-ממשלת ישראל ושר-החוץ שלה, משה שרת, עלולים להוביל לפתיחת מילחמת בין המתיים.

בתגובה על דברי הביקורת הקשים הי מתפרסמים ביומן שרת על דויד בן-גוריון, ועל אישים רבים אחרים שהיו בצמרת המדינה, יש כוונה לפרסם מוסמכים ופרקי זכרונות של אישים שהזכו לעולמם, שננגזו עדיכ כדי לא לפגוע בתדמיתם של מנהיגים חיים ומתיים. פירסומים אלה יכלדו, כנראה, גם ביקורת חריפה על משה שרת עצמו.

בינתיים נודע כי שאול אביגור, גיסו של שרת המנוח, מי שהוגדר במשך שנים כ"מצפון" של מפא"י, הוא אחד המתנגדים החריפים לפירסום יומנו של שרת.

נגד לחץ הליכוד המוליך למילחמה

בעד הסכמת הממשלה להפרדת

הכוחות, למען הסדר

עצרת על נושא זה תתקיים ביום

המישי, 23.5.74, בשעה 19.00, בכיכר

מלכי ישראל, תל-אביב

בהשתתפות:

אורי אבנרי, א.ב. יהושע, שלום

כהן, יגאל עילם, אלוף (מיל.)

מתתיהו פלד, ח"כ מאיר פעיל,

ח"כ מרשה פרידמן, יאיר

צבן, ח"כ אליעזר רונן.

רבין בשער "טיים"

צעדו הראשון של יצחק רבין להכרה בינלאומית כמנהיג ישראל: השבועון "טיים" מכין עתה כתבת-שער. צילום ציבעוני של רבין יופיע בשער השבועון.

מה עושה דדו?

רב-אלוף (מיל.) דויד אלעזר מקדיש עתה את כל זמנו לחיבור דו"ח על מילחמת יוסי-הכפורים, שלא יפול בהיקפו ובצינונו מדו"ח ועדת אגרנט. דדו מתכוון להגיש את הדו"ח שלו לממ"שזה בדיכבד עם הדו"ח הסופי של ועדת אגרנט, כדי לבסס את תביעתו מן הממשלה לא לאשר את מסקנות הוועדה הממלכתית. ייתכן שלא יהיה זה המיסמך היחיד מסוג זה שיגנע על שולחן הממשלה באותו מועד.

בחירות - רק

בעוד שנה

אם תחזיק הממשלה הבאה מעמד, תי ערכנה הבחירות לכנסת התשיעית לכל הי מוקדם בעוד שנה.

שוחרי השינוי במפלגת-העבודה רוצים לערוך קר-דס-כל בחירות פנימיות במפלגתם, כדי להדיח את הממשלה הוותיקה ולבטל את מיסטר-החסיבות בהם רוצים שהרשימה לכנסת הבאה תורכב כבר על ידי המוסדות החדשים, שבהם ישלטו — כפי שהם מקווים — הצעירים.

WE ARE ALL JEWBOYS

ההתקפות האנטי-שמיות על הנרי קיסינג'ר בארץ

(ההדו"ח, "בעל הגוייה") עוררו בכמה חוגים את הרצון להפגנה נגדית, שתהווה מעין התנגדות בפני קיסינג'ר.

הכוונה היא לשאת באחת ההפגנות הקרובות כרזות בנוסח "כולנו יהודונים".

ישראל מועה ציוד

אלקטרוני מהמחבלים

נציגים של תנועת-השיחרור הפלסטינית של יאסר עראפת עמדו לרכוש בהונגריה מיתקנים אלקטרוניים, שהיו מיועדים לשימוש במצויה-הביקורת האלקטרוניים המותקנים כיום ברוב נמלי-התעופה בעולם.

ברגע האחרון נרתעה הונגריה להוציא את העיסקה אל הפועל, אחרי שגורמים ישראליים, להם נודעה העיסקה, אימו לפרסמה ברחבי העולם, ולהאשים את הונגריה בסיוע לטרור בקוויה-התעופה הבינלאומיים.

מישרד-הביטחון

בלי חיים

ראש לישכת שרי-הביטחון, חיים ישראלי, עומד לפרוש מתפקידו עם פרישתו של דיון, אחרי שהודיע כי לא יהיה מוכן לשרת תחת כל שרי-הביטחון אחר.

ישראלי, שכיהן בלישכת שרי-הביטחון גם בתקופת בן-גוריון ואשכול, עומד לעבוד בקרן הנגב, שם יהיה אחראי על קיבוץ ואיסוף כל החומר שבן-גוריון השיר איר בכתב, במטרה להוציא לאור כל כתבי בן-גוריון.

"מגרש השדים"

יגורש מישראל?

לא מן הנמנע שהסרט מגרש השדים, שעורר תגובות ניסערות של הצופים בכל מקום בו הוצג ברחבי העולם, ושל מנבאים כי יהיה רבי-המכר של כל תולדות הקולנוע, לא יוקרן בישראל. למרות שהמורעצה לביקורת סרטים ומחזות לא פסלה את הקרנת הסרט בארץ, טרם נמצא בעל-קולנוע שייאות להקרין את הסרט באולם.

כמה בעלי בתי-קולנוע ישראליים, שי חזו בסרט, הודיעו ונגעלו ממנו, עדיכדי כך שהביעו סירוב מוחלט להקרין את הסרט בכתבי-הקולנוע שלהם.

לבי-ארי -

לטלוויזיה?

שדרן-הרדיו הפופולארי גדעון לבי-ארי, עומד כנראה לגנוש את הרדיו ולהצטרף לטלוויזיה. לבי-ארי הוצע להפיק ולהגיש תוכנית-ראיונות עם אישים שונים, מסוג התוכניות של שדרן-הטלוויזיה הבריטי, דייוויד פרוסט, וכן להפיק סידרה טלוויזיונית מסוג התוכנית הנושא בטיפול, אותה מפקד ומגיש לבי-ארי בשדרני ישראל.

"מאיר נתיב" נפסל

מטעמי בטיחות

אחד המימצאים הראשונים שיובי או לידעת ועדת-החקירה, שמונתה לחקר טבח התלמידים במעלות, יהיה מיכתב שנשלח תודשיים לפני האמון, ממעם משה נויברגר, מפקח בטיחות של המוסד-לביטחות, שערך ביקורת במיכתב בית-הספר, "מאיר נתיב" בי מעלות. נויברגר קבע, כי בניין בית-הספר פסול לשמש כבית-ספר ואינו יכול לשמש גם ללינת מטיילים, מאחר שיש בו הדרגות אחת כלכד, ולא שניים כנדרש בחוק, אין בו מדרגות חירום, הוא אינו מוקף בגדר ואין לו שער נעול.

דו"ח זה נשלח למנהל בית-הספר במעלות, לראשי-המועצה המקומית מעלות ולמישרד-החינוך, אך לא זכה לתגובה כלשהי.

פפאף

1862
1974

מאה ושתיים-עשרה שנות נסיון... זה משהו!

פפאף תופרת במהירות כפולה מהרגיל הודות לתופסן (גרייפר) המהיר עם הסיבוב המלא.

פפאף תופרת ישר, קדימה ואחורה, תופרת מונוגרמים, זיג זג, לולאות, כפתורים, תפר נסתר, רוכסנים, תופרת ומקפלת את קצות הבד ושוליו, תופרת עם מחט זוגית. יש לה שלושה מצבי מחט, ימין, אמצע ושמאל, מתקנת גרביים.

פפאף תופרת על כל סוגי הבד, מן הדק עד העבה ביותר, תופרת על עור, ריפוד, ספוג, ברזנטים ומה לא.

פפאף נמכרת ב-140 ארצות ב-5 יבשות תבל.

פפאף נמכרת בישראל בחמשה דגמים שונים.

פפאף מכונות התפירה המובילות בתעשיית ההלבשה.

פפאף היא מכונת תפירה מיוחדת במינה. יש בארץ מכונות תפירה פפאף בנות 60 ו-80 שנה שעדיין תופרות והנשים אומרות שלא היו מוכנות להחליף אותן בשום מכונת תפירה אחרת, אפילו פפאף מודל 1974... אבל הן עדיין לא ראו את פפאף 1974.

פפאף מכונת התפירה היחידה בעולם בעלת 1000 דוגמאות ריקמה אוטומטיות ובעצם מספר בלתי מוגבל של דוגמאות כאלה וכל זאת על-ידי הזזת כפתור.

פפאף המכונה היחידה בעולם עם משחיל חוט אוטומטי. המכונה משחילה את החוט בעצמה וכל אשה תופרת במכונה תדע להעריך זאת. יתרה מכך, החוט לא נתפס בתופסן (גרייפר). החלפת המחט והרגלית נעשים ביד (אין צורך במברג) וכן ויסות המתיחה בבית הסליל.

פפאף... והשמלה גמורה!

סוכנים ויבואנים בלעדיים ל. טאובה בע"מ. רחוב לילינבלום 15, תל-אביב, טל. 54231

דב הירשנזון, עולי ציון 3, יפו • קסטרו, יפו—תל-אביב 17, ת"א • מרדכי בירנבוים, רזיאל 11, יפו • **חיפה**: טרויב, החלוץ 55 • ששה הלוי, שפירא 10 • **ראשון-לציון**: קרניצמן, בנין תחנת „אגד" • **נתניה**: הנריך, שטמפר 4 • **באר-שבע**: קמנמן, פסגי אוניקו • **רחובות**: א. פולק, הרצל 115.

רשימת המפיצים: **תל-אביב** — יפו: מהנדס נח הירשנזון, רזיאל 12, יפו • דב אלגביש, שינקין 16, ת"א • צבי ברגמן, בן-יהודה 10, ת"א • ישראל קרני, פלורנטין 12, ת"א • כרמל, הרצל 81, ת"א • מרכז מכונות תפירה, בית לחם 8, ת"א • צבי ניסנבוים, נחלת בנימין 23, בחצר, ת"א • פרימן, פלורנטין 12, ת"א • צפלסקי, בית לחם 2, ת"א •

הדרכה פרטית חינם, שירות מעולה, אחריות.

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרייבך 12, טלפון 260134. תאריך: 136 מען מברקי: עזרמפרס. "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בראבנדורף. הפצה: גר בע"מ. גלופות: צינקוורפיה כפסי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ק/א ירי.

היום, כשכולם תוקפים את המיטרה וכוחות הביטחון על מחדליהם וכישלונם בפרשת הטבח במעלות, אני רוצה להיות יוצא-דופן ולהגיד כמה מילים טובות על המיטרה.

בניגוד לכל מה שהתפרסם עד כה, היתגלותה ממשטרת-ישראל ביום השחור של מעלות בשיא יעילותה, מסירותה ותושייתה. שוטרי ישראל וקציניהם, שחשו למקום הפורענות, הבינו מייד כי הבעייה הניצבת בפני עם ישראל אינה איך לחלץ את התל-מידים המוחזקים כבני-ערובה בידי המחבלים בבית-הספר בעיירה הגלילית, אלא איך למנוע מעשרות הצלמים והעיתונאים שחשף למקום, לסקר ולתאר מה שמתרחש במקום. מרגע שתפסו כי המשימה הבלעדית המוטלת עליהם היא להרחיק צלמים ממקום ההתרחשות, הם לא חסכו מעצמם כל מאמץ והקרבנה, וחרפו נפשם במערכות ישראל כדי למנוע מהצלמים להביא לידיעת העולם בתמונות את מה שאירע במעלות.

שוטרים וחייילים מגרשים צלמים מחצר בית-הספר במעלות *
שיא של יעילות

אומץ ליבם של השוטרים המסורים עמד להם שלא להיכנע בפני העובדה שלמקום הגיעו עשרות מצלמי העיתונאים החשובים ביותר בעולם, וגם לא בפני הפצרות אנשי משרד-ההסברה שחשו למקום וניסו להסביר לשוטרים שהעיתונאים והצלמים משרתים במיקרה זה את ענייני ההסברה של ישראל. בגסות רוח ראויה לשבח, בהפעלים שרי רים ואגרופים, החזיקו השוטרים את הצלמים במשך שעות ארוכות במרחק קילומטר מבניין בית-הספר, במקום בו לא יכלו לראות דבר, כדי לא לגלות, חס ושלום, לאויבי ישראל, מה באמת קרה במעלות. בנפצם בקתות רוביהם מצלמות ומצלמות טלוויזיה, הזכיהו שוטרי-ישראל כי לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

ועל כך יבואו על הברכה. קצת יותר ברצינות: אפשר להבין את התוראה שניתנה לשוטרים למנוע מאזרחים להתקרב לבית-הספר כדי לא לסכן חיי-אדם לשווא. אבל הגיע הזמן שמיטרת ישראל תלמד טוֹר־סוף שצלם עיתונות הוא חייל בשירות אמצעי התקשורת. אם הוא רוצה לסכן את עצמו, על אחריותו, כדי לדווח לציבור בצורה היעילה ביותר על התרחשויות שהן מעניינות של הציבור, אין זה תפקידה של המיטרה למנוע זאת ממנו. זהו הסיכון שבמקצוע, המוכר ומכובד בכל מדינה נאורה בעולם. נמאס כבר לחזור על זה, אבל מפקדי ממשטרת ישראל חייבים להסביר זאת שוב לשוטריהם: התפקיד לשמור על שלומם של הציבור, אינו כולל גם את משימת מניעת המידע ממנו.

* קיצוני משמאל, דויד רובינגר, צלם הטיים בישראל.

מכתבים

עז גבם שר ירדים!

מבלי להפחית במידת הברבריות של מבצעי הטבח במעלות, יש להאשים גם את האחראיים על ביטחוננו, במחדל נוסף.

מחדל זה יש לחלק לכמה שלבים. ה- שלב הראשון קשור בהוראות המוקדמות שלא ניתנו, כנראה, למטיילים. השלב השני הוא זה שאיפשר השתלטות ה- מחבלים על הנערים והנערות, כשהנשק של המלווים היה מנוטרל בתוך המכוניות,

הוא ירגיש בטוח רק כשמסביבו יהיו שומרים מזוינים!

רחל שפירא, רמת-גן

מכתב גדוי לאנואר אדיסאדא

אדוני הנשיא, שלום רב, הנני אזרח במדינת-ישראל וחילל ב- צה"ל, מוסר לך בזאת בתוסף-לב ובמלוא הכנות, את תודתי האישית על עמדות האמיצה בעולם הערבי כלפי השלום ב- מיוחד התיכון.

רבים כמוני המשרתים בצבא מייח- לים לבוא השלום.

עקב צעדיך הפוליטיים בחודשים האחרונים, בטוח אני כי פניך לשלום. מי יתן וכך יהיה.

נעם ביינסוף, ד"צ 1503, צה"ל

מכתב גדוי לשר קוד

משה קול, שלום, עד היום לא ידענו כלל שיש לך דיעות, והנה להפתעתנו אנו קוראים ב- עיתון, שאתה מתנגד בחריפות לכל "נסיגה מעבר לקו הסגול".

משום מה החלטת להרחיב את תחור מי פעילותך אל מעבר לסחית תיקים ומו"מים קואליציוניים. אנו מבינים ש- זה פופולרי היום להתנגד ל-, נסיגה מעבר לקו הסגול", ונדמה לך שאתה ומיפגלגת העלובה תקבלו בזכות זה כמה קולות נוספים בבחירות המתקרבות, ואולי גם תצליחו לסחוט תיק נוסף, אך ודאי תסכים איתנו שזו עדיין אינה סיבה שחברינו ואנחנו ניהרג על הגבעות והכ- פרים של סוריה, או אולי למוישה גרויס יש היגיון משלו?

רפי ברוך, אורי בן-מאיר, חיילי מילואים במובלעת, צה"ל

פסוד לעדות

הייתי מוכן לקבל את כל מה שאמר עזר וייצמן על התמוטטותו של יצחק (המשך בעמוד 8)

קשקשת

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כר- תרת מתאימה לציור שלמטה, שתס- ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכו- תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". התג- דרות הקולעות ביותר תפורסמה.

קשקשת 1914

- המכשיר שעושה את החורים בברושים.
- שאול יהושע, פתח-תיקווה
- נעץ למאוכיטטים.
- רחל פדני, רמת-גן
- נעץ בעל אישיות חצויה.
- אלי מורח, אפקה
- בתולה מבט מהגד.
- רס"ל נפתלי לביא, ר.ד. 3368, צה"ל

"רבלון" מדריכה אותך : כיצד להצליח באיפור-עיניים מבלי להתאמץ...

איפור-עיניים אופנתי מצריך ידע בסיסי בעיצוב הקווים הנכונים ובבחירת הגוונים להופעה נאה התואמת את אישיותך. תכשירי איפור העיניים של "רבלון" הם כה אמינים, עדינים, וקלים לשימוש — אפילו מתאפרות מתחילות נראות בהם כדוגמניות מקצועיות.

4. השתמשי באבקת-איפור-דחוסה 'BROW BEAUTIFUL' בכדי ליצור קוֹגְבוֹת אופנתי. לבחירתך, גוני החום והאפור...

3. את הגְבוֹת עליך לעצב בצורת קשת. הסירי מהן את השערות המיותרות...

2. חמשת איזוני איפור העיניים הבסיסיים הם: גבות, עצם-הגבות, העפעף-העליון, העפעף-התחתון, הריסים...

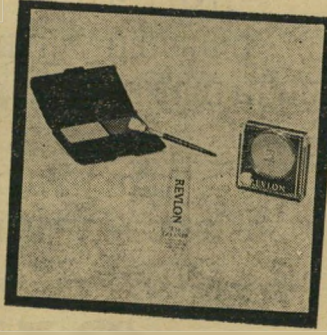
1. עיניך הן מוקד פנייך. "רבלון" תדריך אותך כיצד ליפות אותן באיפור-בזק...

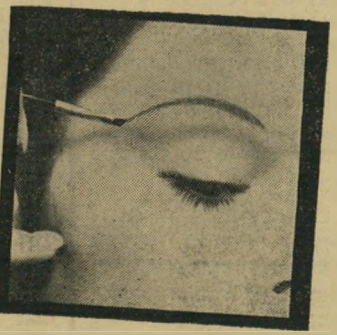
8. משחי את הצלילת הכהה קרוב לקוֹ-הריסים, ואת הבהירה יותר — קרוב לקוֹ-הגבות...

7. משחי את הצלילת האהובה עלייך על העפעף העליון. התאימי את הגוון להופעתך וללבושך...

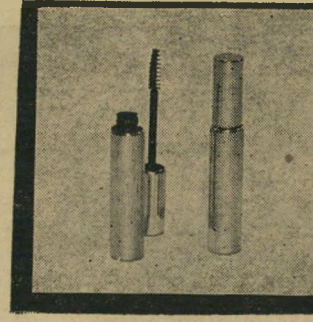
6. השתמשי בצלליות לאיפור ולעיצוב עֶפְעֵפִיךָ. ל"רבלון" מבחר צלליות. אבקה: 'SUPER RICH' ו-'COLORMATED'; קרמי: 'EYE GLEAMER'...

5. משחי במברשת המלוכסנת של 'BROW BEAUTIFUL' קוֹ-איפור במקביל לפינה הפנימית של העין, המתמשך כ-3/4 ס"מ אחרי פינת העין החיצונית...

12. לצביעת ריסייך העליונים — החזיקי את מברשת המסקרה בצורה מאוזנת ומשחי על הריסים מהזווית החיצונית של העין כלפי פנים...

11. הגיע תורן של המאספרות: 'BRUSH ON MASCARA' לתוספת צבע לריסייך; 'FABULASH' — לתוספת שיער לריסייך...

10. לצביעת קוריסייך, הורידו את מברשת אל מול הראי. משחי קו אחד — תוך השענת-מרפק להשגת יציבות...

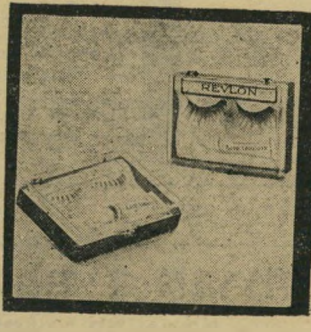
9. נעתה, לעיצוב קוֹ-הריסים. ל"רבלון" מבחר תכשירי "אייילינר": 'AUTOMATIC LIQUID CAKE'...

Revlon Eyemakers

15. להרכבת הריסים, אחזי בקצו' תיחם, שימי עליהם דבק בעזרת סיכה והדביקי לקצה קוריסייך...

14. ל"רבלון" מבחר ריסים, "אשויים", אופנתיים ובלתי שיגרתיים. בחר את הריסים התואמים לעינייך, מבנה פנייך ואישיותך...

13. לצביעת ריסייך התחתונים — החזיקי את מברשת המסקרה בצורה מאוזנת ומשחי על הריסים מהזווית החיצונית של העין כלפי פנים...

REVLON

אנו מזמינים אותך ללא-תשלום — לצוות לימוד אשר בו תנתן הדרכה אישית כיצד לטפל בעורך ולטפח את יופייך — בביתך. ההרצאות תימשכנה 3 שעות ותתקיימנה: ב"בית רבלון", רח' חובבי ציון 65, בימים — ראשון ושלישי מ-3.00 עד 6.00 אחה"צ; ובכל יום ששי מ-9.00 עד 12.00, בחיפה: ב"בית ויצו", שד' מוריה 50, בכל יום רביעי מ-9.00 עד 12.00, ב"בית ויצו", רח' מאפו 1, בכל יום רביעי מ-9.00 עד 12.00.

רבין. אבל פתאום נזכרתי שעזר וייצמן הואשם לפני כמה שנים בדריסת אדם יקן למוות. הוא אומנם יצא זכאי מאותו מישפט, אחרי שהתברר שהזקן הנדרס הוא שהיה אשם. אבל אם מי שהתמוטט פעם כתוצאה ממתח פסול לכהונת ראש-ממשלה, אז מי שדרס אדם למוות, פסול בפני לעדות על איבוד שליטה-עצמית של אחרים. כך שלעצמי אינני יכול אפילו להתייחס להאשמותיו של מר וייצמן.

ז. קושניר, תל-אביב

ישבנים עירומים

אני אדם בלתי-מיפלגתי אשר הרבה מרעיונות העולם הזה דיברו לליבי ול-מוחי. ברם, תמיד תמהתי מדוע המאבק על רעיונות והשקפות פוליטיים חייב להיות מלווה בתמונות של ישבנים עירומים וחטיטות בניבכי החיים הפרטיים של אישים השנואים עליכם. הנה קמו תנועות מחאה מרשימות, אשר מנהלות בהצלחה את מאבקן הציבורי בלי "פי" צול האישיות", התלמדו לקח ו

יצחק שוקי, חיפה

עונש פרימיטיבי

"העולם הזה" 1914, "הפסע ה-נורא: רוכלות", על אב לחמישה ילדים שנישלל כלכל לתשע שנים בעוון רוכלות ללא רישיון.

הכתבה על הרוכל מוכיחה, מעל לכל ספק, שהצלחנו להגיע לצורת החשיבה של מערכת המישפט באחת ממדינות אפריקה, "המתפתחות", שם כורתים את אבריהם של פושעים למיניהם.

אלי מורחני, אפקה

פימפטום לתרבות החרא

אלוף-מישנה מחיל-האוויר הנוהג ב"וולוו מס' 16851-1 והמעשן סיגאר: ביום שני, 1.4.74, פנית שמאלה לכיוון כביש גהה מצומת הכפר-הירוק. לא פנית כאחיד-העם מהמסלול שנועד לפנייה שמאלה, אלא פנית מהמסלול לנסיעה ישר. כתוצאה מכך עוכב כל הטור ש"היה אחריו (הירוק בפנייה שמאלה נד"ק לק לאחר הירוק לנסיעה ישר). נהגים רבים צפרו ונוצר מצב מסוכן בצומת. התנהגות יהירה זו היא סימפטום אופייני לתרבות החרא בה אנו שוקעים.

אחריהם, נווה-ימגן

מגרמניה באהבה

מכיוון שאנחנו מתעניינים בארצכם, היינו רוצים להכיר כמה צעירות נחמדות. לכן אנחנו מבקשים אתכם לע"זור לנו עלידי פירסום שורות אלה: אנחנו שלושה צעירים גרמניים, בני 26, 28 ו-34, תמירים, בלונדיים-כהים, גובה 174, בעלי כושר-הסתגלות רב, עוסקים בעסקי בארץ, תמיד עליזים ומו-כנים לכל דבר שמכניס עניין לחיים. אי-זה נערות ישראליות, בנות 25-20, היו רוצות ליחנות מגרמניה בחברתנו?

כל מיכתב בשפה הגרמנית, גם של נערה יחידה, יזכה לתשובה מיידית.

רפאל שניידר, קייסהיים, גרמניה

הכתובת:

RAPHAEL SCHNEIDER
8851 Kalsheim
Hofgasse 40
West-Germany
Deutschland

קוראים השוהים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצורפים תמר-נות למכתביהם.

ביוון כספך שווה יותר

יוון - ארץ 1000 האיים מציעה לך את כל תענוגות אירופה בחצי מחיר! אוצרות תרבות. אתרים היסטוריים. חופי רחצה חלומיים. מועדוני צלילה ויאכטות. איים משגעים ביפיים המרהיב. מעינות מרפא. בידור בילויים מהנים ומרכזי קניות חוססים. אכן. ביוון תוכל ליהנות ולבלות ביד רחבה מתוך כספי ההקצבה - ועוד ישאר לך כסף רב לקניות! כי ביוון כספך שווה יותר!

OLYMPIC AIRWAYS

אל פאצ'ינו "סרפיקו" סידני לומט במוסיקה: מימין תיאודוראקיס הוא סינן את חיינו נשטרנ למנן שוחד! "SERPICO" הצגת בכורה ארצית "דקל" יהודה המכבי 94 ת"א 9.30 - 7.00 הגיה מובטחת מכירה מוקדמת של כרטיסים במשרדים

פרסום גולן

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תשאר שלך ותשיב לך אהבה

בחוברת הסברה שהוצאה לאור ע"י פרופסור בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים, (המסיימים מהר מדי). חוברת ההסברה של פרופסור בע"מ חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתוצה ומספק. המחיר - 20 ל"י. להשיג אצל "ונוס", המפיץ הבלעדי, רח' גרונימן 8, תל-אביב, או שלח/י צ"ק/המחאות דואר לתד. 17100, תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך.

לבני הנוער

מצלמות AGFA מעולות במחירים נוחים מאד וקלות לתפעול.

- * מעתה הגדלות "טריפרינט" גם בשחור-לבן !!!
- * צלומי פספורט - בן-רגע!
- * העתקת מסמכים בו במקום !!!

פוטו-ברנד

חיפה, רחוב החלוץ 31

סג'ניצב נעמי שדמי

(מימין) מפקדת השוטות במחוז תל-אביב, המשמשת גם כסגן נשיא אירגון השוטרים הבינלאומי, סניף ישראל, אירגנה בכליף מסיבה לפצועי צה"ל, שכללה מלבד התוכנית הרגילה של המועדון, גם תצוגת אופנה, כשבין שאר הדוגמניות הופיעו גם מימי אורן (משמאל) ופנינה רוזנבלום.

מנכ"ל תנובה בנימין שני, במסיבת העיתונאים בתוספת ארוחת צהריים שערכה תנובה במלון דן בתל-אביב, במטרה לעודד את צריכת מוצרי החלב שלה. שני התיישב ליד ה"שולחן, אמר בקול רם: "נו, עכשיו תביאו בשר!"

ביום השישי שעבר התקיימה בטלוויזיה ישיבה של אנשי החדשות, שדנו בתיכנון דמות חדשה למהדורת החדשות היומית האחרונה בטלוויזיה. הרעיון שהועלה היה ש"מהדורת החדשות של השעה 8.30 תהיה מעמיקה יותר, ותציג סוק בעיקר בכתבות, ואילו ב"מהדורה האחרונה ישדרו ציור ידענות מצולמות בלי הרבה מלל. מריץ התוכנית בסיגנונה חדש, עמום ארבל, הציע לסיים כל מהדורת החדשות אח"כ רונה בפירוט הכתבות שיוקדשו למחרת היום בחדשות של 8.30. כל המשתתפים התייחסו לדברים ברצינות, פרט לאחד, ששאל: "לדע, איזה מין חדשות עושים כאן, אם יודעים עליהם מראש?"

לקונצרט חגיגי האזינו ביום השישי לפני שבוע, דווקא בשעות הצהריים, כל באי בתי הקפה שברחוב דיזנגוף בתל-אביב, את הקונצרט נתנו השחקן יוסף שילוח והצייר אורי ליפשיץ, כששניהם שיכורים כלוט. הם פתחו ב"שירים רוסיים, עברו לשירי מולדת, וסיימו את הקונצרט בשירת מעוז צור אדירה.

המופיע עתה בהצגת השחקן, בכיכובן ה"נשי של חנה מרון וגילה אלמגור, במסגרת בה לצוות ההצגה. כטוב ליבו בין, נתן בר הופעת פנטומימה.

שמעון בר

העסיקו השבוע גם את עורך הדין חיים מישגב ואת ח"כ המערך יוסף שריד. השניים נפגשו במיקרה ליד אחד הרמזורים בדרך לירושלים. קרא מישגב ממכוניתו לעבר שריד: "אז מה, עוד נראה אותך בתור שר?" שריד הוציא את ידו מחלון מכוניתו, אמר וסימן: "אהיה רק חצי שר."

מגדיר עזר וייצמן את השינוי הנדרש ממנו: "כל חיי המבוגרים לחמתי נגד הערבים וחייתי בשלום עם יהודים. עכ"ש אני צריך להתרגל להיות לחם נגד יהודים ולחיות ב"שלום עם הערבים."

אלוף (מיל.) אחר, יוסף גבע, סיפר השבוע על חוויה שהיתה לו כאשר נשלח לקורס בצבא הצרפתי: "היה זה תוך כדי תרגיל שהיה מבוסס על ההנחה שכל צרפת הושמדה על ידי פצצות גרעיניות. נותן לו רק יחידות בודדות באי קורסיקה ומעבר לים, ועל אלה הוטל בתרגיל לכבוש את צרפת מחדש. הקצינים הצרפתיים טיפלו בזה בכל הרצינות ואני חשבתי לעצמי שאין להם מור שג מה זה שואה במציאות."

אחרי מיספר חודשים בהם לא מצאו כנראה פנאי לכך, ביקרו השבוע דוד (דדו) אלעזר ואשתו תלמה במועדון הלילה של פרדריי קה (פרדיי) סגל ביפו. בני הזוג עוררו תשומת לב כללית, ואחד האורחים שלח לשולחנם בקבוקיסקי, שהתקבל על ידי דדו בהתרגשות גלויה.

לצחוק כללי גרם סגן

רץ, גרעין סאמט, היה מבסוט. בשבוע שעבר הגיעה למערכת הארץ הנמנה לשלוח כתב לקפריסין, על מנת שכתובתיו יעודדו ישראלים לבוא לבקר באי. רצה הגורל, ויום לאחר שכתב העיתון אבי וזנטין הגיע לקפריסין, נודע כי במקום תיערך הפגישה בין הנרי קיסניג ושר החוץ הר סובייטי אנדריי גרומיקין. כאשר נודע לעורכי העיתונים האחרים כי עיתונאי מיוחד של הארץ הגיע למקום, מיהרו אף הם לשלוח שליחים מיוחדים. הגדילה לעשות רשות השידור, אשר חכרה מטוס מיוחד כדי להטיס צוות לקפריסין. אך אף אחד מהעיתונאים הישראליים לא הצליח להתקרב אל מקום המיפגש.

לאחר פירסום פרשת המרגל המיוחסת גרמני גינר גיום, שגרם להתפטרותו של הקנצלר המערב-גרמני וילי בראנד, גילה הנרי קיסניג לישראלים שניפגשו איתו בי ירושלים, כי גיום ידע הרבה יותר סודות ביטחוניים מוילי בראנד: "כל המיסמכים אשר היו מיועדים לקאנצלר, היו עוברים את ידיו של גיום, והוא

אחד האורחים בטקס ברית המילה שערך אברהם (אברשה) אהרונסון לנכדו הראשון, היה שרה-חווה אבא אבן. השר הגיע לאולם בית המהנדס בו נערכה הברית, בחברת מנהל לישכתו איתן בריצור ודודו גרעין שי גיא. אורח נוסף שעורר התרגשות היה הרמטכ"ל לשעבר דודו (דדו) אלעזר, שהורו מן להיות סנדקו של הרך הנולד. כאשר החזיק דדו את התינוק, הוזמן המוחל אל הרמה גם את שמעון אבירן, מי שהיה במילהמת השיחור מפקדה הנערץ של חסיבת גבעתי, בה שירת אברשה כי קצין חבלה. אחרי שהמהל הכי ריו מיספר פעמים ברמקול את שמו של אבירן, הפסיק אבן את שיחתו עם העיתונאים ש"התגודדו סביבו, הפטיר, ספק בריצנות ספק בצחוק: "הי שומעות אוני נכוחה? האם הוא קרא בשמו של משה דין?" העיתונאים מיהרו להרגיעו, כי המדובר באבירן ולא בדיין.

אחרי שאבא אבן סיים להדליף לעיתונאים, אמר להם, ברמזו למינהגו של שרה-חווה

משה ינוקא

הצנחן שהפך לצייר מצליח, יכול היה השבוע להתפאר בעדות, שלא כל צייר זוכה לה. פורצים פרצו לדירתו של חייט-העלית התל-אביבי ישראל צורן, שהוא גם אספן-אמנות, גנבו את תכשיטי אשתו ברויה, וחפצים שונים. אולם מאוסף התמונות שלו גנבו רק תמונה אחת — זו של משה ינוקא. עכשיו, ערב פתיחת תערוכתו החדשה של ינוקא בגלריה לים בתל-אביב, הוא חושש שהגנבים ירצו עוד תמונות שלו, דואג לבטח את הציורים. בתמונה נראה ינוקא עם קמיע-מזל שהעניק לו רפי נלסון, איש אילת, לקראת פתיחת התערוכה.

שהחליט איזה מיסמך להראות לו ואיזה לא.

הציירת הקשישה רבי קה ינאי, קרובתו של המחזאי יוסף יונסקו, חיכתה בשבוע שעבר בפתח מלון המלך דויד להנרי קיסניג, כשבידה ציור של השר, מעשה ידיו. ליד המעלית הצליחה להתקרב אליו ולהראות לו את הציור. קיסניג הורה לאחד מעוזריו לשלם לה 100 דולר עבור הציור, אך הציירת סירבה, וביקשה בתמורה שיברר עבורה מה עלה בגורלו של קרוב מישפחה, חבר קיבוץ מעגן-מיכאל, הנמצא בשבי ה"סורי."

ניסיונות הרכבת הממ"שלה על ידי יצחק רבין,

האמריקאי הנרי קיסניג, להתכונן בעיתונות כ"פסיד בכיר בפמליית קיסניג": "אם תרצו לצטט את הדיכאים ליד שולחן זה, תאמרו שהדברים נמסרו עלידי שלושה חוגים מוסמכים ושני יודע-דבר." כשהירפו העיתונאים מהשר, ניסה לפתור עם עוזריו בעיית: היה עליו להופיע למחרת, יום שישי, בבית הפרקליט בתל-אביב, בשעה אחת. אולם ב"שעה שתיים היה עליו לקבל בנמל התעופה בלוד את פניו של קיסניג, בשבוע מדמשק. כשהעלה אחד מעוזריו את ה"הצעה שיבקש מקיסניג לבוא בשעה שלוש במקום בשתיים, השיב אבן בלצון: "לבטח הוא לא ייאות. לאחר הרעלת הקיבה בה לקו בדמשק, הם לא יותרו על ארוחת-צהריים ב"ישראל."

עורך-המישנה של הא-

תמרורים

נחלג. יום-הולדתו ה-46 של **דידי מנוסי**, בעל טור בידענות אחרונות ותוכי גית קבועה בגלי צה"ל, יליד גבע, הירבה במסעות בעולם, נשוי לגרפיקאית צילה מנוסי, אב לשתי בנות המוכרות רבות בפיומוניו הסאטיריים, מחכה לילד נוסף.

נחלג. יום-הולדתה ה-61 של הרופאה הראשית בבית-החולים איתנים בירושלים, **ייחורית שאלתיאל** (לבית שיינשטאט), אלמנתו של אלוף דויד שאלתיאל שהיה מפקד ירושלים במלחמת השיחרור.

נחלג. יום-הולדתו ה-70 של מי שהיה היו"ר הראשון של בית"ר **אהרון פרופס**, שנולד בלטביה, סיים את הגימנסיה העברית בריגה ואת בית-הספר למורים שם, למד משפטים באוניברסיטה בצ'כיה, היה ב-1921 יו"ר התאחדות התלמידים של הגימנסיה העברית בריגה, נפגש ב-1923 לראשונה עם זאב ו'בוטינסקי והציע לו לארגן תנועת נוער חדשה עלי-שם יוסף טרומפלדור, קיבל בכינוס היובל החמישי של בית"ר מ'בוטינסקי את התואר הבית"רי הראשון. ב-1929 מונה לנציב בית"ר בפולין, הוחלף בתפקיד על-ידי מנחם בגין ב-1939. השתקע בארץ ב-1948, אחרי עשרות ביי קורים קודמים.

נחלג. יום-הולדתו ה-80 של רבי החובל **ארמוןר שגל**, זקן הימאים הישראליים, שנולד בהונגריה, הגיע לדרגת רב-חובל בצי המלחמה האוסטרו-הונגרי, היה במלחמת העולם הראשונה המפקד הצבאי של נמל פולה בים האדריאטי, עלה לארץ ב-1934 והצטרף לחברת דויד ימי ארץ-ישראל, פיקד במלחמת העולם השנייה על אוניות סוחר בשירות מלחמתי והיה רב-החובל הראשון שנכנס עם אונייתו לנמל טוברוק המשוחרר, שמוקש או על-ידי הגרמנים, הצטרף עם הקמת המדינה לצי, שירת בחברה 18 שנים עד פרישתו לגימלאות.

מונה. לשגריר ישראל בבון, במקומו של אלישיב בן-חורין העומד לעבור לתפקיד שגריר ישראל בבריסל, סגן מנכ"ל משרד החוץ הממונה על ענייני אירופה **יוחנן מורוז**, שהיה בעבר מנהל ליסתה המדינית של גולדה מאיר כשהיתה שרת-החוץ, ואחר-כך ציר ישראל בפריז.

מונה לים רומן. הכוכבת האיטלקית בת ה-46 **ג'ינה לולובריגידה** והשחקן השוודי הצעיר **ברטיל אוהלסון**, השניים נפגשו לראשונה לפני כשנה, כאשר שיחקו בסרט-טלוויזיה, וכעת עבר אוהלסון להתגורר בוילה של לולובריגידה.

פורש. לאחר 37 שנות שירות במשרת ישראל, יוצא-מישנה **עזרא גולד** ברג, שהחל את שירותו במשטרת רחובות כשומר חוקר, הקים ב-1948 את משרת לוד, מונה ב-1952 לראש המדור לחימה במיסתננים בנפת השפלה, כיהן בתפקיד זה כחבר ועדות שביחות-הנשק ישראל-מצריים וישראל-ירדן. ב-1957 נת מנה לראש האגף לתפקידים מיוחדים במחוז המרכז והיה ממקימי המדור המרכזי של מחוז תל-אביב.

נפטרה. בבית-החולים הדסה בירושלים, בגיל 69, מי שהיה בזמנו מנכ"ל משרד-החוץ ויו"ר רשות השידור, **חיים יחיל**, מראשי היישוב, למד באוניברסיטאות פראג ווינה והוכתר בתואר דוקטור למדעי המדינה, עלה לארץ ב-1929, עבד במפעלי תל-אביב, מונה לראש מחלקת ההשכלה של הסתדרות העובדים הכללית בחיפה, היה בין השנים 1948-

יחיל

1945 ראש ממשלת ישראל בגרמניה. ב-1951 מונה לראש מחלקת-ההסברה במשרד-החוץ וב-1953 לסגן ראש ממשלת ישראל בקלן. היה שגריר ישראל בשוודיה, שליח וציר מיוחד לנורבגיה ואיסלנד. במשך חמש שנים שימש כמנכ"ל משרד החוץ ואחר כיו"ר רשות השידור. לאחר פרישתו לגימלאות עסק בפעילות ציבורית.

BROADWAY 100
INTERNATIONAL QUALITY

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם סוכר קינג סייז תערוכת אמריקאית תוצרת זובק

ילד בהלם רץ מבית-הספר

ילדה פצועה בורחת מבית-הספר

הנדון:

בגין לעיילטון

לשתף אותם במפה החדשה של המיזרח התיכון. במיקרה כזה הם יעמדו מול כמעט כל העולם הערבי, ומיזחמתם תהיה קשה לאין ערוך יותר.

בליבו של חוותמה מנקר פחד נוסף: שמא ישותף יאסר עראפאת בהסדר, על סמך פשרה שתושג בין הנשיא סאדאת, המלך חוסיין וראש אירגון פתח. במיקרה כזה יחוסלו האירגונים הפלסטיניים הראדיקליים יותר — ובראשם החזית העממית הדמוקרטית.

כך או כך, הצלחת מאמציהם של קיסניג'ר ופאדאת תהיה פסקידן מוות לאירגוני של חוותמה. לכן הוא מניח את כל כוחו הדל כדי לפוצץ אותם בעודימועד.

הוא שאל את עצמו: היכן? בעזרת מי? איך?

ה יכן? ההגיון הפשוט הכתיב לחוותמה את התשובה: **בישראל.**

הדרך הקצרה ביותר לפיצוץ מאמצי קיסניג'ר ולשבירת הגוש הערבי המתון מובילה דרך ירושלים.

אם תקום בישראל ממשלה של הליכוד הימני, או ממשלה בשותפות עם הליכוד הימני, או ממשלה שתהיה משותפת מחדר הליכוד הלאומי — יהיה זה סוף מאמציו של קיסניג'ר.

ממשלה כזאת לא תותר בצפון, וממילא לא תקום הפרדת-הכוחות עם סוריה. המשך מצב-הלוחמה בגולן ייצור לחץ פסיכולוגי בלתי-נסבל על אנוואר סאדאת, הנתקל גם עתה בבקורת חריפה בתחבי העולם הערבי. מכאן תוביל הדרך לקראת ההסלמה הבלתי-ימנעת. הקרבות בגולן יחמירו. ייתכנו פעולות-מילחמה מצד סוריה ומצד ישראל. לבנון תיגרף לתוך המאבק. בצורה זו או אחרת. הפרדת-הכוחות בדרום תתמוטט. חברית האמריקאית-סובייטית תתבקע, לשימחת הסניגים. הגוש הערבי המתון יתפרק, היוזמה תחזור למישטרים הערביים הקיצוניים.

הדרך מובילה למיזחמה כללית חדשה — מיזחמה שתותיר אחריה חורבן ואכזריות בנפש בשיעור שהמרחב עדיין לא ידע כמותו.

והי מטרתו של בגין חוותמה.

לשם כך הוא זקוק למנחם בגין.

ח וואתמה קורא את דיווחי העיתונות, ורואה את סיקורי הטלוויזיה, המתארים את התגובות הישראליות על הוועה.

הוא שמע את הקריאות: "בגין לשילטון!" שפרצו מפי ההמון הנזעם בעת ההלוויה בצפת. הוא שמע את הצעקה: "תקום ממשלת ליכוד!" שנישאה בפי מפגיני מעלות בשערי הכנסת.

מנחם בגין עצמו הודרו עוד ביום-ההוועה עצמו לדרוש את שיתוף מיפלגתו בממשלה. כאילו קיים קשר מובן מאליו בין רצח הילדים לבין השתתפות הליכוד בחלוקת הכסאות בממשלה.

והי מוסיקה, מאוזנו של חוותמה.

ר אש החזית העממית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין, נאיה חוותמה, שיגר שלושה מאנשיו לתוך שטח ישראל.

משימתם הייתה להגיע אל בית-הספר במעלות, ולצייר על קירותיו, באותיות של דם-ילדים את הסיסמה: **בגין לשילטון!**

הם ביצעו את המשימה בהצלחה נוראה.

ה לא קרה כך, כמובן, אבל אין זו אגדה. אין זו אפילו הגדרת התוצאות של מעשה, אשר מבצעו אינו יודע מה הוא עושה.

נאיה חוותמה יודע מה הוא עושה. הוא בקי היטב במציאות הישראלית. היו לו יועצים יהודיים, ואולי גם ישראלים.

הוא ידע בריוק כיצד ישפיע מעשה-ההוועה על המצב הפנימי בישראל.

היה ברור לו שממשלת-ישראל לא תשחרר את הי פידאיון העצורים, ושמהיבצע כולו היה מוכרח להסתים בטבח המוני של הילדים.

היה ברור לו שכתוצאה מכך יתערער עוד יותר מצבה של מיפלגת-השילטון, ויגברו עוד יותר סיכויי הליכוד הלאומי להגיע לשילטון.

היה ברור לו שהמעשה ינחית מכה מורצת על מתנחליהשדום בישראל, ויפגע במיוחד באותם חוגים מעטים ואמיצים המטיפים ל-הכרה בזכויות העם הפלסטיני.

היה ברור לו שבקרב המערך, הל"ע והמפד"ל יגדל כוחם של מתנגדי הפשרה, החוקים בלאו הכי, הקוראים להקמת "ממשלת ליכוד" ולפיצוץ מאמצי-השלום של הנרי קיסניג'ר.

הוא ידע שרק אדם אחד ויחיד בישראל יסיק תועלת פוליטית מקציר-ההוועה:

מנחם בגין.

לא היתה זו תוצאה מיקרית. היא היתה מכוונת.

ו ג מור, שאינו מתקבל על הדעת: נאיה חוותמה, מארכסיסט מדופלם, קומוניסט קיצוני, חסידו של מאו — ומנחם בגין, אנטי-מארכסיסט מדופלם, איש הימין הקיצוני, ידידו של הנרי ג'קסון.

אולם האינטרס המשותף מזווג לאיפסם צמדים מוזרים כאלה.

חוותמה רוצה בעניית בגין לשילטון בישראל. חשגת הדבר הזה עומדת עתה בראש מפרותיו.

הדבר גובע משיקול קר והגיוני לגמרי: לדעת חוותמה, קיימים עתה סיכויים חזקים ביותר להשגת הסדר-שלום בין ישראל וממשלות ערב, בלחץ אמריקאי.

הסדר זה יחזק את גוש המדינות המתונות והפרור אמריקאיות בעולם הערבי, ובראשן מצריים וסעודיה. למתנה זה הצטרפה לאחרונה גם אלג'יריה, והפרדת הכוחות בצפון תכניס אליו גם את סוריה.

כל ראשי הפידאיון חוששים שהסדר אמי ריקאי כזה ייעשה כדי הפלסטינים, ומכחי

ריח שעל דם

אחרי מסיתיההמון באים הפוליטיקאים. הם ממהרים לעלות על הגל ולרכב עליו. נאומים נוספים, קריאות נקם מצללות, דרישות להרג ולהשמדה — בוקעים מפי עסקנים עלובי-נפש, הזוכים בעזרתם להצטלם בטלוויזיה ולהיזכר בעיתון.

פרופסורים נכבדים, התובעים להשליט במדינה את שפיות-הדעת, מאבדים בעצמם כל צל של שפיות ונגררים אחרי הקריאות ההיסטריות של הפוליטיקאים והעיתונאים.

בשעה כזו דומה צליזות-הדעת לבגידה. דיי בור על שדום נשמע כדברי-כפירה. השינאה הוגנת את ניצחונה.

מעשהו של אירגון קטן אחד הופך לנחלת כל הי פלסטינים, כל הערבים. איך אפשר לחשוב על שלום עימם? אין עם מי לדבר! כולם רוצחים! כולם פראי-מידבר.

צריכים להפציץ! להפגין! למחוק מעל פני האדמה! להרוג את ילדיהם, כשם שהרגו את ילדינו! להקים כנופיות-טרור משלנו, שיילחמו ברחבי העולם בכנופיות-

כ אשר ריח של דם עולה בנחיריים, ותמונות של וועה מחרידות את הלב, מגיעה שעת המיבחן העליון לציבור.

בי בשעה כזאת פורצים האינסטינקטים העמוקים ביותר ממצודות הנפש, ונקרא דרור לייצרים אפלים, הנצורים בשאר ימות-השנה. תאוות-זחנקם, אחת התגובות האנושיות הפריי מיטביות וחזקות ביותר, מערפלת את החי שים. הגיונו של פרופסור צודק לתוך ים הייצורים של ההמון המשוהב, ודיברו שוחר-שלום נאחו בהיסטריה כמו דאומן דתי.

דווקא בשעה כזאת, כאשר יש צורך עליון בשמירת שפיות-הדעת ובשיקול רציונלי תכליתי, משתחק קול ההגיון כימעט כליל.

ה עיתונות ההמונית רצה תמיד בראש. היא גיונה מן ההיסטריה ההמונית, והיא מזינה את ההיסטריה בכל כוחה העצום. ההתלהבות העיתונאית גישאת על זרם של דם, דיו וכסף.

(המשך מעמוד 11)

הטור שלמה. באותה אכזריות ובאותה שיטת. **להוציא להורג! להוציא להורג! להוציא להורג!**

כל הסימפטומים של אידישפיות הומנית. הפוקדת את המדינה אחרי כל מעשהיוועה, האופייני ביותר הוא הקול הקורא לעונש-מוות. **הוא האופייני ביותר, מפני שהוא המטורף ביותר.**

פעם היתה אגדה ש"ערבים אינם מתאבדים". אגדה זו מתה מומן, כמו הרבה אגדות נוחות אחרות, מאז יום-כיפור.

רוצחי קריית-שמונה היו מתאבדים. רוצחי מעלות היו מתאבדים.

כל אדם חוש העובר את הגבול כדי לבצע בישראל מעשה-ראווה טרוריסטי — יודע שהוא מתאבד. סיכוייו לחזור חי הם אפסיים.

לאיים על מתאבד בעונש-מוות — הרי זה אבסורד כה בולט, עד שרק אדם שנפרד מהגייונו יוכל להעלותו על דעתו.

הפעלה עונש-מוות בישראל יכולה לשנות את המצב רק בסוג אחד של מיקרים: אותם מיקרים שבהם מתפתח כיום פידאיון חמושים להרים את ידיהם ולהיכנע. כיום יכולה התקיפה לחיים לחסוך לנו הרבה קורבנות משלנו: בהיעדר כל תיקווה ל"לחמו כל הפידאיון עד הסוף, יקטלו אזרחים וחילים ככל האפשר, ימכרו את חייהם ביוקר."

זהו היגיון פשוט, המובן לכל חייל. פידאיון בכלא ישראלי, הממתינים לביצוע גורדין-מוות, יהפכו למוקד של דראמה עולמית, יתקו את כלר התקשורת בעולם כולו, יגרמו להתערבות ראשי-מדינות, יהפכו גיבורים לאומיים ברחבי העולם הערבי, יביאו מתגייסים נלהבים חדשים לאירגוני-טרור. **כך הנימוקים האלה מובנים מאליהם. אבל אין הם מסוגלים לעמוד את רגע אחד מוז קריאתי-הנכם של המון נסער, הנאכל כזהבות הזהם הצורק.**

אפשר להבין את תאווה-הנכם של אנשים, שיקריהם נפלו קורבן לפשע מחריד, ושכל תא בגופם זועק להנהגת עונש-מוות.

אפשר להבין המון פרימיטיבי המגיב כך מעומק זעמו. אפשר לסלוח לאנשים נבונים ושפויים, המצטרפים לקריאה זו בהתקפה של היסטוריה חולפת.

אבל אפשר רק לבחון בפוליטיקאים, הי מבקשים לטפס על חבליהת-לידה אל מרומי הקאריירה האישית.

עסקן המצטרף לקריאה זו בתוס'לב, מעיד על עצמו שהוא פרימיטיבי ללא-תקנה, היסטריקן מסוכן בשעת מיבחן, ויש להרחיקו בעוד-מועד מכל עמדה של אחריות ציבורית.

עסקן הנושה זאת מתוך חשבון ציני, פוסל את עצמו מבחינה מוסרית. גידעונו האזנר, שהצטרף השבוע לקריאה זו, פסל

את עצמו לצמיתות לכהונה של שר-המישפטים. לא יעלה על הדעת למסור כהונה זו לאדם שזוהי תפיסתו המוסרית, הפוליטית והמישפטית. שלמה הילל, שרק לפני שבוע הסביר בהיגיון רב מדוע הפעלת עונש-מוות היא טירוף, גילה לפתע ש"צריכים לשקול" אותה מחדש, פחדנות? שחית? עם הורס? חוסר עמוד-שדרה? ניסיון לחפות על כישלונו האישי הנורא כאחראי על המישטרה? לפסיכודג פיתרונים?

עת הוויכוחים המרים על עונש-המוות במדינות אחרות. קבעו פסיכולוגים שהדרישה לעונש-מוות היא סימן מובהק של מופרעות אישית קשה, סימפטום הקשור במערכת שלמה של סימפטומים חולניים אחרים. **כאשר ריח של דם עולה בנחיריים, וזעם קות של ילדים לנדרים מחדלות כאזניים, אפשר להבין אובדן-החוש וזמני. ייתכן שרק קומץ קטן מסוגל לשמור על שפיות-הדעת בי שעות כאלה, ודווקא קומץ זה מנוטרל, במצוי את הישראלית.**

ביטול עונש-המוות במדינת-ישראל נתקבל ברגע של התעלות נפשית ומוסרית, רגע של חג למדינה היהודית, אי-הפעלת עונש-המוות (מילבר במיקרהו האחד-בהיסטוריה של אדולף אייכמן) נשארה אנדרטה לשפיות הדעת, מייבנה לתבונה הסתורה. **האם יפילו נאפה חוואתמה וגידעונו האזנר את המיזבח הזה?**

הפייקוד הדביעי

במיסגרת זו יש אולי ערך כלשהו גם למישר אורחי. במצב הנוכחי זהו גוף חסר-ערך, המוקם רק כדי לתת לחושבים הרגשה שהם עושים משהו.

ע ד כאן מצטמצמת ההצעה בתחומי צה"ל. אלוף הפיקוד הרביעי יהיה כאלופי שאר שלושת הפיקודים, אך יש לעורר את השאלה אם אכן צריך פיקוד זה להיכלל במיסגרת צה"ל.

הצבא אחראי לתפקידו המיוחד — הכוננות למלחמה כוללת וניהול מלחמה זו. זהו תפקיד גורלי — כי בו תלוי עצם קיום המדינה. ממילא תתפוס בו הלהחמה בטרוריים מקום נמוך יחסי בסולם-הקדימויות. עם כל הי זווה שבו, אין להשוות את יום-מעלות ל-6 באוקטובר, התפיסות המיוחדות של הצבא, התכונות הדרושות מהקצינים הבכירים, דרכי המחשבה והביצוע — כל אלה אינם מותאמים לנושא המיוחד של לחמה בטרוריים. רק מפקד בלתי-שיגרי יוכל לעמוד בהצלחה במשימה זו (כפי שעמד בה בשעתו איצ'אל שרון, כאשר הוטל עליו לשים קץ לטרור ברצועת-עזה — אם כי יש מקום לוויכוח המוב ביותר על שיטותיו).

מאידך, איננו רוצים ב"כוחות בלתי-סדירים", לחבורת-טרור משלנו, ובדוודאי לא בפלוגת-סער ניאירנאצית, כפי שהוצעה השבוע על-ידי כמה פרשנים אחוזה-היסטוריה. לכן יש לבדוק את האפשרות שהפיקוד המיוחד יפעל מחוץ לצה"ל, ויהווה גוף סריר מיוחד הכפוף לשר-הביטחון.

מ כאן עוד צעד לרעיון כולל יותר: הקמת פיקוד למלחמה בטרור שלא יהיה אחראי רק לנושא זה בתוך תחומי המדינה והשטחים המוחזקים, אלא גם ברחבי העולם. הצעה כזאת היא מסובכת, והיא מחייבת את בדיקת מערכת-היחסים בין הפעולה המיבצעית הצבאית נגד הטרור בשטח המדינה ובין הפעולות החשאיות של המדינה ברחבי העולם. יש הרבה מה לומר למען ריכוז טוטאלי כזה של המאמץ ביד אחת — אך יש גם כמה וכמה שיקולים הפוכים. כגון: ההבדל המהותי בין השיטות, של התפיסות הדרושות, של הכוחות העוסקים במשימות וכו'. קשה להרחיב על כך את הדיבור בפומבי.

זו, ונממילא אין להן הציויד המיוחד הדרוש — כגון מסוקים צמודים. **אין אחר אי.**

ב העדר כל אלה, באה החלטורה הניצחית. משה דיין, הפועל לעית-מצוא כמורמחה לשיחרור מטוסים ובתי-ספר, הרמטכ"ל, שנבחר לתפקידו על-פי בקיאותו בענייני איסטרטגיה, והעוסק בשיקום צה"ל למלחמה הבאה לאורך כל הגבולות, אלוף-הפיקוד, המנהל בימים אלה מלחמה חמה רחבת-ממדים בגבול הסורי, ושעליו להיות מוכן להתקפת-פתע של הצבא הסורי. **אבסורד הוא לצפות מכל אלה ניהול מיכי צעני מעשי שי המלחמה בפידאיון, על כל שדבי המניעה, הכוננות, האיתור והקרב.**

מבחינה מיניסטר-יאלית, אחראיים ברגע זה שר-הביטחון ושר-המישטרה, שניהם היו צריכים להתפטר ביום הרביעי בערב — אילו אפשר היה להתפטר בכלל מחבורה זו של פושטי-רגל מעשיים ומוסריים, המהווה את משלתי-המעבר. **המדינה השחוקה — "מחרד" — היא חסרת-משמעות במיקרה זה. לא היה אפילו מחרד. המצב כולו הוא בגדר חירדון.**

ה פיתרון הוא כימעט מובן-מאליו. **אני מציע בזה להקים בצה"ל פיקוד רביי עי — נוסף על פיקוד הצפון, המרכז והדרום.** הפיקוד הרביעי יהיה פיקוד לדוחמה בפידאיון, ותחום-אחריותו ישתרע על כל מרחבי השליטה של מדינת-ישראל.

לאורך פיקוד זה יש לתת את כל הסמכויות, הכוחות והציוד הדרושים למילוי משימה מיוחדת זו. צריכה להיות לו הסמכות ליטול לידייו את הפיקוד על המישטרה באזורים: מיוחדים, להורות למוסדות אורחיים על פעילות מיוחדת, לעקוף את הצניורות הביורוקרטיים הרגילים במצבי-כוננות (למשל לגבי שידורים בכלי-התקשורת, סדרי תחבורה, ועוד ועוד). **פיקוד זה יאמן כוחות מיוחדים, ויפקד עליהם. הוא ישכנל את הציוד המיוחד שיהיה דרוש לו מבחינת הנשק, כלי-יתובנה, רשת-תיקשורת-חירום.**

כ אשר נתברר בבוקר כי חוליית פידאיון חצתה את הגבול לתוך שטח ישראל, ניתן אות-הזעקה כללי. הביצוע היה חמור מן הרגיל, מפני שהידיעות וההערכות של המטה המיוחד נתנו מקום לחשש שלקראת ה-15 במאי — יום-השנה להקמת המדינה בעיני הערבים — תבוצע פעולת-ראווה מיוחדת —

עם מתן הזעקה, פעלה רשת-התקשורת המיוחדת. כל הכוחות המיוחדים הועמדו במצב-הכין. גם המישטרה הועמדה במצב כוננות. כל האירועים הפגיעים בוטלו. בשקט, ללא דממתיות, טיולי התלמידים והנוער הופסקו

כיום שלישי בערב נפתחו יריות על אוטובוס, שהסיע פועלות. שוב פעלה רשת-התקשורת המיוחדת. תוך חצי שעה נסגר שטח ברדיוס של — ק"מ מסביב למקום הפגיעה. בתוך השטח הזה הוכרז על מצב-כוננות עליון. הכוחות המיוחדים הקימו מארבים והתקיפו סידורי-אבטחה מיוחדים —

בשעות הקטנות של הלילה נתקבלה הידיעה על רצח המישטרה במעלות. תוך דקות ספורות הובילו מסוקים את כוח-החירום המיוחד למעלות. על-פי הסי דורים הקבועים, הוכרז עוצר כללי במקום. יחידות-האבטחה, שמוקמו בערב בבתי-הספר ובשאר הבניינים הפגיעים, היו מוכנות לפתיחת אש על כל חוליית מתקרב

בשעה ארבע בבוקר נתקלה חוליית שלושת המחבלים בכוחות צה"ל, בדרכה לבית-הספר. ביום הרביעי בבוקר שמעו על כך אורחי ישראל בשידורי הרדיו, בסוף מהדורת החדשות. היתה זאת ידיעה שיגרנית קטנה, אחת מני רבות —

כ ד זה יכור היה להיות, וכך זה לא היה. **מדוע?**

התיאור עצמו מסביר את הדבר. **אין משה מיוחד, האחראי למאבק בפידאיון ברחבי המדינה, ומחוצה לה.**

אין רשת-תקשורת מיוחדת למטרה זו. אין תיאום מיבצעי רצוף בין המוסדות והשרותים הנוגעים בדבר, כגון המישטרה, משרד-החינוך, הרשויות המקומיות. אין יחידות מיוחדות, המאומנות ללוחמה מיוחדת

המטב"ל העוני

ההערכה המודיעינית של המטב"ל הלבן — היתה קור בעת, באחד במאי 1974:

עם התקרבות הסכם הפרדת-הכוחות עם סוריה נוצר כאירגונייה-פידאיון לחץ חזק לביי צוע פעולות גרוניות.

הפלסטינים חוששים כי עם הידגה החזיתות בדרום (המשך בעמוד 20)

בעולם הערבי ולהניח על שולחן הממשלה הערכות מוסמכות עצמאיות, יכול לסכן את עצם קיום המדינה. האפתעה של יום-מעלות מוכיחה כי העדר מטב"ל כזה גורם לאסונות-יוערה. **אילו היה קיים מטב"ל כזה,** הוא היה מור דיע לכל הגופים האחראיים, כבר לפני כמה שבועות, שיש להתכונן בחומרה קיצונית ל"מעשייוועה ראוותניים מצד אירגוני הפידאיון — כולם או חלקם.

אני מצטער שעלי לחזור, כמו נודניק, לנושא שאני חוזר עליו ללא-הרף מאז סתו 1956.

אני מתכוון להציעי להקים "מטב"ל דבן" — מטה כללי מדיני, מיבצעי ומודיעיני דעניי-נים ערביים, שיעסוק בענייני השדום כמו שי מטב"ל החאקי עוסק בענייני מלחמה.

האפתעה של יום-הכיפורים הוכיחה כי העדר מטב"ל כזה, המסוגל לעקוב בצורה מיקצועית אחרי המתרחש

שום ביטוי של גינוי אין בו כדי להקריף את מלוא עוצמת הזוויעה של הפשע המיפדצתי שחוללנו בשבוע שעבר שדושת אנשי "החזית הדמוקרטית" בעיירת הער" לים הגלילית מעלות. לטבח מעין זה אין שום הצדקה, שום הסבר ושום תירוץ. הוא פרי תכנון של מוח שטני, שאפילו אם התכוון מלכתחילה להשתמש בתלמידים שנחטפו בבני-ערובה בבית-הספר במעלות עדימנת דם חוט מממשלת-ישראל שיחרורם של חבלנים כלואים. הוא היה צריך לקחת בחשבון אפשרות סבירה שיודים אלה יתרגו. לא היה זה פשע מיקרי. אין כל ספק ששדושת הרוצחים שהשתלטו על טיוז בית-הספר התיכון הדתי של צפת, קיבלו הוראה מפורשת ממפקי דיהם לרצוח יודים במיקרה הצורך.

קשה לרדת לעומקה של הציניות המזוויעה של איר" גון טירור, שעד רקע התחרות בין אירגוני הטיור הפלס"טיניים, על רקע המידחמה הפוליטית בין מישטרים ועל רקע מאמצי הפיוס וההפרדה של הד"ר קיסינג'ר במז"ח, בחר להביע את עמדתו באמצעות גופות של ילדים. אשמתם ואחריותם של מטורפים פאנאטיים מעין אלה צריכה להיות ברורה לחלוטין, מעבר לכל ויכוח. אבל אסור שאשמה-שאינה-טעונה-הוכחה זו תאפיל ותכסה על הסיוע שתרכו גורמים אחרים לאפשרות כזו צוע הטבח. הדברים הם המורים ונוראים. יש בהם כדי להטיל האשמה של אי-הצלת חייהם של 24 ילדים על מצפונם של כמה ממנהיגי ישראל.

אבל עד כמה שהדברים כואבים ומחייבים השתקה לכאורה, אין מנוס מלהגיד אותם. פרשת מעלות מחייבת בירור יסודי של כל ההיבטים שלה — גם אלה שממ"י שדתי-ישראל רוצה להעלים אותם. והמסקנות, מרות ואכזריות ככל שתהיינה, אינן צריכות לשמש כדי לנגח אישיות זו או אחרת. יש צורך לבחון את הפרשה ולהפיק ממנה לקחים כדי שתיווצר מוסגרת קבועה לנוהגים במיקרה שטרדיות מעין זו שהתרחשה במעלות תחזורנה — ואין ספק שהן עולות לשוב.

חייבת להיות הכרעה ברורה מראש לגבי הסטנדר"דים הדרושים למיקרה הישנות פרשה מעין זו. הממשלה ומוסדות הביצוע שלה חייבים לדעת מה מותר ומה אסור לעשות במיקרים כאלה, על מנת שלא רק המחבלים, אלא גם הלוחמים בחבלנים, לא ידחמו על גבם של ילדים.

עיר ההררינה

של אדם כזה, קיבלה בשלב מסויים את המלצותיו והניחה לו לחלוף אותה שולל. משה דיין דמה השבוע למהמר בתום ליל-הימורים ארוך, שכבר איבד את כל רכושו. משהו נתן לו אסימון והוא משליך אותו על שולחן ההימורים באומץ-לב שמקורו בייאוש. ההימור האחרון. הכל או לא כלום. ההימור ניכשל — אחרים שילמו את המחיר והוא יוצא מגדרו כדי למלט את עורו. ועדת-החקירה שמונתה השבוע לחקר הטבח במעלות, תבדוק ודאי את כל המחדלים שנחשפו בפרשת מעלות, שאיפשרו לכנופיית רוצחים להשתלט על 100 תלמידים. הוועדה תפרסם את מסקנותיה ותצביע על האשמים. אבל ספק אם ועדה זו תתייחס גם להיבט המחיר ביותר של הפרשה: איך וכיצד נגררה ממשלת-ישראל, כמעט בניגוד לרצון כל חבריה, להימור הנואש של מנהיגי שעולמו חרב עליו, שאיבד את כושר השיפוט שלו, והניחה לו לשחק בחייהם של ילדים?

האם משה דיין השתגע? האם הוא איבד את עשתונותיו עד לטירוף חושים? שאלות אלה צצו השבוע מאלהיו, נוכח התפרצותו ההיסטרית של שרי-הביטחון הכושל של ישראל, אשר עלה על במת הכנסת, ובנאום רגשני ופרימיטיבי, ניסה למצוא צידוק רעיוני להימור בשבוע שעבר על חייהם של 85 ילדים. לא היה ספק: משה דיין איבד את שיווי-המשקל הנפשי שלו. ההתפרצות הרגשנית שלו — שהביאה אותו ביום רביעי בשבוע שעבר לתבוע מהרגע הראשון את החימור המחריד בחייהם של תלמידי בית-ספר תיכון ודחפה אותו השבוע לכמור במינויין של ועדות-חקירה, עלתן מוטל גם לבדוק את טיב מעשיו ושיקוליו — הוכיחה זאת לעיני כל. אבל דיין אינו נושא באחריות בלעדית להימור הנורא במעלות. שותפה לאח"ריות זאת ממשלת-ישראל כולה, שהסתמכה באותו יום זוועות על טיב שיקוליו

עונש. הוא אפילו איים שאם נמשיך להפריע, הוא ירץ אותנו ב"ריצת לה" מסביב לבית־הספר. נשארנו בחוץ עד 12 ורבע בלילה ואז הירשה לנו המורה לחזור חזרה לבניין. כנראה ש"היה עייף ורצה לישון בעצמו. בקושי נרדמנו בשתיים בלילה. בארבע בבוקר האירה אותי חברה ואמרה לי שיש מחבלים בבית־הספר. לא האמנתי והת־הפכתי לישון על הצד השני. אחרי כמה דקות התעוררתי לשמע צעקות. ראיתי את כל הילדים עומדים בפינת הפרוזדור. רצתי אל המורה ושאלתי אם אומנם יש מחבלים. הוא השיב לי בחיוב. "זה היה המורה היחיד שנשאר אי־

את הנעליים שלי כשלתע ראיתי שניים מהם מולי...".

מהכיתה שלי השתתפו בטיול 13 ילדים וילדות. סיפרה יעל דדון, בת 17, תור־שבת העיירה חצור, הלומדת בבית־הספר התיכון בצפת. כאשר נכנסו המחבלים לחדר, ישנתי. הם התחילו לבעוט בכמה מהילדים שהיו עטופים בשמיכות ושקיי־שינה וצעקו לקום. קמנו ורצנו. כולנו לפינת הפרוזדור ושם נפלנו האחד על השני. התחלנו לצעוק. שאלנו אותם: "מה אנחנו אשמים? אנחנו רק ילדים? אף פעם לא נלחמנו! למה אתם רוצים להרוג אותנו? אנחנו לא שונאים ערבים!" להפתעתנו הרגיעו אותנו המחבלים ב"עברית. הכל יהיה בסדר" אמרו לנו. אל תפחדו. אנחנו לא נהרגו אותכם!" אנח־

במשך 14 שעות ביום הרביעי שעבר, ה־15 במאי, חיו 90 ילדים, תלמידי בית־הספר התיכון הדתי בצפת, בצילו של סיוט נורא. מול לועי תת־מיקלעים של חבלנים חמושים, כשהם נחרים כחרדה ובאימת־מוות. רק מעטים ובו־דדים מהם הצליחו להיחלץ בתום הסיוט כשהם שלימים בגופם ללא כל פגיעה. 21 מהם נרצחו. כ־60 נוספים נפצעו מקליעי כדורים שנורו אליהם מטווח קצר ומרסיסי רימונים שהתפוצצו מתחת לרגליהם.

אבל באותן שעות חרדה, בהם היו חיי־הם תלויים מגד, היה כל עם ישראל שרוי עימם באותה כיתת־לימוד בקומה השנייה של בית־הספר, "נתיב מאיר" במעלות. מעולם לא התרחשה בישראל דרמה כה אכזרית שאורחים כה רבים נטלו בה חלק. הזוועה התרחשה מול עיניהם ואוזניהם של כל אזרחי המדינה, שבעזרת הרדיו והטלוויזיה עקבו אחר הטרגדיה משעות הבוקר המוקדמות ועד שהגיעה לקיצה קרוב לשעה שש בערב. הזוועה חדרה לכל בית ולא היה כמעט אורח שלא הפך באותן שעות חרדה שותף לתקוות ולפחדים של התלמידים הכלואים בידי החבלנים.

במצב כזה, כשהדרמה התרחשה כביכול לעיני כל, נדמה שאין גם פרט אחד בל־תי יודע שלא פורסם ולא הובא לידיעת הציבור. אלא שהיתה זו אשלייה בלבד. כתוצאה מהאינפורמציה המורכבת, והמסורפת בחלקה, שי־זרמה אליו השבוע, נוצרה בעיני הציבור הישראלי תמונה מעוותת של השתלשלות המאורעות שהבי־או לסיום טראגי ומחריר כל כך של הפרשה.

כאשר נדמו היריות במיסדרונות וכי־תות בית־הספר במעלות, ועשן רימוני־היד התנף, מסרה ראש־הממשלה המת־פסרת גולדה מאיר הודעה לאומה, בה הכ־ריות מבלי להניד עפעף: "הועמדה בפני־נו השאלה החמורה מאוד, וכל אחד בארץ יודע את חומרת תבעייה, האם לשחרר מחבלים. אבל הממשלה החליטה שעל גבם של ילדים איננו מנהלים מלחמות. הת־לטנו לקבל את דרישת המחבלים ולשחרר 20 מחבלים כרצונם."

אם להתבטא בלשון עדינה, היתה זו הודעה הרחוקה מאוד מאוד מהעובדות. למעשה, מבלי שהתכוונה לכך בהכרח מלאה, נגררה ממשלת־ישראל לניהול מיל־חמה על גופם של ילדים. כדאי מאוד לשחזר את העובדות, כדי לבסס את הקביעות החמורות מאוד הנובעות מכך.

ויכוח של שעתיים וחצי

ברדמתי בערך בשעה 11.30 ב־לילה, הייתי עייפה, סיפרה מרי־גלית עמרסי, תלמידת בית־הספר התי־כון הדתי בצפת, שיצאה עם חבריה ל־טיול הגדנ"ע. "ישנתי בכיתה בקומה ה־שלישית של בית־הספר במעלות מתחת ל־חלון. בערך בשעה ארבע בבוקר באה חברה שלי, הסתכלה דרך החלון החוצה ואמרה שיש מחבלים בחוץ. כעסתי עליה, אך מסתבר שהיא הבחינה בחבלנים ה־מזויינים כשנכנסו לבניין. התחלתי לנעול

ההחבאת
פאטמה בארנאווי, הכושית, ממניחות הפצצה בקולנוע, ציון בירושלים, מובלת קשורת־עיניים אל בית־הספר במעלות.

מחבל לתיוון

עומאר מחמוד קאטס, איש החזית העממית של ג'ורג' חבש, אסיר־עולם שגם את שיחרורו תבעו המחבלים.

מחדל הארלונקות
ילד פצוע מובל אל תחנת איטוף הפצועים שהוק־מה במרחק כמה מאות מטרים מבניין בית־הספר, שם הוכנו עשרות אלונקות, אך לא במספר מספיק כדי לקלוט את כל הפצועים. כשהאלונקות האחרות תפוסות על־ידי פצועים אחרים, פורש שוטר בלית־ברירה שמיכה כדי לקלוט את הפצוע. ברקע מטפלים חובשים ורופאים בפצועים שמצבם קשה.

תנו. כל שאר המורים קפצו מהחלון החו־צה. נשארו איתנו רק קצינת־צה"ל חור־בשת, מורה אחת ומורה אחד. אמרתי לעצמי: "טוב שלפחות המורים נמלטו והצילו את חייהם. זה הגורל — מה שהשם רוצה."

ראש־הממשלה גולדה מאיר קיבלה את ההודעה על תפיסת התלמידים כבני־ערר־בה בבית־הספר במעלות. בביתה בירושלים, בסביבות השעה 5.00 בבוקר. באותה שעה עצמה כבר הועקו שרי המיטרה והבי־טחון בבתיהם, והחלו לקבל דיווחים מקו־טעים ובלתי ברורים שהגיעו מכוחות הבי־טחון במעלות.

ב־6.30 בבוקר, כאשר שלושת המחב־

נו רק רוצים שיסחררו את החברים שלנו ואז נשחרר אותכם."

"באותו לילה נרדמתי רק בשתיים לפ־נות בוקר", משחזרת רינה מלכה, בת 16, מצפת, את מאורעות יום האימים. "אני והחברות שלי לא יכולנו להירדם. הרי זאת חוויה לא לישון בטיול. בש־ביל מה יוצאים לטיול בכלל אם לא בש־ביל לשמות, לצחוק ולהינות? ובכן, כ־ששאר הילדים הלכו כבר לישון, ישבנו בחבורת בנות וסיפרנו בדיחות. המורה צעק עלינו בקול־קולות שנשנותק. לבסוף הוא העניש אותנו. בשעה 11.30 בלילה הוא פקד עלינו לצאת מבית־הספר, לצאת החוצה למיגרש הריק ולהישאר שם בתור

יעל דדון

"נפגעתי בצרור הראשון!"

רינה מלכה

"השאירו אותי לבד!"

שוהה בנימין

"חברה נתנה לי מכתב אחרון!"

מרגלית עמרסי

"המפקד ירה בי בירי!"

לימ. חברי החזית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין ריכזו את 85 התלמידים בכיתה אחת בקומה השנייה של בניין בית-הספר, כבר היו שריהיטחון משה דיין והרמטכ"ל במעלות, כשהם מתמקמים בקירבת בית-הספר כדי לצפות על הנעשה בו.

חצי שעה אחריכך כבר היתה ראש הממשלה בלישכתה בירושלים, קיבלה די-ווחים שוטפים על המתרחש במעלות מפי שלישיה הצבאי, תת-אלוף ישראל ליאור. אז גם הסתבר לראשונה מהי דרישת ה-חוטפים. שלושת החבלנים שיחררו את קצינת צה"ל שהיתה עם התלמידים, מס-רו בידה מכתב ובו פירוט תנאיהם לשיחרור התלמידים המוחזקים בידיהם כבני-ערובה.

במכתב נאמר, כי ממשלת-ישראל נת-בעת לשיחרר 20 חבלנים הכלואים בבתי-כלא בישראל. אבל ברשימה היה פירוט של עשרה שמות בלבד.

יחד עם זאת צויינו שני מחבלים מתוך עשר השמות שהופיעו ברשימה, כמי ש-רשאים להוסיף ולצרף עוד עשר שמות על דעתם הם. את 20 האסירים דרשו ה-חוטפים להטיס מייד לדמשק. רק אחרי שהאסירים יגיעו למקום מיבטחים, נאמר במכתב, אפשר יהיה להיכנס למשאומתן לשיחרור התלמידים. כן נקבעה במכתב השעה בה יפוג האולטימטום: שעה שש בערב.

אחד אחרי השני, החלו השרים לזרום ללישכתה של גולדה. בסביבות שעה תשע בבוקר כבר החלה ישיבת הממשלה, ש-זומנה מלכתחילה כדי לדון בהסכם הפ-רדת הכוחות בסוריה. עתה נדחה הכל הצידה. הממשלה נקראה להחליט אם למלא אחר דרישות החבלנים ולהיכנע לאולטי-מטום, או לאשר פעולה צבאית בה ינסו כוחות-הביטחון לשחרר את הילדים בכוח.

בידי אה"ה גלי מיימון, נכה צה"ל, שתוך כדי יריות הצטרף לכוח צה"ל שפרץ לבניין בית-הספר, מצא את אחותו מוסלת בתוך שלולית דם לרגלי הבניין. ציפי מיימון זועקת מכאב, שעה שאחיה רץ עימה אל תחנת איסוף הפצועים.

לנים, או לדחותן ולהחליט על פעולה צבאית לשיחרור התלמידים, תוך העמדת פנים של כניסה למשאומתן.

אילו היתה הממשלה מחליטה על מיי-לוי תביעות החבלנים ושיחרור האסירים שאת שיחרורם דרשו, תוך הבהרה שחיה

האח שחילץ את אחותו

ציפי מיימון בת ה-15, פצועה מרסיסי רימון שהטילו המחבלים ופגועה בעמוד-השידרה שלה, אחרי שקפצה מחלון החדר בו היו התלמידים כלואים, נישאת

זעם ההמון במעלות. הורי התלמידים והמון ניסער הטיחו לעבר דיין צעקות: "רוצח!" האשימו אותו באחריות לסבך שנערך בלדיהם. "למה לא שיחררתם את המחבלים?" זעקו ההו-רים, שילדיהם נקצרו במסחי יריות ורימונים עלידי המחבלים.

צהריים, קיבלה הממשלה החלטה מוזרה ותמוזה ביותר.

ההחלטה היתה, "למסור לפירסום" כי ממשלת-ישראל החליטה כי למען שיחרור התלמידים הנמצאים בידי המחבלים במעלות, "מוכנה" ממשלת-ישראל לקבל את תנאיהם של המחבלים ולשחרר את חבריהם המבוקשים. ההחלטה אמרה, כי ישראל תמצא את כל האפשרויות כדי לשחרר את הילדים באמצעים דיפלומטיים. החלטה זו וצורת ניסוחה, הם המשקפים יותר מכל את חלקה של ממשלת-ישראל באחריות למה שהתרחש בהמשך הטרגדיה.

הדבר הקובע: אי כניעה לסחטנות

ממשלה אחראית ונורמלית, היתה מקבלת אחרי שהיתה ניצבת מול חרעה גורלית כזאת; אחת מהאפי-שריות: או למלא אחרי תביעות החב-

שתוכניתה תיערך בשטח עז דעת המפקדים הצבאיים והיועצים הנמי-צאים במקום.

גולדה מאיר הביאה את הצעתו של דיין לאישור הממשלה. מלבד שר אחד, לא תמך בשלב זה אף לא שר אחד ב-קבלת החלטה לפתוח בפעולה צבאית. כו-לם היו מודעים לסיכון הרב הכרוך בכך לחייהם של הילדים בני-הערובה. אם הפעולה יכולה לסכן אפילו חיי ילד אחד, אסור לבצע אותה, התבטא אחד השרים. השר היחיד שתמך בהצעת משה דיין לפעול בכוח לשיחרור הילדים היה שרי-המיטרה שלמה הילל, שכמיקרה מסויים זה הוא אחראי אחריות מיניסטריאלית יותר מכל שר אחר למחדלים וזיהנוחות ש-איפשרו את השתלטות החבלנים על 85 מטיילי הגרני"ע מצפת שנטו ללון במעלות.

אבל ממשלת-ישראל, שחיי בנייה-ערור בה חיו מוטלים בידיה, לא קיבלה גם החלטה מנוגדת. אחרי שעתיים וחצי של דיונים ויכוחים עקרים, בשעה 11:30 ב-

מחסום חי לדיין

שרי-הביטחון משה דיין, שפיקד אישית על ניסיון שיחרור התלמידים מידי המחבלים, עושה דרכו בתוך מחסום חי של שוטרים ואנשי-ביטחון, שסוככו עליו וניסו להגן עליו מפני

מרגע זה החל ויכוח שנמשך במשך שעי-תים וחצי, שעתיים וחצי שיש להם משי-מעות גורלית לגבי חיי הילדים שהיו מו-רחים על כפות המאזניים.

החלטה מוזרה

שרי-הביטחון משה דיין לא השתתף בישיבה. הוא נמצא כל אותן שעות במעלות, כדי לשמש לממשלה עין צופיה על המתרחש במקום ולמסור לה דיווח שיאפשר לה להגיע להחלטה זו או אחרת. כמה פעמים, במהלך ישיבת הממשלה, הת-קשר משה דיין טלפונית ממעלות, כשהוא מביע את דעתו באוזני גולדה, ששוחחה עימו ישירות.

למשה דיין לא היה ספק כבר בשעה 9:00 בבוקר: אין להיכנע לדרישות הטיוריסטים. יש לנסות לשחרר את הילדים מידיהם בכוח. הוא ביקש שהממשלה תחליט עז מתן הנחיות לביצוע פעולה כזו,

המתווך שלא תיווך

שגריר צרפת בישראל, ז'אן הרלי (כסוף שיער) ממתין לשווא ליד ג'והילדים במע-לות, לרשות לנסות לדבר אל המחבלים שבבית-הספר. השגריר, שלפי דרישת המחבלים היה צריך, יחד עם שגריר רו-מניה, להביא אליהם את מילת-הצופן שתאשר כי אכן שוחררו המחבלים שאת שיחרורם דרשו, הגיע למעלות אחרי שנית-נה כבר ההוראה להתחיל במיבצע לשיח-רום התלמידים. השגריר הצרפתי האשים את ממשלת-ישראל כי הוליקה אותו שולל

נאלצת להיכנע לסחטנות כדי לא לסכן שלומם של ילדים. היה המשך ברור לחלוטין.

הממשלה היתה צריכה לקבל את ההתנחלות במהירות האפשרית, כדי לא לבזבז זמן. היא היתה צריכה להוציא הנחיות לרכוש מייד את האסירים הנדרשים, לאסוף אותם מבתי הכלא בהם הם עצורים ולהביאם למחנות העבודה בלוד. שם היו צריכים לתת הוראות להכנת מטוס שיאפשר להטיס את המחבלים המשוחררים לדמשק או לכל מקום אחר. במקביל היה צריך להמשיך ולנהל את המשאומתן עם החוטפים לגבי שיחרורם של הילדים. היה צריך להבטיח ולדאוג מראש שכאשר תינתן ההוראה להטיס את האסירים מחוץ לגבולות ישראל, ייעשה הדבר במהירות האפשרית, כדי לא לבזבז את השעות המעטות שנותרו עד לתום מועד האולטימטום. אף אחד מהדברים האלה לא נעשה. בעוד משה דיין לוחץ כל הזמן טלפונים ממעלות, לממשק זמן" ולאשר לו להורות על שיחרור התלמידים בכוח, פסחו שרי הממשלה על שני הסעיפים. אחד השרים העלה את החשש כי אם ישוחררו החבלנים הכלואים, עלולים הפידיאון במעלות להציג תביעות חדשות. שרים אחרים טענו כי גם אם ימולאו תביעות החבלנים, אין שום ערובה שחיי הילדים ינצלו. זה היה הרקע להחלטה, שפירושה המעשי, כדברי שרי ההסברה שמעון פרס, היה, "לפתוח במשא ומתן". כלומר: לא קבלת תביעות החבלנים, אלא ניסיון להתמקח איתם, למשך זמן ואולי לשכנע את מפקדותיהם, בדרכים דיפלומטיות, להורות להם לשחרר את התלמידים.

אחד השיקולים המכריעים שהביאו לקבלת החלטה כזו, היה החשש מפני ביקורת העלולה לצוץ מצד האופוזיציה, אם "תיכנע" הממשלה לאולטימטום של חבלנים. והנה, דווקא בנקודה זו היתה זו האופוזיציה שהסירה כל מיכשול מצידה לממשלה. שעה ששרי הממשלה התייעצו בלישכתה של גולדה, נערכה במקביל ישיבה של ועדת החוץ והביטחון. חברי הוועדה קיבלו מידע שוטף מהממשלה. הם ידעו בדבר האופוזיציה העומדת בפני הממשלה והתווכחו ביניהם אם צריך לקבל את תביעות החבלנים. בשעות לפני הצהריים של יום רביעי, היה ברור לגבי האופוזיציה בוועדה כי חששה של הממשלה מתגובות מבית הוא שמכתוב לה קבלת החלטה בלתי מחייבת.

היה זה מנהיג הליכוד, מנחם בגין, שהבחין בסכנה הנשקפת כתוצאה מכך לחיי היודים. הוא ביקש למסור ליועץ הממשלה, עזר ויצמן, את ידו על החלטת הממשלה לשחרר חבלנים כזואים תמורת התלמידים.

לא רק זאת. אחרי שחברי הוועדה היו מודעים לנוסח הבלתי מחייב של החלטת הוועדה, התקשר יושב ראש ועדת החוץ והביטחון, יצחק נבון, עם ראש הממשלה, וביקש למסור לה כי חברי הוועדה מבקשים להתבאר, שבהחלטת הממשלה יהיה ברור שמדובר בהחלפת מחבלים תמורת ילדים.

הממשלה הוזרה מפני דיין

מה מחברי ועדת החוץ והביטחון היו מודעים למצב שנוצר, כאשר שרי הביטחון משה דיין, הפך למפקד בפועל

בדודות בלבד. אילו היה מיבצע כזה מצליח, כפי שתיכנן דיין, אין ספק שהוא היה הופך מיד מחדש לגיבור האומה.

בדיוק לפני שנתיים, במאי 1972, פקד משה דיין על מיבצע דומה. היה זה מיבצע שיחרור נוסעי מטוס סבנה, שנחטף בידי ארבעה מאנשי אירגון פטטרבר השחור, נחת בלוד, שם תבעו החוטפים לשחרר מאה חבלנים הכלואים בישראל.

גם אז הימר משה דיין על חייהם של 90 הנוסעים ועשרה מאנשי הצוות שהיו כלואים במטוס, כאשר ניצח על פעולת הפשיטה, שעלולה היתה להסתיים בטרagedia מחרידה. אלא שאו הצליח ההימור. שלושה מהחוטפים נפגעו ממטח היריות הראשון של הפורצים למטוס, לפני שהספיקו להפעיל את רימוני ההימור וחומריהם נפוצו שהיו בידיהם. החוטפת הרביעית נתפסה כשרימון בידה. משה דיין היה אז גיבור האומה, כולם דיברו בהערצה על כישורו והוליוו שולל את החוטפים במשך 20 שעות, בלבד אותם ולרמותם עד לחיסולם.

האם יכול היה משה דיין שלא להתענג על אותו מיבצע שקשר הילת-גיבורה לראש שו? האם יכול היה שלא להשתקק לחזור על אותו הימור, מתוך אמונה עיוורת שמזל לא יבגור בו גם הפעם?

הדברים היו ברורים לכל הנוגעים בדבר. ניתן היה לחוש מדוע דוחף דיין לביצוע פעולה צבאית ולוחץ למנוע כל משא ומתן עם המחבלים. הדברים הגיעו עד לידיו כך שבשעות הצהריים, כאשר היה נדמה כי ממשלת ישראל אומי גם תחליט על שיחרור החבלנים הכלואים, הוזרה השר ישראל גלילי מפורשות: "אל תניחו לדיין להתחכם! היוזרה שהוא לא יידף אתכם שוזה".

למרות כל האזהרות המוקדמות, עלה בידי דיין להטעות את הממשלה, לאחו את עיניה ולגרור אותה לתוך אבטורה שהסתיימה במותם של 21 ילדים.

סתירה בין שתי גירסות

בשעה ששרי הממשלה גמרו אומר להיכנס למשאומתן ולהסכים להבטיח עות החוטפים, ישב דיין במעלות ותיכנן שורה של מעשי תרמית והונאה, שנועדו להוליך שולל את החבלנים המחזיקים בילדים, ולאפשר להתגבר עליהם. הרמטכ"ל, רבאלוף מרדכי גור, שהיה עומד, לא התלהב מהתוכנית שהועלת לשיחרור התלמידים. הוא היה מודע לסכנה הנשקפת לי ילדיו והתנגד לכל פעולה כזו. עומה סיכנו חייהם. כאשר נודע לי דיין על החלטת הממשלה, שחת קבלה בניגוד לעצתו, לא יכול היה להשיג עם כך. הוא נמש את זי רת ההתרחשויות ובמסוק מיהר לירושלים כדי לנסות לשנות את החלטת הממשלה. באותה שעה כבר החלו המגעים הדיפלומטיים שנועדו להפייל, כדרישת החוטפים, את שגרירי צרפת ורומניה בישראל כמתווכים, באמצעות ממשלותיהם.

ברבע לאחת נחת מסוקו של דיין ליד משרד ראש הממשלה בירושלים. במשך שעה שלימה הסתגר דיין עם גולדה בלישכתה, כששאר שרי הממשלה נמצאים בהפסקה. לשוא ניסה דיין לשכנע את גולדה כי אין להיכנע לסחטנות. לשוא ניסה להסביר לה כי הצלחת מיבצע

כתמי דם

למרגלות בניין בית הספר נתיב מאיר במעלות, מסמנים את המקום לשם קפצו התלמידים הפצועים מחלון הכיתה בקומה השנייה של בניין בית הספר. כתמים נראים בבירור גם על קורת הבטון של הקומה הראשונה. חלונות החדר משם קפצו התלמידים מנוקבים בקליעי כדורים. חלק זה של מיבנה בית הספר נמצא בפיה הימנית העליונה של השריטוט (משמאל). המתאר את הצורה בה התקמנו המחבלים בבית הספר, את המקום ממנו צפו אליהם הצלפים ומשם שוחחו עימם ברמקול, ואת כיווני הפריצה של יחידת צה"ל שיצאה לחלץ את התלמידים.

התלמידים ויורשו לרדת. חשבו לשימור: לא היתה כל תביעה להטים את התלמידים לי דמשק, כפי שנמנעו אחרי כך. היתה רק דרישה להעלות למטוס יחד עם החבלנים, כדי להבטיח שהחבלנים לא ייפגעו בדרך למטוס. התביעה, כביכול, לשלוח את התלמידים עם החוטפים לי דמשק, צצה רק שעתים מאוחר יותר, בשעה חמש ועשרה, בהודעה משובשת נוספת שהועברה עליידי השגריר הרומני.

שורה של מעשי עורמה

פני ממשלת ישראל עמדו בשעה 3.00 בצהריים שתי תביעות. אחת, משובשת, שהגיעה מרומניה, ושלא נקלטה

גירסה אחת היתה הגירסה שהתקבלה באמצעות שגריר רומניה בישראל, יון קובאץ, ושהגיעה מנציג האירגון ברומניה. נאמר בה שהשגריר הרומני מוסמך נהל עם ממשלת ישראל את המשאומתן על שיחרור 20 החבלנים שנדרשו עליידי מבצעי הפעולה במעלות. אם יקבל את הסכמת ממשלת ישראל לשיחרור ויודיע על כך לדמשק, הוא יקבל את מילת הקוד "שתאפשר לו גיהול משאומתן עם החוטפים על שיחרור התלמידים".

כחצי שעה מאוחר יותר התקבלה באמצעות משרד החוץ הצרפתי הגירסה הצרפתית לפעולת החליפין, שהגיעה משגרירות צרפת בדמשק. בניגוד לגירסה הרומנית הבלתי ברורה, שהיתה מנוגדת לתביעות החבלנים במעלות כפי שהועלו על ידם בכתב עוד בבוקר, היתה הגירסה הצרפתית מפורטת ותואמת למיכתב. נאמר בה בפירוש כי החליפין יבוצעו

הרמטכ"ל התנגד ליוזמת דיין לשחרר את התלמידים בכוח * בגין הבטיח לממשלה את תמיכת הליכוד

בהחלפת הילדים במחבלים * ועדת החוץ והביטחון התריעה לממשלה: לעשות הכל למנוע מיבצע צבאי

כנראה במלואה ולא הובנה. שניה, מפורטת, שהגיעה דרך סאריס, ותאמה את הדרישות הראשוניות של החבלנים במעלות. היו אלה אנשי של דיין שניהלו את המגעים בשלב זה עם שתי השגרירויות. הם הצביעו על הסתירה הקיימת כביכול בין שתי הגירסות, נאחו בה כדי לבטל את החלטת הממשלה ולתבוע להכריע בכיוון של פעולה צבאית. גם אילו רצתה הממשלה באותה שעה למלא את התביעות שבנוסח הצרפתי, היא לא היתה מסוגלת לעשות זאת. הסתבר שמשך דיין לא הורה כלל, כפי שמחוייב היה לעשות, לרכז את החבלנים ששיחרורם נדרש, ולהכין משום כדי להטים דמשק.

כדלהלן: ישראל צריכה לשחרר 20 חבלנים ולהסכים לדמשק. * כאשר יגיעו המשוחררים לדמשק תימסר מילת קוד לשגרירות הצרפתית בדמשק וזאת תעבירה לשגריר צרפת בישראל, ז'אן הרלי. * השגריר הצרפתי ימסור את מילת הקוד לחוטפים במעלות ואלה ישחררו מיד את מחזית התלמידים שבידם. * אחרי כך יועברו החוטפים עם מחזית התלמידים שבידיהם באוטובוס לשדה תעופה אורחי. שם יעלו כולם למטוס שיופץ על ידי הצלב האדום ובו יהיו גם השגריר הצרפתי ונציג הצלב האדום. כאשר יהיו כולם במטוס, ישוחררו שאר

החילוץ, על פי תוכניתו, היא מובטחת ואין כרוך בה סיכון גדול מדי לחיי התלמידים. כאשר יצא דיין מלישכתה של גולדה היה ברור שמוטלת עליו החובה לבצע את החלטת הממשלה. מרגע זה היה דיין אחראי להכנת שיחרור החבלנים הכלואים בישראל ולקיום המגעים עם שגרירי צרפת ורומניה, כדי להתקשר באמצעותם ולנהל משאומתן עם מנהיגי החזית המוקדטית העממית בדמשק. הקשר עם מפקדות אירגון הטרור, שנעשה דרך פאריס ובוקרשט, היה מסובך ומייגע. בסופם של המגעים, קרוב לשעה שלוש אחר הצהריים, היו בידי הממשלה שתי גירסות שונות לגבי צורת החליפין שתובעים החבלנים.

של כוחות הביטחון במעלות, וכאשר הוא תובע ללא הרף לא להיכנע לתביעות החבלנים ולאשר לו לפעול בכוח. לא היה צורך להרבות בניחושים כדי להבין מה מניע את משה דיין ברעם אלה. היה ברור לכל אדם בלתי משוחד כי אי אפשר לסמוך על שיקוליו של דיין במצב כזה. דיין ניצב באותן שעות בפני הודמנות בלתי חוזרות להציל את יוקרתו שהושפלה עד עפר, להחזיר לעצמו את כתר הפוסף לאריות ולהפוך מחדש, בין רגע, לאליל ההמונים. מה שהיה דרוש לו לשם כך היה פיקוד על מיבצע קומנדו שלם מהיר, שהיה מצליח לחסל את החבלנים, ולשחרר את הילדים ללא פגיעה או במחיר פגיעות

אבל הם לא רוכזו יחד ולא הוצאו אל מחוץ לבתי-ההכלא. כל אחד מהם נקלט לתא בבודד ונכלא בו. א-אשור לדעת מי נקלט פועלה מזהה זו. אחת הסברות שהועלתה היא שהאסירים הורחקו במיתכנות מטאי מאסרם הרגילים, כדי שאם ינסו לחפש אחריהם כדי לשחררם, ייתקן הדבר בקשים ויגזיר עוד זמן.

הזוועה

תלמידה פצועה על אלונקה ממדרת ב

תלמידה ללא רוח חיים מוצאת על אלונ

תלמידה (למעלה) ומורה (למטה) מוצאים בידי ה

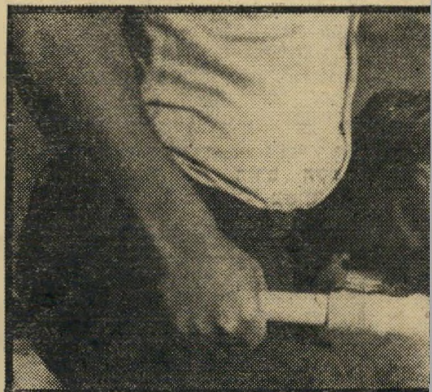

תלמידה שנחלצה נלפתת לחייל צה"ל

נכי ומתכווצת מכאב

יחף ושותת דם
בדרך אל החופש

ה מתוך כיתת המוות

דם בחולצה נקובה

חיילים שפרצו לבניין

חיוך של פצועה הסוף: חיילים מול שלט „זהירות, ילדים!”

לעשות כדי להיחלם בנגע זה? איך להגיב עדין, כדי למנוע את הישגותו?

מכל צורות התגובה, היתה זו שבוצעה הגרועה ביותר. היא העידה על קהות מוסרית, אובדן התושייה, אדישות מדינית. היתה זאת תגובה של פושטי-רגל: תש-לום מס לתאוות-הנזק ולצימאון-לדם, ללא פיתרון וללא תשובה לאתגר.

שינוי חז"ה-האוויר להפצצת מח"נתי-פלטיים, כדי להרוג, ללא אפי-שרות של אכזבה, פיראיון, אזי-רחים, נשים וידידים — הוא הפי-תרון הפשוט והזול ביותר. אין הוא מחייב מאמץ של מחשבה, וללא כל שכן הברקה של דימיון. במקום איזמל המנתח באה מכת הפטיש על הראש.

מבחינה מוסרית, זוהי דרך פסולה מעי-קרה. אפילו הכלל היהודי "עין תחת עין" אינו אומר "לד תחת לד".

מבחינה תעמולתית, היה זה מעשה-שטות מאין כמוהו. הידיעות על ההפצצות רדפו את הידיעות על מעשה-מעלות. הי-זוועה השנייה איזנה את הראשונה, פטרה את העולם כולו מאחריות מוסרית. המס-קנה שנחבשה בעולם היתה: "שניהם ברברים".

המטכ"ל הלבן, אילו היה קיים, היה מגיש מראש את חות-ההדעת הבאה. הפ-צצות כאלה יחזקו את הורם הקיצוני בקרב הפיראיון. איש אינו משווה את

(המשך מעמוד 12)
ובצפון, ועם סלילת הדרך להסדר מדיני בין ישראל ובין מצריים, סוריה וירדן, ייסתם הגולל על שאיפותיהם.

לקראת חידוש ועידת ז'נבה הם ירצו ל-בצע פעולות גדולות, שיוכיחו לכל שלא ייתכן שלום ורגיעה במרחב ללא שילוב הפלסטינים במציאות-השלום החדשה.

יתכן מאד (וייתכן שיהיו על כך ידיעות מודיעיניות מיוחדות מצד אגף-המודיעין הפוליטי של המטכ"ל הלבן) שגם נשיא מצריים ו/או נשיא סוריה רמזו לפלסטינים שכדאי להם לבצע פעולות גדולות, כדי לשכנע את קיסניג'ר וישראל שיש להביא את הפלסטינים לז'נבה.

משום כך: אור אדום לכך הי-גופים הביטחוניים, וכייהוד לקראת ה-15 במאי.

ד"ר מודיעיני מיוחד של המטכ"ל הלבן היה מתייחס, בוודאי, לחזית הי-עמית הדמוקרטית לשיתרון פלסטיני, וזה תוכנו:

בפני אירגון זה, ודומיו, עומדת סכנה כפולה. לא רק הסכנה הכללית של הוצאת הפלסטינים מן ההסדר הצפוי — אלא גם הסכנה המיוחדת שהמימסד של עראפאת ישתלב איכשהו בהסדר, וישאיר את הגופים הקיצוניים מבודדים ומחוסלים.

ככל שמתקרבת אפשרות זו, גרי-כרת האפשרות שמנהיגות פתח תפתח באחד הימים כמיבצע

מישפחת ילד הרוג בהלוויית הקורבנות בצפת

הזוועה הנעשית לו לזוועה שנעשתה לאחר-רים, חוואתמה וכנפיותו ייצאו מחוזקים מתגובה זו. האפשרות לפגוע בדרך זו בפוטנציאל שלהם לבצע מעשי-זוועה נוס-פים היא אפסית.

א ב כן, מה אפשר לעשות כדי לשים קץ לזוועות?

יש רק שיטה אחת המבטיחה הצלחה: לנצל את הפוטנציאל הפוליטי העצום של ישראל כדי לשחק בין אירגוני-הפיראיון, לבדוד את הקיצוניים ולנתק את מקורות היניקה שלהם.

בקיצור: לייכש את הביצה, במקום לצוד את הזכוכים.

בה בשעה שישראל לוחמת, ביתר יעיי-לות, באירגונים המבצעים מעשי-זוועה — עליה להבהיר בצורה חד-משמעית כי היא מוכנה לפתור את הבעייה הפלסטינית ולשתף פעולה עם כל גוף פלסטיני הפונה עורף לטרור והמוכן להכרה הדדית מלאה. צריך להיות ברור שמי שנוקט בנשק חזוועה לא ירוויח דבר, ופרי-פיו בידור והיפסוד. אך צריך להיות גם ברור שמי שעולה על דרך החסי-דר המדיני ייצא נשכר, ויהיו לו חלק ונחלה במציאות החדשה של המרחב שתקום עם השגת השלום.

כל עוד אין לישראל מדיניות ברורה וגלוויה לפיתרון הבעיה הפלסטינית, היא עומדת תסרת-אונים מול הפיראיון. ככל שתהרג בהם, יבואו חדשים. אחרי כל תגובה מוחצת, תבוא זוועה נוראה עוד יותר.

ברגע שתתגבר בצמרת ישראל הכרה זו, יהיה נאיף חוואתמה מחוסל.

ד באן הצד המודיעיני המונע של המטכ"ל הלבן במצב זה, אך חשוב עוד יותר הצד המיבצעי החיובי. עלינו של כל אדם ברידעת, ניקי-רה, למחרת מעלות, השאלה: מה

12

ספורט טוטו

21

מינימום
הפרס הראשון
השבוע ב"טוטו"

275.000

* * *

מינימום
כלל הפרסים

600.000

* * *

יום חמישי — המועד האחרון
למסירת הטפסים

12
21

טשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

(המשך ממעמד 17)

על בנין בית-הספר ושלא ניתן לו שם לפגוש את שר-הביטחון או הרמטכ"ל. אמר הרלי: "במעלות כולם שאלו אותי אם יש לי מילת צופן. אבל אני הבהרתי להם שמילת הצופן תועבר רק אחרי שהאסירים יגיעו לדמשק. לא היתה יכולה להיות בידי כל מילת צופן כשהגעתי למעלות. חשבת שכל זאת צריך לעשות משהו. הצעתי לתת-אלוף משה לוי, אותו ראיתי פעם, לומר לפלסטינים שאנחנו במקום. הצעתי שאקים מגע ישיר עימם ואמרו לי שאין צורך... אז התחילה האש". הרלי אמר למעשה כי טענתה של ממשלת-ישראל כאילו היה צריך לקבל מילת צופן לשם ניהול מגעים עם החבלנים, מבלי שישראל תשחרר אסירים, אינה טענת אמת. למחרת היום נקרא שגריר צרפת אל שר-החוץ אבא אבן שנוף בו בזעם על הפרכת הגירסה הישראלית. הרלי הסתייג מהפרשנות שהיתלוותה בעתוננים להצהרתה, אך לא חזר בו מדבריו.

לא להיכנע!

ה יחיד שאמר את האמת היה האיש שנשא באחריות הגדולה ביותר ל-טרדיה במעלות: שר-הביטחון משה דיין. אמר דיין, לאחר מעשה, כאשר התורמים השכילים קברו את ילדיהם: "הדבר הקרוב הוא לא להיכנע לסחטנות ולהרוג במחבלים... בחשבון ההיסטורי שלנו עם המחבלים, אסור שגייע מצב שהם יקבלו את מבוקשם ויציאו חיים. איננו מצטער שהאירוע נגמר בלי שהמחבלים שוחררו. הם קיבלו הרוגים ולא קיבלו מה שרצו לקבל. אולי זאת הדרך, וייתכן שאותם קורבנות שסבלנו אנחנו, יצילו מאות ילדים אחרים."

צריך לקרוא את הדברים שאמר דיין שוב ושוב כדי לתפוס את המשמעות הנוראה שלהם. רק אדם גטול כל רגש וכל הערכה לחיי-אדם, יכול להתבטא ב-צורה צינית כל-כך, להפוך את אי-הכנייה לסחטנות לערך מקודש, העדיף על חיייהם של תלמידים. בדיעבד יש בדברים אלה שאמר דיין כדי להסביר את הקלות בה קיבל דיין את ההחלטה להמר על פעולה צבאית העלולה לסכן חיי התלמידים. זוהי צורת מחשבה מזעזעת וזוהי דגתה היא שקוממה נגד ממשלה וזוהי וממשלת-ישראל את תושבי מע"ד לות וצפת, שהטיחו בפני דיין את השאדה הכתומי נמנעת: אם היה מדובר בתלמידים בתי-ספר מצומצם, רחביה, או צפון תל-אביב, האם גם אז היה נוטל על עצמו להמר על חיייהם של תלמידים?

דחליל מקודש

ה ראוי לבדוק פעם נקודה זו של כניעה לסחטנות, כדי לא ליצור דחליל מקודש חדש. אין ספק שכעיקרון מוסרי פסולה כל נגיעה לסחטנות. גם מבחינה מעשית נכזר: ה-טענה שכל כניעה כזאת מעודדת געשי-סחטנות נוספים. איש אינו חולק על ידה רק הסתייגות אחת: הכל טוב יפה, אלא אם כן מחזיק הסחטן בידו נורל חיי אדם. מרגע שהסחטן מחזיק בידו, לפי הביטוי הצברי, את הנסחט בביצים, נוצר מצב של חוסר ברירה. צריך למנוע שסחטנים וחבלנים יגיעו למצבי סחיטה כאלה. אם אותה מידה של חושות החלטה שגילה דיין שלא להי-נע לחבלנים, היתה מתגלית גם בהפ-ולת כוחות הביטחון כדי למנוע מהם השתלט על טיול בית-ספר, לא היה צו-וך כלל לשקול כניעה כלשהיא. אבל רגע בו הגיעו חבלנים למצב שבו אין לעמדת מיקוח עימם, חובה להעדיף צלת חיי אדם, ובמיוחד אם אלה חיי ילדים, על כל שיקול אחר.

כל מדיניות העולם עושות כך. אין זה שום שכל המדינות הן פחדניות ורק שראל אמיצה ומכונה להקריב. זהו שר-ול הגיוני הנעשה תוך חשבון קר והער-פת חיי אדם. נקודה נוספת היא שאי-הכניעה לסח-נות טייריסטית לא הוכיחה את עצמה. עובדה שישראל לא כנעה עד כה ל-בינות הטייריסטים ולא שיהרה (הור) יא מיקרה אחר, של חטיפת מטוס אל-ע-אלג'יר) חבלנים תמורה בגני-ערובה, לא נע מאנשי אירגוני הטיור לחזור ולת-עם בגני-ערובה. לחזור ולנסות לאלץ את וראל להיכנע לתיביעותיהם. ספק אם מה שאירע במעלות, ימנע מצעי חתימה דומים של החבלנים בעתיד.

אתה תשלם את ההפסד

מנכ"ל שפירא
הפרט ישלם בשביל כלל

מיפ-על-טכסטיל בית-שאן שוב גורף הפסדי מיליונים בגלל הניהול הכושל. תפוקת המיפ-על ירדה 14% טון חוטים ליום, 8-10 חוטים — כמות שאינה מכסה את הוצאות ההפעלה. ההפסדים הנוכחיים צריכים להדאיג במיוחד את בעלת המפעל, חברת כלל שכן, עד לפני כמה חודשים, היתה כלל רק מפעילה את המיפ-על, ואילו הפסדי העבר נזקפו לחובת הממשלה. לפני ש-תיים החל לנהל את המפעל **ליהוא ויסר**, שהעמידו על רגליו, אולם לאחר שלא מצא שפה משותפת עם האחראי על תעשיית הטכסטיל בכלל, **בן-ציון שפירא**, עבר ויסר ללבידו אשקלון ונחל שם הצלחה מפליאה. הפסדי המיפ-על לפני בואו של ויסר נבעו בעיקר מהסכמי-המכירות שחתם בן-ציון שפירא עם חברה אמריקנית גדולה, יונייטד מרצינט. הוא מכר להם את תוצרת המפעל במחירי-הפסד, ואילו חברות אחרות, כמו סיני דימונה, סירבו באותה עת למכור במחירי-ריס אלה. באותו זמן שהו בתו של שפירא ובעלה בארה"ב. החתן עבד בחברת יונייטד מרצינט בניו-יורק, ומאות הדו-לרים שקיבל מהם מדי-חודש עזרו לו לסיים את לימודיו בארה"ב.

היחסים ההדדיים בין שפירא לחברה שקנתה את תוצרת מיפ-על, נמשכו. כאשר פרש שפירא מניהול המפעל, התמנה להיות נציג יונייטד מרצינט בישראל. את ההפסדים שניהולו הכושל של שפירא גרם בבית-שאן, מכסים משלמי-המיסים: כלל קנתה ממדינת-ישראל את המיפ-על, והבעלות המלאה עליו, לפני כשהו בכסום של 620 אלף לירות, שהם פחות ממחצית הערך הנקוב של המניות. כדי לפצות את כלל על לקיחת המיפ-על, החייב כ-60 מיליון לירות לממשלה בגין הפסדים והצטברות חובות, נתנה הממשלה לכלל 20 מיליון לירות בריבית של 4% ללא הצמדה (!) וכן מחקה 5.5 מיליון

צרות

לאורה בהרב

הנהלת מישרד-התיירות לא ראתה בעין יפה את מינויה של **אורה בהרב** כמנהלת מלון המיגדל במקום המנכ"ל הקודם, **יורם גורדון**. אורה בהרב היתה שנים רבות מזכירתו האישית של

מנהלת בהרב
מיגדל באוויר

מנכ"ל מיגדל שלום ובעל מלון המיגדל, המיליונר **מרדכי מאיר**. לפני כמה חודשים מינה אותה מאיר במקום גורדון, אולם מישרד-התיירות תבע, על שפחות לאחד מאנשי הנהלת כלל מלון, להיות תעודת-היסמכה מממשלתית.

לאורה אין תעודה כזו, וגם לסגנה לא היתה. בעיקבות מיכתב חריף של מישרד-התיירות נלקח מנהל רשמי למלון, בעל תעודת-היסמכה, ושמו **יורם ויסברא**.

קשיים בגיוס

כספים לישראל

ממשלת ישראל ומוסדות כספיים נת-קלים בקשיים גדלים והולכים בקבלת הלוואות לישראל או למוסדות הקשורים בה. לאחרונה היה צורך בהקמת קוני-סורציום של כל הבנקים הגדולים, כדי לקבל הלוואה של 36 מיליון דולר למוסד ממלכתי איתן. בעבר לא נתגלו חששות כאלה בשוקי הכספים הבינלאומיים, מפני מתן הלוואות לישראל.

סולחה בבינלאומי

חילוקי-הדיעות בין בעלי-המניות של הבנק הבינלאומי הראשון יושבו על הצד הטוב ביותר. מקורות מהימנים מסרו כי המסוקים במארה"ב, המחזיקים ברוב המניות, הביעו אי-שביעות-רצון מן התו-צאות העסקיות של השנה שחלפה, שלא נו על ציפיותיהם, אולם בימים האחרונים עני קיבלו הסברים מנוחים את הדעת ממנכ"ל הבנק, **דויד גולן**. גולן עצמו הכחיש כי אירעו בכלל אי-הבנות כלשהן.

הסתבכות שטרן

ופאן לון

ככל שהדבר ייראה מגוחך, הסתבכות קונצרו הנכסים של **ויליאם שטרן** (ווילסאר) באנגליה, תעזור לפאן-לון, חברת-הבנייה שלו בישראל. פאן-לון קיבלה אשראי של כ-100 מיליון לירות מגופים ישראליים, בערבו-יות של חברות של שטרן באנגליה. פאן-

בעד שטרן
בלון?

לון משלמת ריבית גבוהה על ערבויות אלו. עתה צפוי כי נותני הערבויות יממשו אותן בחו"ל, יעבירו את הסכום שחיללו לפאן-לון, 100 מיליון לירות אליהם, לישראל.

כתוצאה מכך צפויה מהלומה קשה לשטרן, שספק אם יוכל לעמוד בה ב-אנגליה. על פאן-לון, לעומת זאת, יקל הובר, שכן יקטין את הוצאות הערבויות שהיא משלמת כיום. שטרן הוא קרוב-מישפחה של איל-הבנקאות **טיבור רוזנבאום** משווייץ, בעל הבנק הבינלאומי לאשראי בז'נבה. שניהם קרובי-מישפחה של מנהיג ח-מפד"ל, **יצחק רפאל**.

השגריר התערב, הבשר אושר

התערבות של שגריר ארגנטינה בישראל אצל ראשי מישרד-המיסחר-והתעשייה, גרמה לביטול החלטה קודמת על איסור יבוא 40 טון כבש קפוא, שנשחט שם. הסיבה לאיסור: רישיון-הייבוא התיר להביא רק כבש מפטגוניה, הנקנית ממחלות, ואילו הכבש האמור נשחט ליד בואנוס-אייירס. הכבש נפסל לאחר שמומחה מיוחד של מישרד-החקלאות טס לארגנטינה לבדוק את הכבש, וחזרה לא להביאו ארצה. עתה, לאחר התערבות השגריר, שינתה הממשלה את עמדתה לגבי חכמות שכבר נשחטה.

בחודשים הקרובים יוכלו אזרחי ישראל לאכול לראשונה פילה-בקלה מארגנ-טינה. חברת אטלנטיק תייבא 400 טון, וכמות דומה יביאו החברה לקירור ואספקה, והסוחר **שמואל נייזר**. המחיר המשולם בארגנטינה הוא 760 דולר לטונה, מחיר נמוך בחברה ממחיר הפילה הסקנדינבי.

כמות נוספת של 150 טון בקלה יביא **עזריאל עינב**. עינב פתח בימים אלה במיבצע של הוצלת מחירים בשיטות רישות השיווק וחוזר מוכר לצרכנים בכד, לשון ומוח קפואים במחירי הקרן. המיבצע מעורר תרעומת רבה אצל היבואנים האחרים, שיאלצו גם הם להוריד מחירים, למרות שהם קנו את הבשר במחירים יקרים יותר. מעריכים כי ההפסד הצפוי ליבואני הכבד הקפוא מצפון-אפריקה, כתוצאה מחוזרת המחירים הללו, יגיע ל-3 מיליון לירות.

שבוע לפני ביצוע מעשההזוועה במעלות הצהיר חוותמה באוזני שני ראשי תנועת השלום האמריקאית: „אני מתנגד לטרור!“

נאיר חוותמה

דינמה אחרת!

שהפך לכומר קתול. מאיר מגדיר את עצמו גם כיום כיהודי, ואינו רואה סתירה בין יהדותו ובין אמונתו הנוצרית. „כל מי שפחתי השמדה באשׁווייץ“ הוא אומר. אך יש לו קרובים בארץ.

דניאל בריגן ופול מאיר סיירו תחילה במצריים וביראק. אחרי ששוחחו כאן עם כמה אישים במחנההשלום, וכיניהם יצחק בן-אחרון, דובא אליאב ואורי אבנרי, הם נסעו לדבון ולפוריה, ונפגשו שם עם ראשי הפיראיון. לאור ההתרחשויות לאחר-מכן, מעוררת עניין מיוחד פגישתם עם נאיר חוותמה.

השבוע חזרו השניים לישראל, לביקור קצר, כדי למסור על פגיי שותיהם לבני-שיחם הישראלים. על פי בקשתם נפגשו עם כמה עיתונאים, בביתו של אורי אבנרי.

השניים הקדימו את כל שיחותיהם, והם מקווים לפרסמן בצורת ספר. הם הבטיחו לשקול את בקשתו של אבנרי לפרסם בחקדם את הסכסוך המלא של שיחתם עם חוותמה, כדי להביא את הדברים ידיעת העולם.

להלן נוסח ההצהרה שחיברו השניים עם תום ביקורם במרחב, ושאותה ביקשו מאבנרי להביא לפרסום. אחריה—תשובותיהם לשאלות.

„האחים בריגן“ הם שמידבר בארצות-הברית וברחבי העולם. הם הפכו שם נירדף לאקטיביזם למען השלום, לפאציפיזם, לאי-אלימות מוחלטת ולאידיאליזם בלתי-מתפשר.

שני האחים — פיליפ ודניאל בריגן — הם כמרים ישועיים, שהפכו למנהיגי המאבק נגד מידחמת וואט-נאם. שניהם נאסרו בעוון הצעת לישבת-גיוס ושריפת ניירותיה. דניאל בריגן ישב שנתיים בבית-הסוהר בעוון זה. פיליפ בריגן נאשם גם בתיכנון הטיפתו של הנרי קסינג'ר, אך אישום זה בוטל בבית-המשפט. פיליפ נשא כמלא דאשה נזירה קתולית, שפעלה לצידו במאבק נגד המידחמה, ולאחרונה נודד לזוג ילד. כתוצאה מכך גורש פיליפ בריגן מן הכנסייה, אך דניאל בריגן מוסיף להיות כומר ישועי פעיל.

באוקטובר האחרון נשא דניאל בריגן נאום שעורר תגובה נרגשת, בייחוד בחוגי המימסד היהודי האמריקאי. בנאומו תבע בריגן יחס מאוזן יותר כלפי בעיית ישראלים-פלסטינים, מותחי הביקורת עליו טענו שחשתמש כמילים משמיצות.

כתוצאה מסערה זו החליט דניאל בריגן, שהוא גם משורר ידועי שם, לבוא בעצמו למרחב ולהתראשם באופן בלתי-אמצעי מן הנעשה בישראל, בארצות-ערב ובציבור הפלסטיני. נילוה אליו פול מאיר, יהודי

לאימכר השלמנו סיור במיזרח-התיכון, שהוקדש לגילוי עובדות. בין השאר סיירו בישראל, לבנון, סוריה ומצריים. במהלך סיורנו שוחחנו עם מנהיגים מהפכניים, אישידות, אינטלקטואליים וחבריי-כנסת. אף שברור כי איננו מומחים לבעיה, לאחר ביקור כה קצר, בכל-זאת יש ברצוננו, לפני נסיעתנו, להביע ברבים את ההשקפות שתובאנה להלן.

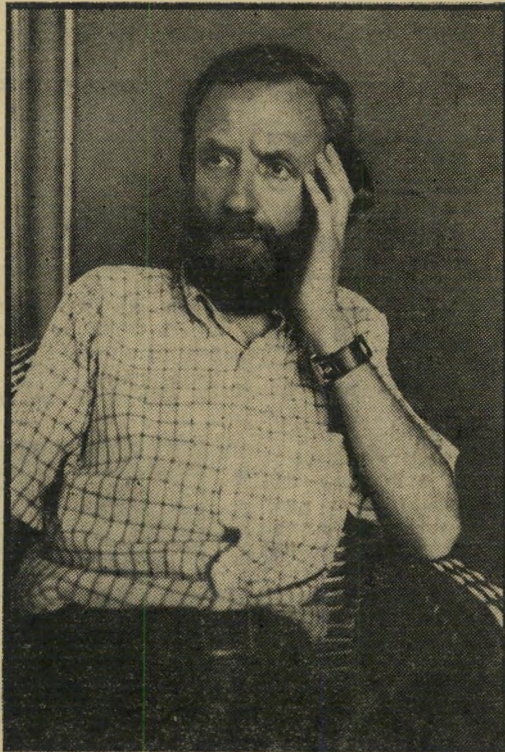
אחת: אנו עומדים על החשיבות המכרעת במציאת פיתרון לבעיית הפלסטינית, פיתרון שיקח בחשבון את זכויותיו של עם זה לגבי ארץ-מולדתו. ללא פיתרון כזה, ייקלע הדור הבא בישראל, בדיוק כמו דור-העבר, לאותו מעגל-סמי של אלימות, שפיכות-דמים ופעולות-הגמול. שתים: אנו מגנים את החזקתם של תלי מירי בית-ספר כבני-ערובה. שום דבר אינו יכול להצדיק פעולה מעין זו. יחד-עם-זאת, יש להדגיש כי הפצצה חסרת-הבחנה של מחנות פליטים היא, למעשה, התקפה ברכרית, כאן תח מידה, על ילדים, ולא על זוחמים. שני הצדדים, העוסקים בפעולות כזו, מטיחים צל כבד על מטרותם, קבד העולם כולו.

שלוש: נאמר כבר, ובמידה גדולה של צדק, כי במילי-חמה — האמת היא החלל הראשון. בחודש שעבר הציג מר נאיר חוותמה, בראיון שצוטט בהרחבה, מיפנה בגישתם של הפלסטינים כלפי ישראל. לפני שבועיים, במהלך שיחה עימנו, הצהיר כי הוא עומד בתוקף על אותם דברים.

יותר מכך, בתשובה על שאלתנו, בדבר המוסריות שבפעולות פלסטיניות מסוימות, אמר כי הגוף שהוא עומד בראשו התנגד לטרוריום בפומבי מאז שנת 1969. ייתכן שאיננו צודקים בצפותנו למידה רבה של אמת מצד מנ-היגיימה-פיכה. מאידך, אהבת-האמת והטרור אינם יכולים להתקיים צדיבד, במכשירים שימושיים להשגת הכרה או תמורות אנושיות.

כלומר, מר חוותמה אינו יכול לאחוז כי חבד בשני קצותיו. או שיתנגד לטרור, או שימי שיך לנחז מידחמה בילדים. אם אומנם יבחר בדרך השנייה, דעתנו היא שדא רק ילדים ימ-צאו כך את קיצם, אלא אף החזית הדמוק-ראשית עצמה, כתנועה אותנטית שמטרתה לעשות צדק עם הפלסטינים. פעולות-טרור כאזה יביאו רק לניכור דעת-הקהל העולמית, העשויה לשמש גורם עיקרי בהשגת הצדק עבור העם הפלסטיני.

ארבע: בננותנו את גליהטרור האחרון משני הצדדים, ברצוננו לעמוד גם על תמיכתנו בעם הפלסטיני בישראל ומחוצה לה. תביעתם לחוק-שבות, שיישום גם לגביהם — צודקת, ויש לבוא לקראתה. פיתרון זה התאחר ב-26 שנה. אין להעלות על הדעת כי שיחות זנוה יתנו תוקף, עלידי התעלמות או פחדנות, לאי-קיומו, כביכול, של עוול ושל העם שסבל ממנו. העם היהודי נשא כבר על גופו טיפול כזה, ואי-קיומו אושר כעיקרון וחופגן בחיים

הכומר פול מאיר

„מי שפחתי השמדה באשׁווייץ...“

המדיניים. השרירותיות והנימה המוסרית המפוקפקת של לא-שלום ולא-מילחמה חייבת להסתיים. יאיר האור על הכל, או תכסה החשיכה את הכל.

מר בריגן ומר מאיר, האם אתם משי-וים את הפצצת המחנות למעשההטרור כי מעלות? ישראל הודיעה שהפצצה מיתקנים של אירגוני-טרור. האם ראיתם מיתקנים כאלה בעת ביקורכם במחנות?

לא נלקחנו לסייר במפקדות של המהפכנים במחנות, לכן איננו יכולים להעיד כי ראינו את הדברים האלה.

ישראל מצהירה בתוקף כי כך הדבר. אינני מאמין כי הם יראו לזרים מהו המצב לאשורו. לא ראינו את שלוש-המנהיגים בתוך תחומי המחנות. נפגשנו איתם בביירות. לכן אין לנו כל עדות על האמת שבדבריהם. אנו יודעים, למשל, שהאנשים בלבנון חמושים בכלי-נשק, אך אינני סבור שלכך אתם מתכוונים.

לדעתי, יש לשקול שני גורמים. ראשית, נפגשנו עם יאסר עראפאת מייד לאחר שובו מהגבול הלבנוני, שם נערכו הפצצות כבדות מאוד על כפריה-גבול ועל כמה מהמחנות. הוא הטעים, בהיגיון רב, כי מיתקניהם הצבי איים ושיטחיה-איומים שלהם ניידים מאוד, לא קבועים במקומם. והם שרויים בתנועה בלתי-פוסקת, וכי הפצצת הכפרים האלה לא כוונה למטרות צבאיות ממשיות.

הגורם האחר הוא — ואינו מצדיק אותו בהכרח, אלא מתכוון פשוט להסביר. הפלסטינים חיים בתנאי-דיכוי, יחסית, אפילו במדינה כמו לבנון, בה הם נהנים מחופש רב יותר מאשר, נאמר, בגדה המערבית. הם נמצאים תחת פיקוח צמוד ומתמיד, והם מדוכאים.

בחודש מאי שעבר הופגז המחנה שבו ביקרנו קשות, עליידי חיל-האוויר הלבנוני, בעת המערכה בין ממשלת לבנון ואירגוני הפיראיון. ביקרנו במחנות בהם נהרגו אנשים. ראינו את הבתים שהופצצו. נאמר לנו כי מישפ-חות איבדו אחים מבניהם בהפצצות הלבנוניות. כך היה בכפר אחד, היחיד שהופצץ מן האוויר. בכפרים אחרים התנהלו קרבות-ארטילריה, רקטות וצלפים.

עורך-דין אחד נסע לבקר כמה מלקוחותיו במחנות, וצלפים לבנוניים ניסו להרוג אותו. נראה שזו היתה מדיניות-הטרור של ממשלת לבנון.

הנקודה שאני מנסה להבהיר היא שלאנשים הנחונים במצב כזה אין המותרות הכרוכים בקיום מיתקנים צבאיים קבועים, כמקובל בצבאות סדירים, כפי שיכולים להיות לישראלים, למשל, או לאחרים.

אני מניח שזהו חלק מהטכניקה של כל תנועת-גרילה. הייתי אומר, אפילו, כי גם במיקרה שמה שאתם טוענים נכון — אינני יודע אם יש בכך כדי להצדיק הפצצות של מחנות-פליטים, מדי-פעם, רק מפני שאתם קוראים להם בסיסי-מחבלים. אני יודע רק שהמחנות שראינו הכילו אובלסיות גדולות, ובהן נשים וילדים.

מה רוצים מנהיגי הפיראיון שדיברתם איתם? איך הם הסבירו את עמדתם?

דיברנו עם יאסר עראפאת, ג'ורג' חבש ונאיר חוותמה. כל השלושה גינו באוזנינו פעולות-טרור. היה נדמה לי שכל השלושה היו כנים בדבריהם.

אני סבור שהם רוצים בהסדר שיכלול מדינה פלסטינית, ויש להם השגות שונות לגבי המקום בו עליה להימצא. רק חבש לא רצה לדבר על מדינה פלסטינית לצד ישראל. חבש הביע את ההתנגדות החריפה ביותר לדעה שמדינה כזו תוכל להתקיים כיישות נפרדת. מבחינה כל-כלית או צבאית, או מכל בחינה אחרת, האחרים דיברו על

הוא אמר זאת, וגם אנו אומרים זאת, כמובן, על יסוד ידיעתנו ונסיגתנו עם מדיניות החוץ של קיסניג'ר במלחמת הודו-סין. הנמשכת עד עצם היום הזה, על-אף הסכם-השלום שהושג, כביכול.

אנו מברכים על העובדה ששפיות-הדמים בוויאט-נאם שככה במקצת, וזכות להתערבותו, אך יחד-עם-זאת אנו גם חרדים מאוד — כמו כל מי שלמד את האידאולוגיה של קיסניג'ר ומי שעקב אחר תפיסתו את מאזי-הכוחות, ומכיר את יחסו לנשק גרעיני טאקטי, כאל מכשיר מתון ביותר לפיתרון סכסוכים מקומיים.

במשך שיחות פאריס, שעבורן קיבל את פרס נובל לשלום, הרי על-פי מקורות מוסמכים הוא איים על הצפון-וויטנאמים 14 פעם בשימוש בנשק גרעיני טאקטי מסוג זה. כשזה נוגע לשאלה של צדק, ובייחוד לעם אלמוני כמו הפלסטינים, אנו סבורים שלאנשים כמו חוואתמה יש סיבה טובה מאד להרדתם.

● חוואתמה הוא, מבחינה מסויימת, יקירי רגל של השמאל החדש באירופה ובארצות-הברית. למרות העובדה שהוא מנהיגו של אירגון-הפיראטיות הקטן ביותר, הרי הוא הי מפורסם ביותר, והמצוטט ביותר מבין המנהיגים הפלסטיניים, ברחבי העולם המערבי. האם אינכם סבורים שתנועת השמאל החדש ותנועת-השלום כמעט, באמריקה ובאירופה, חייבות להגיב בתוקף על פרשת מעלות? שדחתו מיכרל לז'אנפול פארטר, וביקש-תיוו להגיב על כך בחירות. הדבר שאירע בי מעלות מהווה מכה נוראה למחנה-השלום הישראלי. זה גרוע בהרבה מקריית-שמונה. העובדה שחוואתמה עשה דבר כזה, מיד לאחר שהצהיר כי הוא בעד הסכם של שלום

הכומר דניאל בריגון
„הודעות עמוקות...”

של ירדן ימסרו לפלסטינים, אך אינו זוכר אם קיבלנו הבהרה כלשהי לכך.

● מה דעתכם על חוואתמה, אחרי התקן רית במעלות?

זה היה הדבר האחרון לו ציפינו. זה היה מוזעזע. כשהודיעו על כך, לא האמנו למישהו-אזנינו. שיחתנו עם חוואתמה היתה באמצעות מתרגם, עורך-דין. הוא מדבר אנגלית, אך רצה להיות בטוח. עם חוואתמה נפגשנו בביירות. זו היתה הפגישה הראשונה שלנו, והוכנסנו לשם תחת מישמר כבד. זה היה מרשים מאד. המון נשק, וכל זה. אבל קשה היה שלא להתרשם מחוואתמה, וזה היה הדבר שהגביר עוד יותר את התדהמה לאחר-מכן.

שאלנו אם נוכל להקליט את שיחתנו איתו, והוא אמר: „כמובן. אין לי שפה אחת בשביל הודעות פומביות ושפה אחרת בשבילכם.”

סיפרנו לו ששמענו דיווחים סותרים על דעתו על ההצהרה שמסר לגייקובס, ושאלנו אם אומנם חזר בו ממנה. הוא השיב בשלילה. אחר-כך דיבר על כך שאירגון מתנגד לטרור מאז 1969. זה נאמר באופן פשוט מאד, וכל מה שאמר, נאמר במישפטים פשוטים וישירים כאלה. התמורה המפתיעה שחלה במצב, לאחר התקרית במעלות, הדהימה אותנו כליל.

חוואתמה היה שקט מאד, מהורהר מאד, כימעט עדין. הפעולה במעלות מתוספת לכל מה שראינו, ולניסיון העבר.

אני סבור שבקרב הפלסטינים קיים פחד גובר והולך, והייתי אומר שהוא גם מוצדק במידה מסויימת. עם נדודיו הנימרים של קיסניג'ר בין דמשק, קהיר, ירושלים וכי' — עלול עתידם של הפלסטינים להישחק.

● הוא אמר זאת?

האפשרות שמדינה כזו תהווה מעין מצבור של עבודה זולה, וכנושא לניצול בידי ישראל וירדן, דבר שיחסום כל אפשרות להתפתחות בעתיד.

מאחר ששיחות אלו התנהלו לפני השלב הבא של ועידת ז'נבה, קשה היה להפריד בין טענותיהם לבין השקפותיהם האמיתיות. טבעי שאנשים כאלה יציגו במצב כזה תביעות נוקשות מאד, כבסיס למיקוח. רבים מהדברים שנאמרו לנו, נאמרו לאור שיחותיו החשובות של קיסניג'ר, המתנהלות כעת. עליהם להגיע להחלטות מסויימות ביחס לכך. אך כל מה שיש ביכולתנו לדווח הוא מה שנאמר לנו.

אינו זוכר שד"ר חבש אמר כי הם מגנים את הטרור, אך זהו שאלה אותה העלינו בצורה רצינית מאד בפני כל השלושה, על רקע אמונתנו העזה באי-אלימות ובכוחו של המאבק הבלתי-ראלי. דומני שחבש היה נכון לומר, כי הוא חש שבעבר הסתמכו אנשיו יתר על המידה על סוג זה של מאבק, והוא חש כי הם עשו מישגים, וכי הם פתוחים לביקורת, בייחוד מצד אנשים בהם הם רואים ידידים.

האם חבש נראה בריא?

בהחלט. הוא אדם מרשים מאד, אינטליגנטי ובעל לשון צחה. מבחינה גופנית, הוא נראה בדרך גמור. שמעתי שהיה חולה, נפגשתי איתו בביירות. אשר לשיחות ז'נבה — חבש מתנגד להן, כמובן. מדבר עראפאת קיבלנו את הרושם שאינו יכול להעניק גיבוי ברור לנוסחה הטרטוראלית שמסר חוואתמה, בהצהרה שמסר לפול גייקובס (הפנייה לישראלים, שפורסמה ביריעות אחרונות), כי כיוון שחש שאינו יכול לדבר בשם אירגון-השיחרור הפלסטיני כולו, אולם, אנחנו חשנו שיש בו נכונות מסויימת לכך, וכי דבר זה יכול להיות נדון באופן רציני בפגישות שתבואנה.

● עדיכמה מייצג עראפאת את אירגון השיחרור הפלסטיני?

ייתכן שהדבר קשור בתגובתו האישית על הצהרתו של חוואתמה. הוא אמר שהדבר חייב להיות מובא בפני הוועידה הפלסטינית, האמורה להתכנס בקרוב (אחרי שנדחתה השנה כמה פעמים).

אחת הדיעות שהועלתה בפנינו, והנשמעת מעניינת, גורסת שחשיבות הצהרתו של חוואתמה היתה בכך שביטא את עמדתו של עראפאת, אך שעראפאת עדיין אינו יכול לאמרום בפה מלא.

מישהו סיפר לנו זאת, ולאחריו אדם יש מהלכים בתוככי הרשת הפלסטינית, אך קשה לוודא דברים אלה.

● האם מוכנים הפיראטיות כבוא בעצמם לז'נבה, או רק להעניק את כרטיס למישהו אחר?

עראפאת לא היה עדיין מוכן לדבר על כך. וזהו נקודה שבה יש עדיין לדון. אין ספק שזוהי אחת השאלות העיקריות, כשדיברנו עם אנשים במצרים, למשל — אי עם הדובר המצרי שהיה בז'נבה, תחשין באשר, ניראה לנו כי הוא חש שבסופו של דבר יצטרפו הפלסטינים למשאומתן בז'נבה, והוא אמר שהם מלאי-תיקוה. ברור שדיברנו לא רק עם מנהיגיהם הראשיים של הפלסטינים, אלא גם עם אינטלקטואלים ותיאורטיקנים פלסטינים רבים. גילינו אצלם תחושת חרדה כללית מפני המישורים הערביים, ופחד שמא יהפכו הפלסטינים לכלי-מישחק על לוח השחמט של ז'נבה.

● עם מי נפגשתם מקרב הפלסטינים הי אחרים בכירות?

דיברנו עם רבים, וביניהם אותו עורך-דין, שהוא ערבי-ישראלי שגורש, אדם מרשים מאד. כן נסענו למחנות, ונפגשנו עם רבים מהמנהיגים המקומיים בתוך המחנות.

חוואתמה אינו יכול לאחוז בחבל בשני קצותיו...

דיברנו גם עם אנשים מן המחנות, אנשים צעירים. התרשמנו מאד, הן מתנאי-החיים הקשים מאד בתוך המחנות, והן מהחלטתם הנחושה של האנשים, להעניק למצב ציביון אנושי מאד, על-אף הנסיבות הבלתי-אנושיות. הם מקיימים גניילדים, ושולחים את בניהם לאוניברסיטאות. שיעור הסטודנטים מקורבם גבוה במיוחד. המישפחה כולה חוסכת פרוטה לפרוטה, בדומה מאד ליהודים, ושולחת את הבן לאוניברסיטה.

● האם דיבר עראפאת על דיוקיו בין אירגון-השיחרור הפלסטיני לבין ירדן?

עד כמה שזכור לי, העלינו את השאלה פעמים אחדות, אך לא קיבלנו עליה תשובה ברורה. דומני שפעם אחת אמר שאין לו הזכות לפלוש לתוך הריבונות הטרטור-ריאלית הירדנית, אך אינו בטוח. כל הזמן חשתי כי דבר זה יכלל לבסוף בפיתרון כלשהו, שחלקים אחדים

* מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה.

שום דבר אינו יכול להצדיק החזקת תלמידים כבני-ערובה...

עם ישראל, מערערת את אמונו של הציבור הישראלי ככל העולם הערבי. גורדה מאיר ממש זרחה מאושר, בדבריה כאותו ערב במלווייה וברדיו על אסון מעלות, כאשר הדגישה שנאף חוואתמה הוא האחראי לזוועה.

אנחנו חשנו שבגדו בנו, דבריו של חוואתמה בשיחה עימנו, על כך שהוא מתנגד לטרור מאז 1969, נראים לנו עכשיו כהונאה.

הרי אנחנו לא באנו לשם כעיתונאים! באנו כאנשים רציניים מאד, וגם קיבלו אותנו בתור שכאלה. הם הביעו בפנינו את דיעותיהם על אלימות ועל ערך החיים. העניין הזה זיעזע אותנו עמוקות.

● האם דיברתם גם עם פלסטינים בשמי חים המוחזקים?

דיברנו עם פלסטינים כאן, מרביתם מפחדים להביע את דיעותיהם בגלוי, או להרשות שיצטוו אותם בשמור תיהם. איננו סבורים שעלינו לגלות את שמותיהם. הם אמרו שהדיבור הגלוי על תנאי-החיים של הפלסטינים בשטחים המוחזקים, על מדיניות-הדיכוי, ועל המצב הכלכלי שלהם יזיק להם, והם יואשמו בחתירה תחת השלטון הישראלי.

● האם הפלסטינים בשטחים המוחזקים אמרו לכם שאירגון-השיחרור הפלסטיני מייצג אותם?

אני יודע אם ניסחנו את השאלה כך. אני זוכר אחד שאמר זאת, וביקש שלא יצטוו את הדברים בשמו. הרושם שקיבלנו הוא שהם חשים כי האירגון מייצג את מטרותם, מבחינה מסויימת. הם דיברו גם על איי-כוחות ליצור לעצמם אירגון פוליטי משלהם כאן. כל ניסיון כזה נחשב מייד כהתמרדות, אמר לי מישור.

● האם אתם סבורים שהם היו מעוניינים להקים להם נציגות משלהם, שאינה תלויה בעראפאת — או שלא ננקטת כנושא זה? באיזו מידה מייצג אירגון-השיחרור הפלסטיני את הפלסטינים היושבים בשטחים המוחזקים?

אלה הן שאלות פוליטיות שקשה מאד להשיב עליהן. אני קיבלתי את הרושם שהם הודיעו מהטבה במעלות, בדיוק כמונו.

● מזומר, השיחות שלכם עם האנשים כי שטחים המוחזקים נערכו אחרי הטבח?

כן. והם הודיעו בייחוד מהדברים שאמר חוואתמה. אותם מסרנו להם. אבל זהו רק הרושם שקיבלנו. יש לי רושם שהם חשים כי בעיותיהם כה מיוחדות למצבם שלהם, תחת מימשל ישראל, עד שהיו רוצים באירגון כלשהו משלהם, שייצג את דרישתם לזכויות אורחיות ואשר ימנע שורה ארוכה של פגיעות בחייו-האדם שלהם.

העם

גרג'י החול

חול המכבש הגדול

חזק אמריקאי כביר

השיג את הפרדת

הכוחות — אך המשבר

הגרזן צפוי מחר

המאבק הגדול על הפרדת הכוחות בי צפון התקרב לסיומו. המכבש של קיסג'ר סולל את הדרך ומוחק כל התנגדות. במאמץ נואש למנוע מבעד המכבש להתקרב אליהם, נקטו המתנחלים שיטות של פרישה. הם "התנחלו" בקונייטרה, מי תוך תיקוה שאיש לא יעז לסלקם משם. כנגנבים בדיליה. תיקוה זו ינקה מי נסיון העבר.

במשך שש שנים, הצטיינו כל שרי הר ממשלה בפחדנות עילאית מול פני המתנחלים. ממש דיון ועד יגאל אלון, הם התקפלו לעיני מתנחלים שהתייחסו ברצינות לנאומיהם הדמגוגיים, ושאלו אותם לנהוג על פיהם.

קריית ארבע הוקמה על ידי קבוצה ש באה לחברון בגניבה, תוך הונאת המושל הצבאי. אחרי מעשה זכתה הרמאות באישור ממלכתי, כאשר דיון ואלון מתחרים בייניהם מי יהיה הפטרון של המרמס. השבוע שלחו דיון ואלון את המישרה כדי לסלק את הרב משה לווינגר, ראש קבוצת קריית ארבע, מחזית בניין ראשי הממשלה.

"נכנעתי לכם!" בהפגנה זו נתגלה, במיקרה, שלא היתה זאת, "הפרישה" ה יחידה מסוג זה.

כאשר יצא הרמטכ"ל, רב-אלוף מוטה גור, אל המפגנים, התפתח בניהם דיון ודברים. בלחץ הדברים פליט גור, מי שהיה אלוף פיקוד הצפון: "רגע אחד! אנחנו מדברים בינוס? אז אחד הדברים המעטים שאני מצטער עליהם, הוא שנקי נעתי לכם. ותודו שצדקתי. זה בקשר למיקומה של רמת מגשימים. אמרתי לכם: תישארו ואל תעברו כל כך קרוב לגבול. רמת מגשימים נמצאת ליד הגבול, בעוד ששאר היישובים נמצאים במרחק של ששה שבעה קילומטרים ממנו!"

לקראת המשבר. השבוע לא היה סיו כוי למתנחלים ולשוותפיהם להצליח במאבקם. הלחץ האמריקאי הכביר היה חזק מכל התנגדות פנימית.

הרוב הגדול של הציבור רוצה בהפרדת הכוחות. כדי לשים קץ ללוחמה ולקורבנות. הוא נתמך על ידי כל אנשי הביטחון הצבאיים, היודעים שצה"ל זקוק לכמה שנים של רגיעה, לשם שיקומם מחדש. אך המשבר-זוטא של הנסיגה הקטנה הראשונה בצפון הוא רק. מקדמה קטנה על-חשבון המשבר הגדול, שיועז את המדינה עד ליסודותיה. כאשר יבוא השלב הבא — בסיני, בגולן, ומעל לכל בתחומי ארץ-ישראל עצמה.

הממשלה

הכסאות המוסיקליים

מי הוזק ומי

בא, ראן ולמה?

נאיף חוואתמה רצה לחזק בישראל את הכוחות הלאומניים, השואפים להכשיל את ההסדר המתקרב (ראה הנדון). הוא הצליח לחזק את הקריאה לממשלת-ליכוד-לאומי. אך התוצאה היתה הפוכה: המתנגדים לשיתוף הליכוד בשילטון הבינו שעליהם למחר ולקבוע עובדה קיימת של ממשלה חדשה, לפני שהגל הלאומני יציף את הבמה הציבורית. מחדלי ממשלת-המעבר הגדירו אף הם את הסאה.

סוף דיון. ההצבעה במרכז ברוב של 90% (302 נגד 36) היתה יותר מאשר הכרעה עניינית חשובה. היא היתה בגדר קריאה להפסקה. בהצבעה זו נקבר מעמד הפוליטי של משה דיין, אחרי שפרשת מעלות כיבתה סופית את הילתו הצבאית. כל תומכי שמעון פרס מחוץ לחטיבת רפ"י הצביעו בעד ממשלת-61 — ובכך המליכו את פרס על ירושת דיין. באותה שעה העבירה ההצבעה את הי ירושה מפינתם ספיר ליצחק רבין במפא"י

— ולפחות סללה את הדרך למעבר דומה

באחדות העבודה. הגווארדיה הקשישה במפלגת-העבודה לא חוסלה סופית. אבל כוחה המדיני נשבר. אין לה סיכוי להחזיק בשילטון, אלא אם כן יעשו היוורשים שגיאות קטלניות. **המישחק החביב.** עם הצבעה זו, התחיל שוב מישחק הכסאות המוסיקליים — ציוות כסאות הממשלה. זהו המישחק החביב ביותר על כל העסקנים והפרשנים הפוליטיים בישראל.

כמה מן המאבקים המרתקים ביותר: **● תיק הביטחון.** כימעט ואי-אפשר למנוע אותו משימרון פרס, לאור עליית כוחו במפלגה, למרות התנגדות חטיבת אחדות-העבודה למינויו. אין מועמד סביר אחר. מאחר שמוסכם שמעמדו של רבין אינו די חזק, אחרי "מיסמן וייצמן", כדי שיחזיק בעצמו בתיק זה, נוסף על תפקיד ראש-הממשלה.

● אולם ייתכן שפרס עצמו יסכים שבי משרד אחד זה הצטברו תפקידים רבים מדי, ויציע להוציא ממנו כמה תחומים. במיקרה זה ייתכן שהשטחים המוחזקים יימסרו לשר אחר.

● יעקובי-נבון. קרב חשוב יתלקח סביב איש התיק השני שיימסר לרפ"י. יצחק נבון, שהוא פופולרי הרבה מעבר לתחומי רפ"י, מתחרה עליו עם גד יעקובי, נאמנו של משה דיין. נבון בא בחשבון לתיק ההסברה או החינוך.

● אחדות-העבודה. סימן-שאלה דור מה מרחף על התיק השני של אחדות-העבודה. הקיבוץ המאוחד תבע אומוס מ גלילי להמשיך ולכהן בממשלה, אבל יגאל אלון עצמו אינו רוצה בכך ואילו לגבי גלילי ספק אם רבין יוכל להרכיבו בממשלה, מאחר שהוא מוזהה עם השלישיה גולדה-דיין-גלילי. מועמד אפשרי לרשת אחד מהם הוא משה כרמל, שרבים רואים בו אדם שקול ומאוזן, שיוסיף יציבות לממשלה החדשה.

● תיק המישפטים. חיים צדוק מחר יזיק בו בחזקה, ומקוה לחולל בעזרתו רפורמה חשובה בסדר-השילטון. אין כל סיכוי שהמעמד יסכים למסור תיק זה למפלגה אחרת — למרות שגידעון האוזנר ושולמית אלוני לוטשים עליו עין.

● שולמית אלוני. שיבוצה מעורר בעיות רבות. מכיוון שמעולם לא עברה במישפטים, אין לה תביעה חזקה על תיק המישפטים. היא באה בחשבון לתיק העבודה (משום שהוא כולל את הביטוח הסוציאלי). יתיה זה פיקנטי, כי תיק זה היה פעם בידו גולדה מאיר. תיק סביר אחר, מישרד-הפנים, יהיה כנראה חסום בפניה. בגלל ההבטחה לשמרו לדתים.

● אהרון ידלין. צירופו לממשלה כימעט מובטח, אחרי שעבר בריע הבכון מגולדה מאיר ליצחק רבין. הוא יכול להיות שר-חינוך — אחרי ששימש שנים רבות כסגן-שר במישרד זה. אפשרות אחרת: שר בליתיק והמשך כהונתו כי מונכ"ל מיפלגת-העבודה, דבר שימנע מאבק קשה על כהונה זו.

● שלמה הילל. אין מועמד בולט אחר שיוכל להדיח אותו כנציג "עדות המזרח" בממשלה. אין קופצים על תיק שר-המישטרה. אבל גורלו של הילל תלוי במסקנות שתסיק לגביו ועדת-החקירה שהותמנתה ל חקירת הטבח במעלות.

● מיישרד-האוצר. זוהי, כמובן, שאי לתהמפתח. אם ירצה, יוכל ספיר להמשיך לשלוט בו. אם יילך, ירצה למסור לאיש אמנו. מילבד יהושע רבינוביץ אין מועד מדים סבירים רבים. אך אפילו כדי לעבור משילטון-היחיד של ספיר להתנחלות, דרוש אדם בעל שיעור-קומה. ספיר עצמו התעייף, אינו רוצה להמשיך בתפקיד ה חשוף לביקורת מתמדת, מעדיף את העמדה הפחות-מסוכנת של יו"ר הסוכנות. שיש לוט ממילא גם על השיכון והקליטה.

● יגאל אלון. אם יישאר בממשלה, יהיה מעמדו טרובלמטי. דובר על שיבוצו כשר-החזק — דבר שיגרום להתנגשות חזיתית עם אבא אבן, שאין לו חשק לוותר על עמדה זו. מה גם שאין בשבילו תפקיד כביר דומה.

● תיק ההסברה. אין כנראה נטייה לבטלו, אם כי רבים סבורים שיש להפוך את שר-ההסברה לדובר-הממשלה בלבד. המועמד הסביר ביותר: אהרון יריב, שאין לו חשק להישאר במיטה החולה של מישרד-ההסברה. מי מוכן להיכנס למיטה זו? ייתכן שאחד ממועמדי העבודה הי חדשים, כמו אברהם עופר או משה ברעם, שייכללו ככל הנראה בממשלת רבין.

שדינעורין של פליני

"אני מגרש את שדינעורין, הסביר פליני לעיתונאים שגמרו את ההלל על סירטו אמרקורד. בסרט מופיעה בעלת חנות-טבק שמימדיה הענקיים מדהימים. בתמונה משמאל: פליני הצעיר צועד בין שורות תנועת הנוער הפאשיסית, בת-זוגו בצעיף כלה, ופניהם אל פסל ענק של בניטו מוסוליני.

כך הם מדברים, האורחים שבאו עם תיקות להתפרפר, והמארגנים ש ציפו לפרפרים נוצצים. כל מי שאינו מתמצא בעניינים יכול לחשוב שקאן הולכת למות.

צלמיה-עיתונות מדברים בערגה על הי ימים בהם היו הכוכבניות מעניקות להם רות אלא בגלל הסרטים שהוגשו לתחרות. מחסדיהן על כל מיוזן, תחת כל עץ רענן, ואפילו במעבדות-הפיתוח, כשלא היה זמן לדלג עד המיטה.

עיני המפיקים מתערפלות בנוסטאלגיה לזכר התקופה בה היו הנערות לבושות בענקי-פנינים בלבד, והיו מוכנות גם לעז בור מיכחני-צילום בפני מצלמות ללא-פילם.

בעלי טורי-הרכילות מתגעגעים לימים בהם יכלו, פשוט, לשבת באולם-הקבלה של קרלטון ומדיסטיק, ולאסוף חומר לי שישה טורים ביום.

ואף-על-פי-כן — כולם באים. 35 אלף אורחים. 1,300 עיתונאים. המוני סקרנים מצטופפים על הטיילת. העסקים הנחתמים כאן מגיעים עד 60-70 מיליון לירות. כל מי שיד לו בעיסקי הבד רואה לעצמו חובה להימצא כאן.

כולל, כמובן, ישראלים. הדבר הראשון

● קרוד לרוש: "פסטיבל קאן יסבול השנה. הבחירות לנשיאות יגנבו את הי הצגה".

● מורים כפי (מנהל הפסטיבל): "היו לנו צרות הפעם, לא בגלל הבחירות אלא בגלל הסרטים שהוגשו לתחרות. כל שנה מסיקים יותר סרטים, כל שנה הרמה יורדת".

● ז'אן פיר ראסאם (י"ד נורא, מפיק סרטים, לבנוני הגאה בעבריות, גובה — 1.60 מטר): "הם רוצחים את הי פסטיבל. מומיגים מבקר-יקולנוע מטמין בוקטן ומנהלים אותו כמו הרצאה באוניברסיטה. אפילו רציפי מארסיי זוהרים יותר".

● פאכר לה-בררה (נשיא כבוד של הפסטיבל): "לא הפסטיבל הוא שנשנתה, כי אם הקולנוע כולו. פעם חיפשו זוהר, היום מסתכלים בסרטים".

● ריימון דנון (המפיק שפוצץ זה עתה את איגוד-המפיקים הצרפתי): "פעם היו באים לכאן כדי לעשות חיים. היום באים לעבוד. בסרטי-רומן יש הרבה יותר נערות חשופות שדיים מאשר כאן. למרות שאין שם פסטיבל".

להרטיב את המשקה

ההפתעה שהכינה בדול: לך לעבור, בשלן. בסירטו של הונג קארוונה, מת קלחים בטלן מדופלם שהשתחרר מהכלא, עם שני ידידיו, אחרי שמילאו כריסם במשקה.

אלה הסרטים שידהימו אותך השנה!

הערביות. לעומתה טענו במאים ועיתונאים המכירים אנשים אלה, כי אין זו אלא בדייה: למי להאמין?

בוז למאהלר

אך כאשר אתה פוגש עיתונאים מארצות ערב, הרושם הוא שונה. אתה מספר להם את פרשת הבמאית הלב-נונית, והם מושכים בכתפיהם: "יש אני קולחת. ישנן נקודות רבות משותפות, וגדמה שאין שום מניעה מפני חיים משור תפים, שלווים ורגועים. אינשאללה. אבל, מובן שלא יחסי ישראל-ערב הם המעסיקים את רוב הנוכחים כאן. הרבה יותר מרתק בעיניהם, למשל, לנחש מדוע לא הגיע לכאן סירטו החדש של אנטוניוני. הוא הצהיר, אומנם, שהסתכסך עם הרר שויות האיטלקיות ולא הסכים לייצג את איטליה בקאן, אך השמועות המקומיות אומרות כי חשש מפני תחרות מסוכנת, עם פליגי שפתח את הפסטיבל.

בו נתקלתי בכניסה לארמון-הפסטיבלים, היה פירסומת לפישעון שביים מנחם גולן, בארצות-הברית: לפקה. במדרגות המו-בילות למעלה, אל האולמות, מפרסם סם דובינר את היער הקטום, סרטי-הנפשה ש-ביים עבורו שלמה צוריאנו, בו השתמש בפסילונים בני אלפי שנים.

על הטיילת מציעים למכירה, בפירסומים ומעל לוחות-המודעות, את חכם גמליאל, זהוגל הישראלי מתנוסס בגאון, שהרי אבו אל-בנאת משתתף בתחרות. כששמע מבקר ערבי אחד את שם הסרט, תמה: "מה פתאום אתם מציגים כאן סרט עם שם ערבי?" כאשר סיפרו לו מהו נושא הסרט, התרגז: "למה אנחנו, העמים השמיים, צריכים להציג דווקא את הפריטיביות שלנו?" נעים לדעת שיש מי שחושב כי היהודים והערבים הם חטיבה אחת, ועוד יותר נעים — כשהדובר הוא ערבי. למעשה התקבל סירטו של משה מורחי באיחור כה גדול, עד שלא הספיקו לכלול אותו בחלק מן הפירסומים הרשמיים. אולם

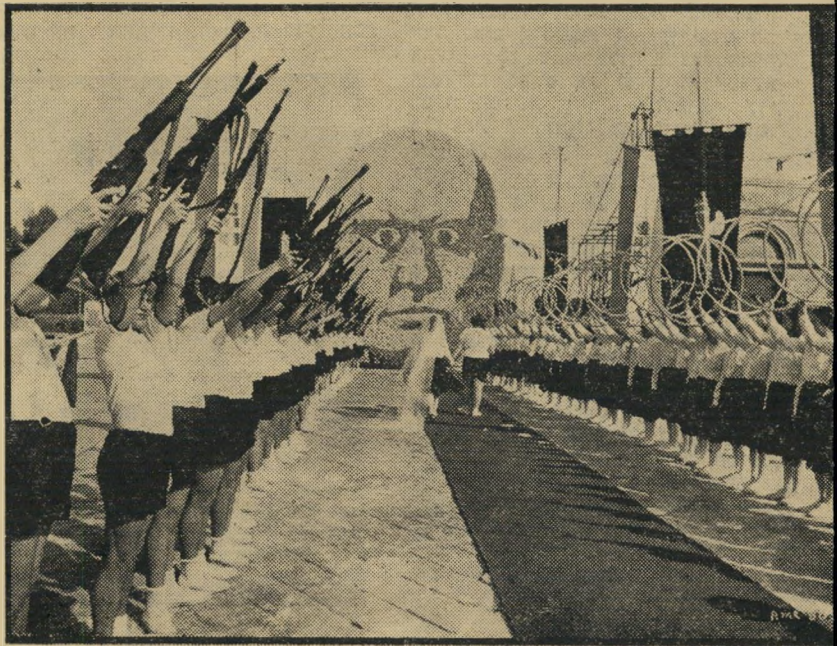

לא נמצא מי שיערער על הגדרה זו לסירטו של הבמאי קן ראסל על חיי המלחין מאהלר. ראסל, האוהב להדהים, מציג בגאווה מג'ודיט ענק שהופך בידי מאהלר המתבולל לחרבו של זיגפריד — מעבר שסחף אחריו קריאות-בזז רמות מן האולם.

חברתית על מצבה הכלכלי של ברזיל, וכך אנו רואים, כי אף שהמין על הבד מתחיל לפשוט את הרגל, ובמרץ, הרי אם מה שקורה פה יכול לשמש אמת-מידה למתרחש בעולם כולו, אזי יש עוד תיקווה לאנושות. ונאמר אמן.

שיא של חוסר טעם

הסיט, חולפת לחלוטין כל תקווה לרצי-נות. למראה סיט אחר, בו מותר מאהלר על יהדותו, והופך את המגן-דוד שלו ל-חרב של זיגפריד, בה הוא מקודש עלי ידי אשתו של ואגנר, המחופשת לברוני-הילדה, פרצו שריקות-בזז באולם כולו. לעומת מאהלר, היו סרטים אחרים ראויים לשבח. אמרקורד של פליגי (ש-ייקרא, בהצגתו הקרובה בארץ: זיכרונות), מלא וגדוש רגעים נפלאים. נעשה לך חם בלב, והיפוי של התמונה כובש אותך כליל. הסרט, שהוא כולו זיכרונות מיל-דותו של הבמאי, מחזיר שוב את הדמויות

מה הולך קאן?

הרודפות אותו מאז תחילת הקאריירה שלו. "אני מגרש את שדי נעורי", הסביר פליגי. ובין השדים כמה נשים אדירות-מימדים, תופעות-טבע ממש. אחת, מר-כרת סיגוריות, מדהימה במיוחד. היא נר-אית כארון מהלך, והיא המעניקה מנת-חינוך מיני לפליגי הצעיר. ענקית זו תמחק מתולדות-הקולנוע אפילו את סר-גינה המפורסמת משמונה וחצי. ברזיל, אחת הארצות המקוריות ביותר היום בעולם הקולנוע, אף שבישראל אין מודעים לכך כלל וההפסד כולו שלנו, שלחה לפסטיבל שלושה סרטים. הם מוצי-גים מחוץ למיסגרת התחרות, כמו סרטים יוצאי-דופן אחרים. אחד מאלה, דן לעבוד, בשלך, הוא שיר של חדווה ואהבת חיים, ספוג פולקלור, טבעי, פשוט וקולח, ממש תענוג לנשמה. הבמאי, הגנו קארונינה, שהוא גם השחקן הראשי, מזכיר במיקצת את טופיל בארבינק, בתוספת עסיסיות עממית תוססת מתוצרת שכונת-העוני של ריה, אותן שכונות שהיו רקע לאופיאו נגרו.

זהו סיפורו של בטלן המשתחרר מן הכלא, לשם הגיע בגלל מעשים מגונים. על עבודה אינו מרשה לעצמו אפילו לח-שוב, והסרט עוקב אחריו בגילגוליו בשולי החברה, כשהוא מתעלס עם דוגמניות-עירום, מארגן תחרות-ביליארד, מסדר רמ-אים מן החברה הטובה ומפתח גברת על עוזרתה גמייחד. הכל, לצלילי קצב ברי-ויליאני משגע, המון חיוכים וקריצות עיי-ניים, היכולות בהחלט להתפרש כביקורת

לא פחות מרתק לנחש אם הבמאי היור-גוסלבי הגולה, דוין מאקאבייב, שיבקר כנראה בקרוב בארץ, יצליח לשכנע את הכוכבת הקנדית שלו, קארול אנדרה, להתיר את הצגת סירטו החדש סרט מתוק, בין השניים פרץ ויכוח חריף, מאחר ש-השחקנית טוענת שהסרט, בסך-הכל, פורי-

מאת דו פיינרו

נוגרפי בעיניה, והיא אינה מוכנה להיראות כך בעיני העולם.

שחקנית שאינה דואגת כלל לבעיות כאלו היא ג'ורג'ינה הייל, שחקנית-תיאטר-רון בריטית המופיעה כאלמה מאהלר, ב-סרט על חיי המלחין, אותו ביים קן (צייקובסקי, שדים, נשים אוהבות) ראסל. אס-כי הגברת הייל אשמה, למעשה, רק בחלק קטן מאוד מן הבזיון הגדול של הסרט, שהוא אנדרטת-ניצח לטעם הרע ולהגזמה הגרוטסקית.

למן המעמד הראשון, כאשר גולס-פרפר בדמות אשה עירומה וחל ומנוק את דמות-האבן של מאהלר, מתחילות השערות להסתמר. לאחר-מכן, כשאותה אשה מזדוור-גת, כסיטי בעלה, ומקום-המפגש בין גור-פותיהם של השניים הוא פרצופו של בעל-

מי שרצה לחפש טענות, דווקא, יכול לעשות זאת: אבו אל-בנאת הוצג ביוס-הבחירות בצרפת, שהוא כמובן היום ה-חלש ביותר מבחינת מימדי הצפייה, אבל, אולי יותר טוב דווקא כך. אבו אל-בנאת איננו בדיוק שיא בקאריירה של משה מורחי, של שייקה אופיר, ובוודאי לא של הקולנוע הישראלי.

אבל ישראל, לפחות, בחברה טובה, הסרט הערבי היחיד המוצג בקאן, במס-גרת שבוע הביקורת, נקרא יום חופש הגיע... והוא מציג את מילחמת-השיחור של העמים בדרום חצי-האי ערב, את ה-סרט עשתה נערה לבנונית בשם הייגי-סרור, והוא נראה כתעמולה השקופה וה-בוטה ביותר שאפשר להעלות על הדעת, אם כי יש בו נקודות מעניינות, כמו, למשל, טיפוח דמות האשה בחברה הער-בית החדשה, או טיפוח הרמה ההשכלתית של בני השבטים בעדן או בעומן.

כל המרואיינים בו אינם מדברים, אלא נואמים. ומשום מה, כל הנערות החולפות לפני עדשת המצלמות חטובות ויפות-מראה, כשורת משתפות בתחרות-יפות. פרטים מסוג זה אינם מעוררים אמון רב ביותר בכנותה של הבמאית.

כשניסיתי לדבר איתה על אפשרות שכל שבוע הביקורת, כולל הסרט שלה, יוצגו חריפועים בישראל, ניתקפה הנערה פחד-איום, סירבה לדבר איתי או לשמוע, חס-וחלילה, על האפשרות הנוראה שסירטה יגיע לתל-אביב, כשנשאלה על-ידי הצר-פתים מדוע ניסתה להתחמק השיבה שהיא מפחדת מפני חבריה, בתנועות המהפכניות

פורנוגרפיה טהורה

קארול אנדרה הקנדית, באחד המעשים-שלא-ייעשו בסירטו של הבמאי היגוסלבי, דוין מאקאבייב, השחקנית אסרה על ה-במאי המוכשר להקרין את הסרט, בטענה שלעדשה הוא נראה כסרט פורנוגרפי.

סטודנטים

הדג מסריח -

גם באוניברסיטה

פעולה נימרצת נגד

מיפגותיות בקמפוסים -

ערובה לסידוק מהלימודים

כשגיש שמעון כגן, תלמיד לתואר השני בחוג לתיקשורת באוניברסיטת ירושלים, למיכרו על חברות במערכת פיר האחרון, היה ברור לו שיתקבל, שהרי כבר עבר שני מיכרונים קודמים ועבד בעיתון למעשה. אלא שלמרבית תמהונו נמצא הפעם פסול.

התנגדותה של רוני קמין, ממלאת-מקום יושב-ראש הסתדרות הסטודנטים וחברה בוועדת-המיכרונים, היא שהביאה לכך, לאחר שבשני המיכרונים הקודמים תמכה בחברותיו של שמעון במערכת-העיתון.

אין פלא לכן, שסקרנותו של שמעון התעוררה, ובחודמנות ראשונה העלה ב"פניה את חשדותיו: "האם זה בגלל הבר

להסתדרות הסטודנטים, תחת הסיסמא של סילוק המיפגותיות מההסתדרות. הרעיון נהג העיקריים שהינחו את הקבוצה, ש"כונתה מאה שמונים, היו הקמת מועצת-תלמידים נבחרת בכל חוג, שתשלח נציגים למועצת-על, מועצת-הפקולטה, וזו תשלח נציגים למועצת-הגג - מועצת-הסטודנטים.

גופים אלה יעסקו בענייני הסטודנטים בלבד, ואילו הפעילות המיפגותית תרוכז בגוף נפרד, שייקרא פרלמנט הסטודנטים. אין פלא, איפוא, שעסקני הקמפוס הוותיקים, כולם פעילים בדרך זו או אחרת באחת המיפגות, היו מודים אגים נוכח הסופולאריות העצומה לה זכו תה קבוצה מאה שמונים בקרב הסטודנטים.

שבוע קודם הבחירות פורסמו בקמפוס שני כרוזים: באחד מהם נזכר בפירוש שם מיפגות העבודה כאחת האחריות להפצתו, ובו זוהתה קבוצת מאה שמונים עם מצפן ושי"ח, ובשני, כרוז שחובר, לכאורה, על-ידי מאה שמונים ומצפן עצמם.

דין-משמעותי. נוכח הסכנה שעמלו ועמל חבריה, שכולם עבדו בתנדבות, יירד לטימון בשבוע האחרון קודם הבחירות, נקט שמעון כגן אמצעי אחרון. הוא יצא להזים את הכרוזים באמצעות רמקול, מעשה שהביא להעמדתו לדין משמעותי, ולהרחקתו מהלימודים לשנה על-תנאי.

בינתיים נידחו הבחירות, ולא התקיימו עד היום הזה. אבל שמעון לא שקט. "דיקן-הסטודנטים התחייב מעל דפי פיר האחרון להעמיד את האחראים על פיר-סום הכרוזים לדין. לא נישקוט עד שיועמדו לדין," אלה היו דבריו המפורשים. "אבל עד היום לא נעשה דבר בידן. פנינו למיטרה, שאומנם פתחה ב"חקירה, אבל הפסיקה אותה.

"בעיקבות זה החלטנו להגיש תביעה מישפטית נגד האחראים על הפירסומים, בניניהם מיפגות העבודה, באמצעות ער"ר-הדין אליקים העצני, אבל המישפט נדחה שוב ושוב. מאוקטובר נידחה ל-דצמבר, לינואר, לאפריל, ועכשיו נקבע לאוקטובר."

בינתיים מוסיף שמעון כגן לשלם את מחיר העזותו דאשקד.

אירועים

האמנות עדיין חוגגת

התותחנים רועמים -

אך המוות בכליאות

אינן שותקות

בסימן קדחת-של-אביב נפתחו ביום רביעי שעבר חגיגות האביב ברחבי הארץ, כאשר רעמי-התותחנים בצפון מאפילים עליהן, אבל אינם מצליחים להפריד את השמחה.

בתל-אביב החלו הדוכנים חשונים לטרוח בסידור דוכניהם עוד בצהרי יום שלישי, יום פתיחת יריד-הספריות-ואמנויות. שבעים ושישה מוציאים-לאור השתלטו על הרחבה שלפני בניין עיריית תל-אביב - ומאה וחמישים ציירים ואמנים השתלטו על שדרות-התחן.

בתוך אלה התבלטו במיוחד הנערות ה"נאות, אשר כל מ"ל וכל אמן דאג לספק אליו, כדי לפאר את דוכנו. ואומנם, אלו גרמו לפקקי-תנועה רבים, כאשר נהגו מכוניות שעברו במקום עצור, לטשו עיני ניים.

כל אמן יכול היה לקנות לעצמו דוכן למשך שבוע האירועים, תמורת תשלום של 250 לירות. המו"לים קיבלו את דוכניהם ללא תשלום - אך תמורת תרומה של חמישה עותקים מכל ספר שהוציאו לאור בשנה האחרונה. אוסף ספרים זה יועד למלא את מדפיהן של ספריות אשר נוקמה בשכונת התיקוה, בעיירה שלוי מי ובקרית-שמחה.

הכיסים התמלאו. בין האמנים ניתן היה להבחין בכמה עשרות ציירים, עולים חדשים, בעיקר מרוסיה, אשר חסכו פרוטה לפרוטה כדי לרכוש את דוכניהם. אחת אשר אין ספק שלא התקשתה כלל לעמוד בתוצאה זו, היתה רבקה מאיר, אשת ה"מיליונר שלום מאיר.

היא ניצבה לפני דוכנה, שידלה את ה"עובדי-השבים להתעניין בציוריה, ורש"מה את תגובותיהם ביומנה. "זה מושלם - ממש מושלם!" היה כתוב שם, וגם "יהיה פיה - וגם מצויירת".

בין האנשים שהסתובבו ונחנו את ה

סטודנט כגן

נגד מיפגותיות

טחתו של יו"ר ההסתדרות, יגאל לנקר, שתהי יו"ר ועד הבחירות בתנאי שתצביע נגדי, עשית כך? "שאל אותה. "זו אחת הסיבות העיקריות", השיבה. מדיישה, בהגיע מועד הבחירות להסדרות הסטודנטים, הופכים הקמפוסים ל"זירות-קרב. מבחינה זו אין העסקנות הסטודנטאית אלא השתקפות מדויקת של הפעילות הציבורית והמיפגותית בארץ. כשהחליטו שמעון כגן וחבריו ערב ח"ב בחירות, שהיו אמורות להתקיים במאי אשקד, לצאת נגד תופעה זו, הם לא ידעו במה הם עתידים להסתבך.

מיכרונים בשרשרת. "כשהשתיימה המילחמה, מספר שמעון הגבוה והממושקף, "נפתח מיכרו לחברות במערכת פיר האחרון. באותה תקופה כבר עבדתי במערכת-החירום שהוקמה בתקופת המילחמה. ניגשתי למיכרו, והתקבלתי.

"כשיגאל לנקר, שמלבד היותו יו"ר ההסתדרות הוא גם חבר במועצת מיפגות העבודה באוניברסיטה, שמע על זה, הוא אמר: "שמעון, גם אם זכה ברוב ב"מיכרו, לא יהיה חבר-מערכת, בגלל מה שעשה בשנה שעברה נגד הסתדרות ה"סטודנטים". עורך העיתון שאל אותו:

ומה אם ייבחר? "אני כבר אמצא דרך להקשות על כך, היתה תשובתו של יגאל. "בינתיים הוא נסע לחו"ל, ואני התיחלתי לעבוד כחבר-מערכת. השבוע, ביום שחזר, הוא צילצל לבית-הדפוס, והורה להוציא אותי מהעיתון. כדי לתת לכך אופי חוקי, הוא הכריז על המיכרו הקר דם כבלתי-חוקי, ולמרות התנגדות עורך העיתון וסגנו, החליט על הוצאת מיכרו חדש. כשעברתי גם את המיכרו הזה, הוא הודיע על מיכרו שלישי. הפעם כבר דאג שלא אוכה ברוב. היה זה אחרי שיגר אל הודיע על התפטרותו מתפקיד היו"ר.

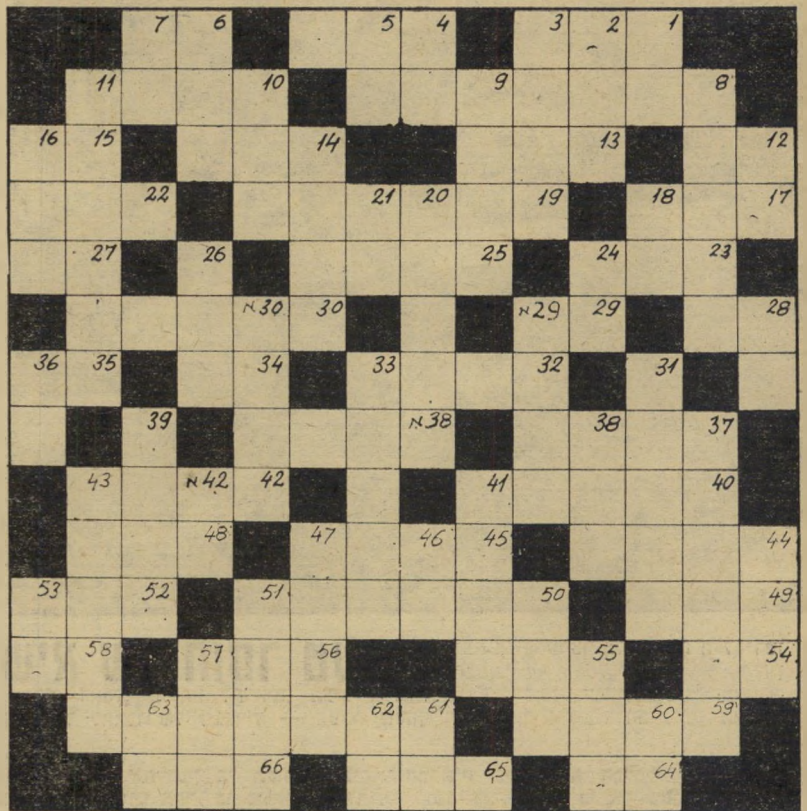
הוא הבטיח תפקיד זה לרוני, עד הבחירות. בתנאי שתצביע נגדי. ברור שהיא עשתה כך."

נגד המיפגותיות. לפני כשנה, קבוצת תלמידים מהחוג ליחסים-בינלאומיים באוניברסיטה החליטה לרוץ בבחירות

1916

השולח הזה

חשבון

מאונך:

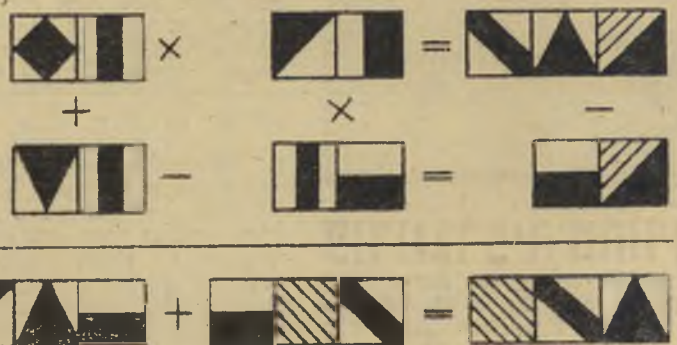
- (1) מילת זירוז; (2) וילון; (3) קניין של; (4) חסיד-לילה (ר"ת); (5) עצם בפה; (6) קיר-גן צבאי; (7) עליך לדעת!; (8) טרדיציה; (9) כנף-עוף; (10) שביטה, הפסקה; (11) מנביאי ישראל; (12) ביצע את פעולת המילה; (14) ללא תמורה כספית; (16) התכופה, גחן; (18) תר"ו... מציאות; (20) שהפכוהו לרכוש המדינה; (21) שלר שימשלושה; (24) קוסם, אשף; (26) מאורת חיות-טרף; (28) בן; (29) א' עץ גשיר גדול וגאה; (30) א' מעשייה, סיפור דימיני; (31) איזור גבוה ושטוח; (33) ש-מישפתתו של מחבר "אקסודוס"; (36) אביהם של שם, חם ויפת; (37) ברעיר; (38) תעלת-שופכין; (39) מקור-אור; (41) כלומר; (42) א' בהשאלה; (43) מרכו; (44) צבאי; (44) חומר-נפץ מרסק (ר"ת); (46) תואר צרפתי; (47) ג'ינס, בעברית; (50) שיש לו נושים; (51) כלי המשמש לתקיעה; (53) בת-קול; (55) עיפרון ירוק-עד ממשפחת הויתיים; (57) מורנו ורבנו; (60) רחמנא ליצלן (ר"ת); (61) מילת-נאי; (62) מכינויי האל; (63) כמו 27 מאונך.

מאונך:

- (1) בהר-קייץ; (4) תאוות, רצון עז; (6) זרבובית; (8) בית-נכאת; (10) מוסלמי המאמין רק בקוראן; (12) סכום הנגבה כתשלום-יחובה; (13) פצע משריש מוגלה; (14) בירית; (15) נושא קולו ברון; (17) אחד השבטים; (19) ה"תחתית" של היספה; (22) בייג'לה; (23) המופקד על המרגמה; (25) ראוי, מתאים; (27) מטבע יפני; (28) צאצאה; (29) מול; (30) מערה קטנה ה"משמשת מישכן לחיות; (32) ברור, שאין בו ספק; (34) גומה בסלע, בה ניקווים מ"הגשמים; (35) תואר חולנדי; (37) אחד משני ההרים הקדושים לשומרונים; (38) תוכנית-דיונים בטלחיויה; (40) אסיפה ל"דיון בעניינים שונים; (42) תרחק; (44) עיפרון ממשפחת הקיטניות; (45) רע, עמית; (48) טין; (49) אש; (50) מגיבורות עי-ישראל בעת החדשה; (52) אלה דבש מהכוורת; (54) מזונם של בני-ישראל במידבר; (55) גוגה, אור; (56) חצי היממה; (58) נצח; (59) בן-תחרות; (61) קיסרות; (64) מיספרם של הצדיקים; (65) מישטה מוגבה, משמש להושעות; (66) נשא קולו בשיר.

חשבון 1916

וחי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל, יש למצוא איזו סיפורה מציינת כל סמל של ריבוע.

הזית קתמוריריב קונה ספרים
— תאבידעט —

עידית קמחי מוכרת שיריה
— משוררים צעירים —

יגאל מוסינזון חותם על ספרו
— סופרי המילחמות —

חיות בסימטת החבצלת במרכז ירושלים. לא פעם היה אליעז מבצע את השליחויות בעצמו. "העיקר שלמישרד יהיה שם טוב," נהג לומר.

שעתו הגדולה. כעבור זמן-מה הגיעה שעתו הגדולה של אליעז. דווריהבירה פתחו בשביתה, סירבו לחלק דואר רשום. אליעז ניגש להנהלת הדואר והציע למסור לו את חלוקת דבריהדואר הרשומים, תמורת 80 אגורות למכתב, כשבידי הדואר נשאר רווח של 35 אגורות.

משך שבועות אחדים חילק אליעז את הדואר הרשום בירושלים, עד ששביתה הדוורים הסתיימה, לא מעט בזכותו של אליעז. מנהיגי השביתה לא היססו להאשים את אליעז בכישלון השביתה.

"אלמלא שובר-שביתה זה, הדואר היה נכנע לדרישות שלנו," אמרו. שריהתיקשורת דאו ושריההסברה כיום, שמעון פרס, לא שכח לאליעז את חסד נעוריו, והעניק לו רישיון מטעמו לחלוקת דואר באופן פרטי. היה זה הרישיון הראשון מסוגו שהוצא עלידי מישרדהתיקשורת.

אליעז פתח מישרדים חדשים במרכז העיר, ומישרד נוסף בתל-אביב. כן הצליח לקבל את חלוקת כל דבריהדואר של מישרדי מטהכנסה בירושלים. מאוחר יותר קיבל ממישרדהמיטרה את הזיכיון לחלוקת דו"ח-תחנועה. מישרדים עם היקף-עבודה קטן יותר נפלו לידי כפרי בשל. בעזרת קיסמו האישי הצליח להשיג כימעט הכל, בכל מישרד ממשלתי או ציבורי.

"מה שאחר היה משיג ממישרדים ממשלתיים בחודשים ארוכים, היה אליעז משיג בשתי פגישות," סיפרו השבוע מתחריו בירושלים, כאשר גודע להם כי נסע לחו"ל. מכאן עבר לשלב הבא. הוא הושיב את אחד מפקידיו במישרדי-רשם-החברות, במישרדהמישפטים בירושלים. כך החל מספק הוא דיווחים על המצב הרשום של החברות. כך התרוקנו כימעט מכל חוכן, כל המישרדים האחרים, שעסקו בכך שנים רבות.

אליעז הצליח להפוך את מרבית עורכיי הדין בבירה ללקוחותיו. הבנקים, מערכות העיתונים הכלכליים וכתבים כלכליים בשאר העיתונים, הצטרפו גם הם. תוך שעות מרגע הקריאה שקיבל, היה מונח אצל המומין דו"ח מפורט על מצב החברה שביקש לבדוק. המצב הגיע לידי כך שהיו מון הכלכלי שטר אף נתן לאליעז מדור קבוע שם נהג לפרסם את החברות החדשות שהוקמו. אפילו מתחריו הודו בכך שאליעז הקים אימפריה.

אישיותו של אליעז, והאמצעים בזכותם הגיע להישגיו, היו שנויים במחלוקת. גם עויבתו את הארץ שנויה במחלוקת. ידידיו טוענים, שציאתו זמנית בלבד, ונועדה לגייס כסף, אז יחזור. האחרים טוענים שאליעז עזב את הארץ, וספק גדול אם יחזור אי-פעם.

אשית-מירון מאיר מוכרת תמונותיה
— וציירים — בכפיפה אחת

אז הבין לראשונה הצעיר, שלמד מדעי-המדינה ועבד בתפקידים זוטרים במישרד-החוץ מאז היותו נער, כי יש לו חוש-לעסקים. אחרי שנטל חלק באירגון חגיגות יום-הסטודנט, ביקש חופשה-ללא-תשלום ממקום-עבודתו, ופתח מישרד קטן לשלי-

כיצד הקים משה אליעז, פקיד-זוטר במישרד-החוץ, אימפריה כלכלית שנקראה בשם הצנוע מישרד הדרם לשירותים? ייתכן שהחל בכך בעת שלמד באוניברסיטה העברית בירושלים, ונטל חלק בהכנות לקראת יום הסטודנט 1970.

תמונות בעניין בלטה דמותו של הפסל אהרן אשכנזי, אשר התפעל במיוחד מצוירה של הציירת חנה מיסקינסקי ומדמותה של סימה ארלווירוב, אשר החליטה שברצונה לאמץ לה כבת את הציירת הרוסיה הצעירה זוספינה ירושביץ.

השמחה גדלה והלכה עם רדת החשיכה. אמהות הביאו את פעוטותיהן למקום, כדי להאכילם באווירה אמנותית-אינטלקטואלית. ישישים וישישות באו לטייל טיול-של-ערב. בחורים הביאו את בחורותיהם לבילוי "בלש", השוטרות "תקעו" דו"חות במרץ, ובעלי המיסעדות הסמוכות טפחו על כיסיהם המלאים בעונג.

איש לא הפסיד מן האירוע. עמר-ישראל, בניגוד לכל התחויות הקודרות, שנלחשו מפחילאיון בדממה, נגד עין-הרע, קנה וקנה.

עסקים

איפה האימפריה?

סיפור עזייתו ונפיתו

שי הפקיד-שעבר,

שהקים אימפריה

עשרות לקוחותיו של משה אליעז (30), בעליו ומנהלו של מישרד הדרם לשירותים, מנסים לשווא, בשבועות האחרונים לגלות בעוד ימים אחדים. אך ספק אם יוכלו לראות אותו באחד משני מישרדיו, בבירה ובת"א. התשובה המתקבלת בטלפון היא תקליט של הדואר, המודיע כי הטלפון מנותק זמנית.

הלקוחות, מרביתם עורכידין ומנהלי בנקים וחברות, סבורים משום-מה כי הטלי פון מקולקל, וודאי יצליחו לאתר את אליעז בעוד ימים אחדים. אך ספק אם יוכלו לראות את הצעיר בעל השיער המקורזל והמצח הרחב בזמן הקרוב, שכן אליעז עזב את הארץ זמן קצר אחרי שהשתחרר משירות-המילואים שלו, ולאיש לא ברור מתי יחזור, אם בכלל.

אליעז נאלץ לעזוב את הארץ, לאחר שהסתבך בקשיים כספיים. ידידיו טוענים כי אלמלא המלחמה ומשך-המילואים הי' ממושך שלו, ביחידה מובחרת של גולני, לא היה נאלץ לכך.

"המלחמה הרסה אותו," הם אומרים. "הוא שירת חודשים ארוכים, והמישרד שהקים פשוט נהרס. חוץ מזה, הוא היה בשירות מילואים עוד לפני שהמלחמה פרצה. הוא היה בין אלה שהכינו את כנס גולני, שלא התקיים בגלל המלחמה."

לא אהבו אותו. אלה שלא אהבו את אליעז, ואלה היו רבים, טוענים כי נפילתו הכלכלית היתה צפויה, וגם לולא המלחמה היה מסתבך ושוקע.

עבריינים בעל כוונה

דויד אמיתי, סוכן הביטוח של חברת "מנורה", שמישררו במינדרשדורף. כדי להשיג ממנו את הביטוח, שהוא למעשה חסר-תקופה, נאלצתי לעשות אצלו גם ביטוח-חיים.

לפני כשנה וחצי החלה חברת לווינסון בע"מ לייבא ארצה דגם נוסף של אופנועי הונדה ס.ס. (סופר) 1900 (50). מנועו זהה לזה של ה-1.50. בית-החרושת הכניס בדגם זה מיספר שינויים, שאינם מאפשרים לאופנוע לפתח מהירות העולה על 50 קמ"ש.

מאחר שנפח המנוע אינו עולה על 50 סמ"ק, ומהירות הנסיעה מוגבלת, גרשם הדגם ברשיון-הרכב כ"אופניים בעלי מנוע-עזר". במקרה זה אין בוחני מישרד-הרישוי מעוררים כל בעיות.

אזא שאפני הצעירים הקונים מדי שנה את ה"50.ס.ס.", מערימים על החוק. עדיירי הג' דלת מעבירו הדגם בקרבורטור, הפיכת המושב קדמת במגנטור והחלפת גלגלי-שיניים, הם מחי זירים לאופנוע את מלוא מהירותו הטובעת, המגיעה ל-100 קמ"ש.

בוחני מישרד-הרישוי אינם בודקים אם אמנם בוצעו שינויים אלה במנוע. כך נוצר מצב מגוחך — בוחני מישרד-הרישוי פועלים בניגוד לתקנות-התעבורה, רושמים ברשיון-הרכב כי דגם ה-1.50 הוא אופנוע. כשר למחדדיו, אך אין הם בודקים אם בדגם ה-1.50 בוצעו במנוע שינויים המבטלים את הגבלת המהירות. הם רושמים את הדגם כ"אופניים בעלי מנוע-עזר", למרות שלאחר ביטול הגבלת המהירות, שני דגמי הרכב זהים בכושר-הביצוע. כך לומדים אלפי צעירים המתקנים את אופנועיהם כיצד להערים על החוק מבלי להיענש, בעוד שאלפי צעירים אחרים, הקונים בתוס'לב כלירכב המסוגל כ"אופניים בעלי מנוע-עזר", מוצאים עצמם עבריינים.

בעלי האופנועים, רובם צעירים, הוריהם עזרו להם לממן את קניית כלירכב. כאשר הם נאלצים לבקר

חודשיים לאחר ש' קנה את אופנועו, נוכח דויד ששון בסתירה הגורלית שבין רשיון-הנהיגה שלו לבין רשיון-הרכב. הברירה היחידה שנותרה בפניו — למכור את האופנוע החדש, להפסיד אלפי לירות.

כל פעם שאני רואה שוטרי-תנועה, נעשה לי "שחור על הנשמה". אומר גדי הופמן, נער תל-אביבי גבה-קומה. "ניקלעתי למצב מטורף. יום אחד גיי ליטי מישרד-התחבורה הפך אותי לעבריין תנועה." לפני מחצית השנה ומימש גדי את חלום חייו. הוא עמד במבחן-הנהיגה, והורשה לנהוג באופניים בעלי מנוע עזר. בהתאם לתקנות מישרד-התחבורה רשאי גדי לנהוג בכל כלירכב שנפח מנועו אינו עולה על 50 סמ"ק.

מאזומתמיד לטש גדי עיניו אל אופנועי הונדה היפניים, דגם 1.50, שנפח מנועיהם 50 סמ"ק, ולכן הם מותרים בנהיגה לבדלי רשיון-נהיגה מתאים. גדי נעזר בחסכוניות הוריו וקנה אופנוע חדש. לתמהונה, נירשם ההונדה ברשיון-הרכב שלו כאופנוע, ולא כ"אופניים בעלי מנוע עזר". הוא ניסה לברר את העניין אצל בוחן מישרד-הרישוי, אך זה שילחו מעליו בתנועת-יד מבטלת: "ככה זה נרשם אצל כולם", אמר לו.

שבועיים לאחר-מכן נעצר גדי, בשעת נסיעה, על-ידי שוטרי-תנועה. הוא התבקש להציג תעודות. לתדהמתו פסק השוטר, שאסור לו לרכב על האופנוע שלו.

רשיון-הנהיגה מתיר לו לרכב רק על אופניים בעלי מנוע-עזר, ואלו ברשיון-הרכב נירשם ההונדה כאופנוע. גדי הנבון שיכנע את השוטר כי נהג בתוס'לב, לא ידע שהוא עובר על החוק. "סדר את העניין", יעץ לו השוטר, "זהו עבירה הגוררת שלילת רישיון. חוץ מזה, אם תהיה לך תאונה, חברת-הביטוח לא תשלם, כי הביטוח אינו תופס".

עד-מהרה גילה גדי כי ניקלע, שלא-בטובתו, למבוי סתום. בוחני מישרד-הרישוי פועלים בשרירות-לב, מת' עלמים מתקנות מישרד-התחבורה, רושמים כלירכב שנפח מנועיהם אינו עולה על 50 סמ"ק כאופנועים. בכך הפכו את גדי ואת אלפי אופנועי "הונדה", לעברייני-תנועה.

מבקו העולם הזה

איך מרמים את הצעירים הרוכבים על אופנועים וקטנועים

במוסך, ההורים משלמים את החשבון. הצעירים משמשים טרף קל לבעלי-מוסכים ממולחים. השיטה פשוטה, ואכזרית — מתייח פים אל הקצוה הצעיר במלוא הרצינות, כאילו היה בעל מכונית לפחות. נוטעים בו את ההר' גשה שהוא לקוח מבוגר. לאחר שהביא את האופנוע לתיקון, מתבקש הצעיר לחזור כמור עד שנקבע לו, מאוחר יותר.

מספר נתן גולדמן: "ההונדה שלי חדש, עדיין בתוך תקופת האחריות. כשבאתי למוסך אבי, ברחוב דרך פתח תיקוה 35 בתל-אביב, נתקבלתי שם בכבוד גדול, כאילו הייתי לפחות מנהל-בנק. אבל אחרי כל הכבוד הגדול הזה חייב אותי בעל-המוסך בתשלום עבור שירות 5,000 ק"מ."

"כעבור כמה ימים היה לי זיוף בקרבורטור. המוסך היה חייב לתקן את הקרבורטור ללא תשלום, אבל גם עבור תיקון זה לקחו ממני תשלום, למרות האחריות. לא יודע למה שילמתי. פשוט, לא היה לי נעים להתווכח איתו."

אבי משעלוב, בעל-המוסך, אינו מתעסק ב"כסף קטן" בלבד. הוא מצליח לסבך בחורים צעירים גם בסכומי כסף גדולים.

אופנועו של יוסי גיא נפגע בשריפה. הוא הזמין את אבי משעלוב לביטוח, שם נמצא האופנוע. הנוק הוערך ב"1,200 ל"י וסוכם שהתיקון יארך ארבעה ימים.

מקץ ארבעה ימים בא יוסי, למוסך, וגילה כי עדיין לא נגעו באופנועו. שבועיים תמימים נידחה בלך-ושוב, לפתע נעשתה העבודה תוך יום אחד ובעל-האופנוע נתבקש לשלם 2,500 ל"י (!) הוא נדהם.

"הרי סיכמנו ל"י 1,200. התרעם, וגם את הסכום הזה בקושי הצלחתי להשיג. מה פתאום הספלת לי את הסכום? מי הירשה לך? מדוע לא אמרת לי לפני התיקון? הייתי לוקח את האופנוע בחזרה!"

"אל תתנהג כמו ילד", נזף בו משעלוב. "מה יש? אז טעיתי במחיר, אסור לטעות? תשלם את ה-2,500 ותקח את האופנוע."

נחום שרם, בעל קטנוע רביט, נהג בשעת ביקור במוסך בצורה נבונה, הוא אינו זו מקטנועו כל זמן התיקון. "לא פעם נידפקתי בגלל תמימותי", הוא מספר, "פעם קניתי מצבר חדש ב"180 ל"י אחרי שבועיים, המצבר מת."

סוג הרכב	ארפנוע
נפח המנוע	49 סמ"ע
משקל כולל	197 ק"ג
שנת יצור	1971
הוצר	הונדה
דגם	50

ההוכחה
תקנות מישרד-התחבורה מגדירות כל כלירכב שנפח מנועו אינו עו' לה על 50 סמ"ק, כ"אופנוע בעלי מנוע עזר". במצי' אות, מתעלמים בוחני מישרד-הרישוי מהתקנות, רושמים ברשיון כ"אופנוע", גם רכב בעלי נפח מנוע קטן יותר.

הבעייה, ואחרים מהם אף מנצלים את העניין לתועלתם.

מספר יוסף גל, צעיר תל-אביבי מוזק בן 22: "רציתי לקנות טילון, לכן הוצאתי רישיון לאופניים עם מנוע-עזר. לפי הקנייה, התחרטתי והחלטתי לקנות הונדה 1.50, הנראה הרבה יותר יפה מהטילון, ואפשר להגיע בו למהירות-נסיעה גבוהה. אחרי הקנייה פניתי למיספר סוכני-ביטוח, אבל הם לא הסכימו לבטחו. הסבירו לי, כי במקרה של תאונה, הביטוח לא יתפוס.

"ברשיון-הרכב שלי כתוב 'אופנוע', אבל ברשיון-הנהיגה שלי כתוב שאני רשאי לנהוג רק על אופניים בעלי מנוע-עזר. כלומר, המצב הוא כזה שאני נהג ללא רישיון. בסעיף שמונה בתעודת ביטוח הרכב, נאמר שהביטוח תופס רק: 'בתנאי שהאדם הנוהג הינו בעל רישיון בריחוקף לנהיגת כלירכב כזה'."

שנפח מנועיהם לא עולה על 50 סמ"ק. היו אלה אופנועים מצרעניים שפיתחו מהירות נסיעה בת 100 קילומטר לשעה.

עד אז הוצעו למכירה במיסגרת "אופניים בעלי מנוע עזר עד 50 סמ"ק" רק טילונים. מהירותם המכסימלית הגיעה ל-50 קילומטר-שעה בלבד. בשל מהירותם הנמוכה וצורתם, שדמתה יותר לאופניים מאשר לאופנוע, הורשו גם צעירים, גילאי 16-18, לרכב עליהם.

ההונדות שינוי את המצב, אך מישרד-התחבורה לא טרח לשנות את התקנות, המגדירות מהו כלירכב בעל מנוע-עזר. דגמי 1.50 נמכרו מדי-שנה באלפי יחידות. מאות צעירים בעלי רשיון-נהיגה מתאים, העדיפו אותן על פני הטילונים המיושנים.

בתחילה לא עשו בוחני מישרד-הרישוי כעיות. לפי התקנות, רשמו ברשיון-הרכב את ה"הונדות" כ"אופניים בעלי מנוע-עזר". אך בכבוד להחץ החליטו הבוחנים, על דעת עצי' מום, לסווג אותן כאופנועים.

הבוחנים נוהגים בעניין זה לפי שרירות ליבם. בעלי רכב המקיס שערוייה המישרד-הרישוי זוכה לכך שה' הונדה שלו יסווג כ"אופניים בעלי מנוע-עזר". אך בעל-רכב שאינו מתעקש, הוצא את מישרד-הרישוי כשברשיון הרכב שלו רשום ההונדה כאופנוע אינו יודע כי נפל לתוך מלכודת.

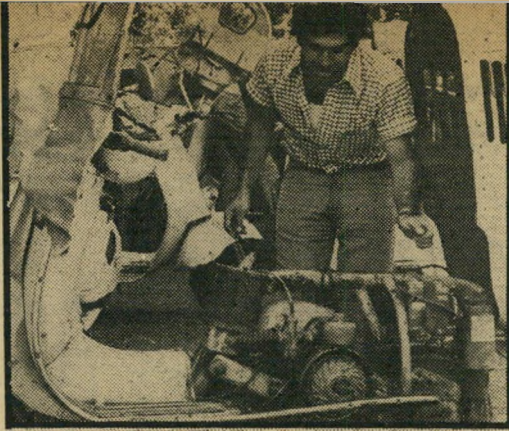
מספר דויד ששון (17), המתגורר באוריה-הוד: "קניתי את ההונדה בכספי, חסכתי גרוש לגרוש. יצאה לי הנשמה עד שקניתי אותו. אז למה נותנים לי עכשיו את ההרגשה שאני גנב? רק חודשים אחדים אחרי שקניתי את הרכב הביתי שאין התאמה בין רשיון-הנהיגה לבין רשיון-הרכב."

"כל פעם שאני רואה שוטרי-תנועה, אני משאיר פס ובורה. לחבר שלי עשו מישפט והוא קיבל שלילת רישיון. הברירה היחידה שלי היא למכור את האופנוע החדש שלי ולהפסיד אלפי לירות. וכל זה, רק בגלל שהבוחנים במישרד-הרישוי משתללים, ועובדים נגד התקנות. רק בגללם, אני וחברים רבים שלי מרגישים את עצמנו כמו עבריינים, למרות שלא עשינו שום דבר רע."

בניגוד לאזרחים תמימים, הקונים אופנועי "הונדה" במיטב כספם ולאחר-מכן מגלים כי נקטעו למלכודת, מכירים סוכני-הביטוח את

„כל התענוג שלי הולך כשאני יודע שאני לא יכול להשאיר את ההונדה שלי אפילו לרגע.“ אומר דני שמואל. „שלשום למשל, גנבו לי את הפנס ממש מתחת ליד. אני לא אקנה פנס חדש, אלא אסחוב אותו מאופנוע אחר.“

„אני נמצא כאן, במוסק כאן, ברחוב השפלה 1, כבר שלוש שעות, בקשר לתיקון המעצורים. במשך הזמן הזה היו כאן ארבעה חבר'ה שבאו להתעניין במחיריהם של

להישאר צמוד לקטנוע — זאת למד נחום שרם על בשרו. בשעת התיקון הוא צמוד אל קטנועו, כדי שבעל-המוסך לא יוכל לרמותו, לחייבו בתשלום עבור חלקי-חילוף שכלל לא החליף, עבור עבודה שלא ביצע בקטנועו.

עבריינין שלא בטובתו נדי הופמן התל-אביבי הפך על-ידי בוחני משרד-הרישוי לעבריינין. את ה„הונדה“ שקנה רשמו כאופנוע, למרות שלפי תקנות משרד התחבורה אלה הם „אופניים עם מנוע-עזר“. לכן, לפי החוק, אסור לו לנהוג באופנוע שהוא קנה באפ"י.

מחליט לבקר בקולנוע, הוא משאיר את האופנוע בבית, נוסע באוטובוס.

„בארץ משתוללת מגיפת גניבות.“ מסביר שלמה „חלקי-החילוף של ההונדה עולים הון-תועפות. ציגור המפלס, למשל, עולה 300 ל"י. במחיר שני ציגורות-מפלס, אתה יכול לקנות בחוץ-לארץ אופנוע שלם.“

„האופנועים היפניים בנויים בפשטות, ואין דבר קל יותר מאשר לפרק מהם חלקים. כדי לגנוב גלגל שלם, אתה צריך רק לפתוח בורג אחד, להוציא את הציר — והגלגל בידך. זה עניין של שתי דקות. כידון שלם של האופנוע אפשר לגנוב בשפות חמש דקות עבודה.“

„כיוון שמחיר חלקי-החילוף כה גבוה, קיים פיתוי עצום לעבריינים צעירים לגנוב חלקים, ולמכור אותם למוסכים. בצורה זו הם יכולים להרוויח כסף קל. לרבים מבעלי האופנועים אין כסף לקנות את החלקים שניגנבו בהם, והם עצמם גונבים אותם מאופנועים אחרים. כך התפתח בארץ ג'ונגל של גניבות.“

בשיחות עם צעירים, שהתגוררו ליד מוסכים לתיקון אופנועים, נשמעה שוב ושוב הטענה שהמצב הנוכחי, בו אינך יכול להשאיר את ההונדה שלך אפילו לרגע אחד ללא השגחה, ממש ממרר את החיים.

התברר שבמוסך הכניסו לי מצבר ישן. פעם אחרת הכנסתי את הקטנוע לניקוי-ראש. מאוחר יותר התברר לי שכלל לא נגעו בו. תפסתי את הפרינציפ. אסור לזוז מהקטנוע בשעת התיקון.

„כאשר אתה עומד ליד הקטנוע, בזמן התיקון, בעל-המוסך לא יכול לדחוף לך חלקי-חילוף ישן ולחייב אותך במחיר של חדש. הוא לא יעז לבקש ממך כסף עבור תיקונים דימוניים, שכלל לא בוצעו.“

„אומנם, נכון שבעלי-מוסכים רבים עושים הכל כדי לסלק את הלקוח מהמקום בשעת התיקון, אבל עדיין ניתן למצוא מוסכים בהם ירשו לך להישאר שם ולהשגיח. אני, למשל, מצאתי עכשיו אחד כזה, ברחוב נחמני 64 בתל-אביב.“

בעלי-המוסכים משמיעים באוזני לקוחותיהם תירוצים שונים ומשונים, כאשר הם מבקשים מהם להשאיר את האופנועיהם, ולחזור במועד מאוחר יותר:

„המנוע חם, לא יכול לעשות כיוון-מנוע לפני שיתקרר.“ כך מסביר בעל-המוסך ללקוח, מדוע עליו להשאיר את אופנועו במוסך.

תירוצן מקובל לא פחות: עכשיו אני עסוק. במשך היום אתפנה לאופנוע, עוד לא יודע מתי.“

צעירים שאינם בני-מיליונרים, הנאלצים לממן את תיקון אופנועיהם מדמיה-כיס שלהם, או בעזרת הוריהם, חייבים לדעת כי עליהם לדחות את כל התירוצים הללו.

סתירה ברישום רשיונות הרכב הופכת את בעלי-האופנוע לעבריינין

אחרת ישלמו ביוקר. אם בעל המוסך מתעקש, יש לחפש מוסך אחר. בשום מיקרה אין להשאיר את האופנוע בשעת התיקון, ללא השגחה.

בתום התיקון יש לדרוש מבעל המוסך קבלה, המפרטת עבור מה שולם הכסף, בעלי-המוסכים נוהגים לרשום בקבלה כי הכסף ניתקבל עבור חלקי-חילוף ותיקון.

כאשר לא מפורט בה מה היה התיקון הי מדויק ובאילו חלקי-חילוף השתמשו, אי-אפשר לפנות, במיקרה של תלונה על מחיר מוגזם, למשרד-התחבורה או לוועדת-התלונות של איגוד המוסכים. רק כאשר ניתן פירוט מדויק, אפשר לבדוק את התלונה ולקבוע אם המחיר ששולם עבור חלקי-החילוף או התיקון, אכן גבוה מהמקובל.

למה צמח נוהג בהונדה 175 מפואר, הוא שומר עליו כעל בבת-עיניו. בנסיעותיו בעיר, לעולם לא ישאירנו ללא השגחה, אפילו לדקה אחת. כאשר הוא

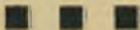
אישיית חשובה במוסך מתייחסים אל נתן גולדמן, כי אילו היה אישיות חשובה ביותר, לאחר-מכן, כאשר מוגש לו חשבון-התיקון המנופה, פשוט לא נעים לו להתווכח. תחבולה זו מקובלת על בעלי-המוסכים לתיקוני אופנועים.

בעלי-מוסכים משתפים פעולה עם כנופיות של גנבי חלקי-חילוף

חלקי-חילוף, רק אתמול גנבו מהם פנסים, מראות, ומיכסיי דלק. הצעירים האלה הם פראיירים, עוד לא למדו שהכיר טוב לגנוב בחזרה, או לקנות מנגבים בחצי-מחיר.

הניסיון מלמד כי תלונה למיטרה, על גניבת חלק מהאופנוע, היא בבחינת ביזבוז זמן, אין כל אפשרות לזווח את החלקים הגנובים, המורכבים בדרך-כלל על כלירכב אחרים מייד אחרי הגניבה. זו הסיבה שבסטי טיסטיקה המשטרית, אין נושא כאוב זה משתקף כראוי, וממילא אין המשטרה מקדישה לו את תשומת-הלב הראויה.

סיוור במוסך מוסכים לתיקוני-אופנועים מגדה, כי ניתן לזהות ללא קושי מיוחד את כנופיות הנערים, העוסקים בגניבת חלקי-רכב ומכירתם למוסכים כזול, גם בעלי-האופנועים עצמם מכירים אותם, ולא פעם קונים מהם חלקים גנובים במחצית המחיר.

דובר המשטרה מכחיש את דבר קיומן של כנופיות אלו. המשטרה, מצידה, אינה עורכת פשיטות על מוסכים במטרה לגלות חלקי-אופנועים גנובים, ובינתיים משגשגים העסקים השחורים. נערים צעירים, אשר למרות כל זהירותם נגנבים חלקים מאופנועיהם בזהירות, נאלצים, בעלי-כורחם, להפוך לגנבים. הם נוכחים לדעת כי רק בדרך זו יצליחו להחזיק את אופנועיהם במצב כשיר לנסיעה.

כאשר תתחיל המיטרה להקדיש תשומת-ליבה לנושא זה, תערוך פשיטות וסיורים קבועים במוסכים, תעמיד לדיון פלילי קוני חלקי רכב גנובים — ייפסק, או לפחות יקטן, סחר בלתי-חוקי זה, המתנהל כיום בגלוי.

בהיבט זה יושם קץ למעגל-הקסמים של גניבות בשרשרת ונערים צעירים, מרביתם תלמידי בתי-ספר תיכוניים, לא יאלצו לעסוק בגניבות.

מכת הגניבות „בארץ משתוללת מגיפת גניבות.“ מספר שלמה צמח, „אין דבר יותר קל מאשר לפרק חלקים מהאופנועים.“ כנופיות של גנבים צעירים מוכרות את החלקים הגנובים למוסכים ולבעלי אופנועים מהם נגנב חלק.

הליידי עבדה בלילות

מאת ל. בנימין

חקירת המשטרה הופסקה באופן מפתיע לאחר שהליידי נתגלתה

מזה ימים אחדים מגיעות ידיעות למוקד המשטרה שבשכונת תל אביב, על הליידי שכבשה את השכונה השקטה והפוליטית. ידיעות נוספות אמרו כי אין בית בשכונה שבו לא עובדת הליידי במשך כל שעות היום ואפילו בשעות הלילה.

כעת יודעים גם המפקח ד. וגם חבר עוזריו כי מכונות הכביסה ליידי ולורד קריסטל עובדות בשקט רב עד כדי כך שאי אפשר לשמוע אותן ובנוסף יש להן כל היתרונות האפשריים במכונות הכביסה: כל תכניות הכביסה לכל סוגי הכביסה, חרתחה עד 100 מעלות, חסכון מירבי במים, חשמל וחומרי כביסה, ציפוי אמאיל ובקיצור אין יתרון שאינו נמצא בהן.

קחי גם את את הליידי או הלורד לשבועיים נסיון חינם בביתך — ללא התחייבות. תני לה לעבוד ביום או בלילה — אליך המשטרה כבר לא תבוא...

(מ.)

המפקח ד. שמונה לחקור את הגושא העלה כל מיני אפשרויות בראשו ואף החל להתכונן לאפשרות ששכונה זו הידועה כשקטה תגרום לבעיות באיזור כולו. המפקח ד. לא הפסיד זמן, ושלח את בלשיו לגלות את הליידי.

הם הסתובבו ברחובות כדי לעצרה, אך לא מצאו אותה ואז הגיעו למסקנה כי הליידי עובדת כנראה רק בבתים.

לילה אחד הגיעו השוטרים לאיזור, הם עברו מבית לבית ולא שמעו דבר, עד אשר החליט המפקח ד. לפרוץ לאחת הדירות. הפקודה ניתנה והשוטרים הסתערו לעבר הדלת, הם פרצו לדירה ואמנם הם ראו את הליידי בפעולה...

בכל יום חמישי
הגרלת מפעל הפיס

הפרס הראשון
250,000 x 2 ₪

ועוד אלפי פרסים אחרים

מפעל הפיס

מישטרה

אחרי החתונה -

שימחה במישטרה

הם עמדו ליד

המכונית כדי לעשות

את צרכיהם, ואז

באה המישטרה

בשובם מבילוי בחתונה, ב-18 ביוני 1973, בשעה 3 לפנות בוקר, נסעו יואל אהרונים ויאר צבי עם נשותיהם, וניסים ירמי, למיסעדת-הדגים בתל-ברוך. בדרכם חזרה ירדו אהרונים וירמי לתר מם לעשות את צרכיהם. כשחזרו, מצאו כי ליד מכוניתם חונה ג'פ לא אורות ובתוכו שלושה אנשים. היו אלה שוטרים. שני שוטרי מישטרה-בבול ירדו מן ה"ג'פ" וביקשו מאהרונים תעודת-זהות. אך עוד לפני שהספיק להוציא את התעודה מכיסו, התנפלו עליו השוטרים, היכרוה מכות נאמנות, גררו אותו בכוח אל ה"ג'פ" וכבלו אותו באזיקים. במהלך התקיפה קראו השוטרים לעבר הגברים: "סרסורים!", ואל הנשים שהיו כמקום, קראו: "אזינות!". מכות עד איבוד-ההכרה. ניסים ירמי, שסבור היה כי נפל קורבן להת"ש שוטרים ביריונים מחופשים, יצא מן המכונית. השוטרים התנפלו גם עליו והיכוהו.

הנאשם 2 (ניסים ירמי), בזזון ושל"א כחוק, שבר זוג אזיקים בכך שנתן מכה עליהם ושברם, רכוש של המישטרה. עורך-הדין זיכרונני ביקש מבית-הדין פט לזכות את הנאשמים מכל אשמה, ולהמליץ להקים ועדת-חקירה שתחקור את התנהגות השוטרים.

תעופה

לופטנה נגד

סוכני-הנסיעות

מהמינחמה בין

חברת התעופה הגרמנית

לבין סוכני-הנסיעות הישראליים

ירוויה רק הנוסע

סוכני הנסיעות שהתכנסו ביום ראשון בערב במלון שרתון בתל-אביב היו ניסים ירמי, נוסח תל-אביב שקיבלו מהתאחדותם ה"ח"ד-משמעי: "לאור מיספר התפתחויות חמורות אשר חלו ביחסים בין סוכני-הנסיעות בישראל לבין חברת לופטנה, נקראים החברים להשתתף באסיפת-היורם מיוחדת. לאור חשיבותו המכרעת של הנושא הנדון, אנו מבקשים השתתפות של מנהל-המישרד או באיכוהו בלבד. והשתתפות חובה." הנושא הבעור היה הדעת לופטנה על עזיבתה את חברת איירטורס, חברת-הנג

מתלוננים ירמי ואהרונים

מכות עד אובדן-ההכרה

בינתיים הפעיל אחד השוטרים את ה"ג'פ" והתחיל לנסוע. כשהוא גורר אחריה את אהרונים, הכבול למכונית. במהלך ה"ג'פ" נותקו אזיקים.

כל אותה עת המשיכו השוטרים להכות את אהרונים ואת ירמי. עד שהגיעה למקום מכונית קורטינה מישטרית, ובתוכם שוטרים. בעלי-יד, ביניהם סמל-ראשון חדר.

אהרונים וירמי הובאו לתחת המישטרה מרחב דן. פעם אחת הוכו בגינם באחד מ"חזרי התחנה עליידי שוטרים, באלות, פעם אחת הוכה אהרונים, נגרר בשערותיו לחדר המעצר, שם בעטו בו והוכה באלות. פעם שלישית הוכו שני הגברים בחדר-המעצר על-ידי שוטרים אחדים.

במשך זמן התקיפה איבדו אהרונים וירמי את הכרתם כמה פעמים. הם חזרו וביקשו להיבדק על-ידי רופא, אך בקשר תם נתמלאה רק אחר-הצהריים למחרת. "אהרונים וירמי טוענים, כי אם היכו את השוטרים, ופגעו בהם, עשו זאת כדי למנוע מעצמם נזק וחבלה, וכדי להגן על הנשים שהיו במקום."

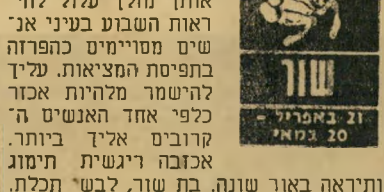
החקים ועדת-החקירה. גירסה זו הביא השבוע עורך-הדין אמנון זיכרונני בפני בית-מישפט השלום בתל-אביב, בכתב-תשובה, כסניגורם של אהרונים וירמי, בכתב-האישום שהוגש נאמר:

"סיור מישטרית נתקל ברכב עם דלי תות פתוחות. כאשר ביקשו לזהות את אנשי הרכב, תקפו הנאשמים (יואל אהרונים וניסים ירמי) בתגובה את שלוש השוטרים, שלום אברגיל, צחק עמיגה ויוסף מרציאנו, בכך שהיכו אותם באג"רופים, ובבעיטות בכל חלקי גופם וזה בעת שהיו ממלאים תפקידם כחוק.

הוויכוחים והמריבות

שאתה שותף להם לא יעזרו להפגת המתח, אלא רק יגרמו לך ל"דפרסיה. במיוחד הי"מנע מאינעימויות עד יום ראשון. אז תתחיל להרגיש בהפגת המתח. התאזר בהרבה סב"לנות. לך לראות סרט טוב, רציני, לבד, או עם חברה, ותינוכח עצמויה לך הנאה.

הקסם האישי של ירמי לך להיחלץ מצב מבין הדימוי הפורה בו חנו אותך מזלך עלול להי"ראות השבוע בעיני אנ"שים מסויימים כהפרזה בתפיסת המציאות. עליך להישמר מלהיות אכזר כלפי אחד האנשים ה"קרובים אליך ביותר. אכזבה ריגשית תימוג ותיראה באור שונה. בת שור, לבש תכלת.

שב בשקט, בייחוד ב"יום ד' זה לא כדאי להסתבך בגלל רצונך הטיבני בלבד. גם ה"פירסומים האחרונים לא עשו לך דווקא טו"בה. מוטב שתתרכז ב"ענייני-הלב ובענייני"כספך. במישור היצי"רה - אתה ממשיך לחוש בבצורת מסויי"מת, אך השינוי תלוי בך. אם את רוצה בהישגים, דחי זאת עד שתראי את בן-זוגך.

אתה בטוח שאתה מסו"גל לעמוד בלבד בלחץ: אין זו אלא אשלייה. סרטן או גדי עשוי לסו"גל לך - אבל אם תסרב להראות לו את המצב לאמיתו, זה אבוד. יום א' ו"ב תתחילת ה"שבע, ביאור לך שפע של הזדמנויות. צריך רק לעשות מאמץ קטן - אבל לעשות אותו באמת. אחרת אתה תישאר קרוב מכאן ומכאן.

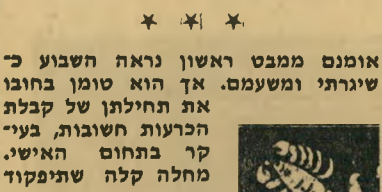
הבעיה העומדת במר"זו השבוע, בן ארצה היא בריאותך. כל אשר תעשה לשימורה - מצויין. כל אשר תעשה העלול לפגוע בה - מסוכן מן הרגיל. גש לרופא, לבדיקה שג"רתית, ואל תזניח את פוליסת הביטוח בגלל הצלחתך העיסוקית ו"האמנותית. נכונות לך הפתעות גם במי"שור הפינאנסי - אך התגבר על ביי"שנותך ונצל את כשרונך הדרמטי.

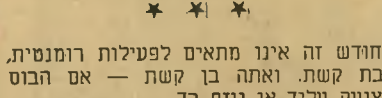
הרגע לו אתה מצפה חודשים כה ארוכים יגיע השבוע, ביום חמי"שי או ביום שישי. הוא גס יהווה עבורך סימן לפתיחת תקופת-חיים חדשה. אין צורך למ"חוק את העבר, אך הש"חלי לבנות עתיד טוב יותר. כוח השיכנוע שלך גובר. אתה אומנם מוצא את עצמך מבדד, אך יחד עם זאת מאושר ובעל כוח בלתי-רגיל. אפילו יר"בים, עליהם תשפיע בנושא מסויים, יכבדו אותך ולא ירדווקא מתוך אהדה.

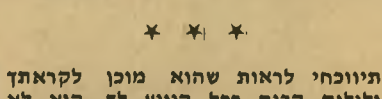
קטטה או מריבה עם אשה, יעכירו את מצב רוחך, ואם אתה נשוי, יהיה מלב"גוד. השבוע הוא בסימן כישלונות עבורך. אתה תהיה יכול לנצל את השבוע הזה למטרות מועילות ופוריות יותר. את יכולה להיכנס ל"תקופה של חוסר פעי"לות, אם תבואי בקשר עם האדם הלא נכון. עבורך חוסר פעילות הינו אסון. הישמר מ"גניבה, בייחוד אם אתה עומד בפני נס"ע. מישור מיידיך הקרובים זומם להע"ביר אליו חלק מהרכוש השייך לך.

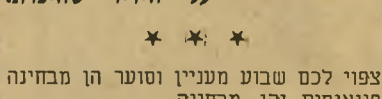
אומנם ממבט ראשון נראה השבוע כ"שיגורתי ומשעמם. אך הוא טומן בחובו את תחילתן של קבלת הכרעות חשובות, בעי"קר בתחום האישי. מחלה קלה שתיפקוד אותך השבוע, בן עק"רב, תגרום לך לזעזוע קל, שיחלוק, העיקר הוא לעבוד, הרבה וטוב, ומבלי להתעבד או העסקים: אל תחס"לחתחנך לבוס או לממונים עליך; כלום עושים זאת, והרי בסופו של דבר זה רק יועיל לך. בת עקרב - שימרי על הופעתך, וליבשי עדיין בגדים חמים.

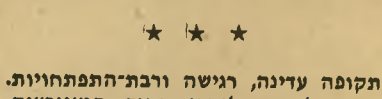
חודש זה אינו מתאים לפעילות רומנטית, בת קשת. ואתה בן קשת - אם הבוס צועק עליך או נחף בך - אין זה אומר שהצדק איתו. לכן אל תסכים לעבור על-יך לסדר היום. מאידך, תגובה כלשהי, בעיקר השבוע, תהווה עבורך קץ הקר"יירה המיצועית שלך. חשוב היטב כיצד לפ"עול, ואל תהיה פזי. החודש כדאי גם שת"מנע ממגע ממושך עם בני-אדם.

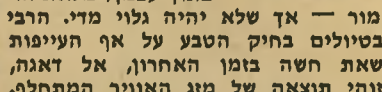
תינוכחי לראות שהוא מוכן לקראתך ולגלות הבנה בכל הנוגע לך. הוא לא יוכל להסתיר את מבוכתו כשתבחיני ש"הוא נמשך אליך. יום רביעי הוא יום השי"טון הבלתי מעורער שלך. הוא עשוי ביום זה להסכים לכל מה שעולה על רוחך. אפי"לו לקבל את חיצוין השנונים אל תסמרי לו על הידיד שהיכרת.

צפוי לכם שבוע מעניין וסוער הן מבחינה פינאנסית והן מבחינה רומנטית. אפשר שתע"שו כסף בעזרת או כ"וואה מקשר רומנטי ואפשר שהרפתקה ר"מנטית תעלה לכם ב"כסף רב. השתדל לא להמר ולא לסכן כסףך ש"לא לצורך, כי אתה עלול להיגרר להוצאות כספים לא כדאיות.

תקופה עדינה, רגישה ורב-התפתחויות. מוטב לשקוע לגמרי בתוך המאורעות, מאשר לעמוד מן הצד. אם זאת, תיכנון קצ"טווח ובהיר-עיניים ב"יום ד' יאפשר לך לק"צור פירות זמן ממו"שך. בת דגים: את מסוגלת להשפיע על"הם, השבוע, כמה ש"רק תרצי. בתנאי ש"תהיי אדיבה, מכוונת בתוך עצמך, מלאת-הי"מור - אך שלא יהיה גלוי מדי. הרבי בטיולים בחיק הטבע על אף העייפות שאת חשה בזמן האחרון, אל דאגה, זוהי תוצאה של מזג האוויר המתחלף.

הלנה רובינשטיין מגישה BRUSH ON-PEEL OFF MASK מסכה מצוירת במכחול

עור פני נולד מחדש

פעולתה של מסכת BRUSH ON-PEEL OFF MASK מיידית. אפשר להרגיש זאת, התחלתה בקרירות מרעננת, המשכה בדקירות זעירות ונעימות. ולאחר עשרים דקות את מקלפת את המסכה ומשליכה אותה עם כל תאי העור המתים ושאריות הלכלוך. במשיכת מכחול של BRUSH ON-PEEL OFF MASK את מעלה מסכה שבעזרתה עור פניך כאילו נברא מחדש.

הלנה רובינשטיין - היופי בפעולה

ייעוץ קוסמטי ניתן חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין שר' קק"ל 94 ת"א בימי ב' וד' בשבוע בין השעות 06.00 - 03.30 אחה"צ. לבנות הנעורים בימי ג' באותן השעות.

שני זוגות יונים

התנצלות בפני

מיכל בת-אדם

ביום 26.7.72 פירסם „העולם הזה“ (1821) במדור זה, תחת הכותרת „כולם אוהבים אותך, רוזה“, כתבה בה התייחסנו לגב' מיכל בת-אדם.

התברר לנו כי נכשלנו בפירסום זה, וכי הדברים שפורסמו בכתבה היו בלתי נכונים.

אנו מתנצלים בפני גב' מיכל בת-אדם על פירסום הכתבה.

בעיקבות הכתבה הגישה גב' מיכל בת-אדם תביעה בבית-המשפט בת"א על לשון הרע נגד „העולם הזה“.

כשהגיע מועד המישפט, ומאחר שהכתיבה נתגלתה כבלתי-נכונה, המליץ בית-המשפט בפני „העולם הזה“ לפרסם את ההתנצלות הנ"ל, ולשלם את ההוצאות המישפטיות, ו„העולם הזה“ הסכים לכך.

גם בארזים

נפלה שלהבת

ביום חמישי השבוע, באולם בני-ברית בתל-אביב, יתרחש מאורע הראוי לציון. ייערך שם טקס-הנישואים של התאומה רוזה רינה רמון, אחותה של תמי.

השניים הזהות הללו, בנות ה-34 בערך, למי שזוכר, היו חביבות הבהמה משך שנים ארוכות. אז עכשיו, במזל טוב ר-מוצלת, הגיעה רינה אל המנוחה ואל הנחלה.

החתן המאושר הוא אנרי ניוורט, אמריקאי-מלידה, בן למישפחה יהודית עשירה בקליפורניה, בעל משרת מיוגוני טנדוויץ' ייטי בתל-אביב, שהיה נשוי פעם לבחורה אנגליה.

אנדי הוא טיפוס של היפי, זאת אומרת חתיך, עם שיער בלונדי ארוך, עיניים ירקרקות-כחולות חזק מותאם.

מספרים שהשניים האלה מאוהבים לפי מיטב מסורת בני הטיפש-עשרה, ואם לש-מוע מה שיש לרינה לומר, הרי הם מת-כוונים להקים להם בית בישראל, עם ילדים וכל מה שנדרש מזוג ישראלי מ-מוסד ממוצע.

ומי ששומע את רינה המאושרת, בת למישפחה ספרדית, כשהיא מצהירה: „אני כלה! אני כלה!“ אינו יכול שלא להאמין לה.

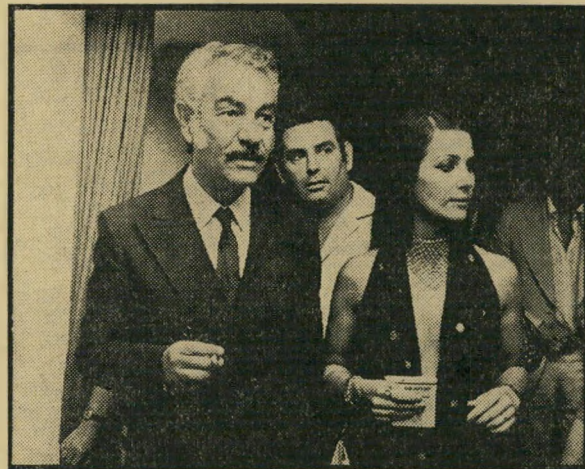

כזה רינה רמון
אל המימט

דור לפסטיבל אדינבורו בסקוטלנד, שהוא הפסטיבל המוסיקלי החשוב ביותר באיים הבריטיים. ועוד יותר מכך — היא שברה עבור הלהקה תיאטרון בלונדון, לתקופת-הופעות בת שבועיים. עבור פיצוי כזה — זה כימעת כדאי.

קאמרי לא התלהב לשחררו לטובתו. יוסי עמד על שלו, ועזב את התיאטרון. אלא שהסרט הוא, שהיה הגורם לחיכוכים ולהתפטרות. עוד לא הוצג עד היום.

כיום מופיע יוסי בתיאטרון חיפה, והוא מתגורר עם אדי במיכ-מורת, בבית בו התגורר בזמנו עם שושנה. אבל החדשות הטירות ביותר באות דווקא מצידה של שושנה

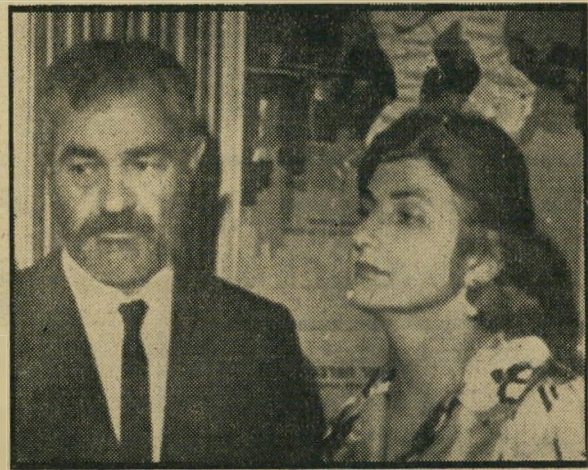
ידין עם אשתו השנייה
בחוף במיכמורת

ידין. מזה כשנה היא חיה עם שחקן התיאטרון הקאמרי לשעבר, זלמן לביא, שיצא לפנסיה, וכל מי שראה אותם פוסעים יד-ביד, מוכן להישבע שזוגי-יונים כזה הוא לא ראה כבר הרבה זמן. מה שמוכיח שלסיר אחד יכול בהחלט להיות יותר מ-מיכסה אחד.

את סיפור חייו של השחקן יוסי ידין, מי שהיה נשוי פעם לחנה מרון, מכירים כולם. אבל לא הרבה יודעים שכשהוא התייחס עם אשתו השנייה, שושנה, הוא אימץ לו לבת את בתה מנישואיה הראשונים. שושנה היתה אז אלמנתו של טייס שנהרג. הבת, שהיא כיום בת 20 בערך, היא שהפגישה, למעשה, את יוסי עם אשתו הווינאית הצעירה, אדי. השניים התיידדו, והבתי-האומצת הציגה בפני יוסי את חברתה, שהפכה מאוחר יותר לאשתו.

כשאשתו של יוסי הגיעה ארצה, לפני נישואיהם, למשל, הרי דיעה שבאה לבקר את בתו דווקא.

יוסי ידין התפטר מהתיאטרון הקאמרי לפני כשנה, לאחר שהתעורר סיכסוך בגלל סרט שהוזמן לעשות בקנדה, ואשר ה-

ידין עם אשתו השנייה
יד ביד

בלט הפיצויים

גם בלהקות בת-שבע ובת-דור מתחור-ללות בימים אלה תמורות. מרעישות, אפילו.

החדשות האחרונות מבשרות שבעוד זמן קצר עומדת להגיע ארצה מלכת הבלט המודרני, מארתה גרהאם, מי שהיתה משך שנים ארוכות ידידתה הקרובה של פטרוניית הבלט, הברונית אליזבת דה-רוטשייר, וזכתה לכך שהברונית תסייע לה במימון פעולותיה לעידוד הבלט הישראלי.

לפני עשר שנים הקימה מארתה בארץ את להקת בת-שבע, הקרויה על שמה של הברונית, והיתה גם היועצת האמנו-תית של הלהקה. אך כעבור זמן לא רב הופיעה בתמונה הרקדנית ז'נט אורדמן, ואז החלו מתעוררות בעיות.

הברונית ואורדמן התיידדו מאוד, ובת-שבע הקימה עבור ידידתה, באותה הזדמנות, את להקת בת-דור, כי במהרה הסתבר ששלוש הידידות לא תוכלנה לנהל את ענייניה של להקה אחת בשלום ובי-שלושה.

אחרי תקופת-מה עזבה מארתה גרהאם את הארץ, חזרה לארצות-הברית. היא חדלה לשמש כיועצת האמנותית של להקת בת-שבע. אך לא רק זאת, אלא שהזכויות על הכולוריאוגרפיות שיצרה עבור הלהקה שמורות לאותה להקה בלבד, וללהקת בת-דור אין כל זכות להופיע בהן.

מארתה גרהאם היא כימעת בת 80, אך ליחה לא נס עדיין. היא עומדת להגיע לישראל, למיבצע מיוחד: ליצור כוריי-אוגרפיה חדשה עבור להקת בת-שבע, לתוכנית חגיגת שתציין את יובל העשור ללהקה.

אולם מסתבר שגחלי החיכוכים הישנים עדיין לא כבו. העובדה שלהקת בת-שבע עומדת בפני מאורע חגיגי כל-כך, גרמה לברונית בת-שבע רצון לפצות במשהו את ז'נט אורדמן ואת להקת בת-דור. לכן החליטה בת-שבע לשלוח את בת-

המכבד את עצמו, ואז היא החזירה לו, עם כל הכבוד, טבעת-הלוט-שיבעה-קא-ראט שנתן לה פעם במתנה. אבל קשה לדעת אם זה מפני שהיא בחורה עם פרינציפים, או פשוט מפני שיכלה להרי-שות לעצמה הפסד קטן כזה.

לפני זמן-מה היא נסעה לאנגליה, ומדי-פעם היא קופצת לבקר במולדת. בביקור-ריס האלה היא מספרת לידידיה שבלונדון היא לומדת בקורס לניהול-גלריות. אל תשאלו אותי מה זה.

על-כל-פנים, יש מי שיועד לספר שבי-אחד הביקורים שלה הביאה איתה ציור של ראוונ רובין, ובלהט הוויכוח הסתבר שהגיל אינה מבחינה בין רפרודוקציה לבין אוריגיןל. מה הם בכלל מלמדים שם, בלונדון?

הנה, הנה, כבר מגיע הצימוק של כל הפרשה.

באותה אנגליה יש גבר אחד, יהודי עשיר מאוד ואחד הרווקים המבוקשים ביותר בלונדון. קוראים לו בזל שרמן, והוא קבלן המתקרב לשנות ה-50 שלו, גבר לא יפהפה במיוחד, אבל בעל קסם אישי, עיניים כחולות וחמון אספרי.

לשרמן יש בית משגע בעל שלוש קר-מות, ובו אוסף של עתיקות וחפצי-אמנות. בדיוק מול בית השגרירות האמריקאית בלונדון — בית שהוא שיא השיכלול המו-דרני, עם כל הפיצ'יפּקס, חוץ מזה, הוא גם אוהב-ישראל גודע.

ישראלים רבים, שביקרו בלונדון, זוכי-רים לו לטובה כיצד איכסן אותם אצלו ודאג לכל צרכיהם.

אז בימים אלה נכנסת לבית המשגע הזה של שרמן ידידת חדשה — תמי ווינבורג, הצברית המפורסמת, שלכדה בקסמיה את הרווק היהודי המבוקש, הער-מד להביש לה טבעת כדתי-כדין.

מה שמשאיר את מכרי ומוקירי הווג-בפה פעור. איך היא הצליחה לעשות-לו את זה?

לכל רווק,

רשת משלו

יש בחורה אחת, בעצם אשה, כי היא עברה כבר את השלושים. והיא מפורסמת. לא-כל-כך בחוגים רחבים, כמו בחוגים המצומצמים שלה, אבל שם יש לה מו-ניטין — אריהו.

קוראים לה תמי ווינבורג. צברית, ילידת תל-אביב ובת למישפחה — לא, לא נישתתסו — דווקא בכלל לא ענייה. עובדה, היא גדלה בבתי השוקולדה שמול היכל התרבות בתל-אביב. ומי שגדל שם, לא יכול להיות עני.

לאבא של תמי היה בית-הורשת לטכס-טיל. אמא שלה נפטרה בלידת אחיה הצעיר, זה שמנהל היום את בית-ההורשת הי-מישפחתי.

תמי היא רוזנת, בעלת שיער קצר שהוא אקס-בלונדי, ועכשיו אדום, והיא התחנכה באנגליה. ויש לה גם חולשה אחת, אם אתם מוכרחים לדעת — היא מתה לקלפים.

את הפירסום שלה בחוגים המצומצמים רכשה כבר כשהיתה בת 17. אז זכתה לתואר „ידידתו הצמודה“ של פוקה-הירש. ואתם יכולים להאמין לה, כי עד היום היא מראה בנאותה טבעת-הלוט-שי-קיבלה ממנו אז.

אז ככה, קשה להגיד שהיא יפהייה עולמית. ככה זה בחיים. יש לה פנים נעריים כאלה. אבל מספרים עליה אגדות. מסתבר שכדי לדעת את רוי העניינים לא מוכרחים להיות מלכת-יפוי, או אפילו משהו מתקרב לזה.

על תמי מספרים גם, שבזמנו היתה הידידה של אחד התעשיינים הידועים וה-עשירים ביותר בארץ. פעם הוא עיצבן אותה, כמו שקורה אצל כל זוג מיוחד

יפה, אשתו הנוכחית של ברוך ג'מילי, מגיבה במכתב אישי לכתבה של נאורה, בתו של ג'מילי, שפורסמה לפני שבוע

את צדינה להתגאות

באבא כזה!

אחרים במדינה הזאת. אבל, כשאביך לובש מדים. הוא נושא עליהם שיעה אותות המעידים על השתתפותו בכל מלחמות ישראל, מאז היותו בן 18 שנים. אני גאה בבעל כזה, ונדמה לי כי לכל בת, גם לך, נאורה, מותר להיות גאה באב שכזה.

בכתבה את מתארת כיצד אביך חיזר אחרי אמך, וכאלו הכריח אותה להינשא לו. אני יודעת כיצד אביך חיזר אחרי,

איך מסוגלת בת לכתוב על אביה בסיגנון כזה?

ואני מאחלת לכל בחורה שיחזרו אחריה בצורה כה עדינה, יפה ואוהבת, כמו שברוך ג'מילי מחזר.

אייאפשר להבין איך בת מסוגלת להשיך מיץ כך את אביה, אבל הרבה יותר קשה להבין איך מישוה מסוגל בכלל להשימץ בגסות-רוח אדם שאיננו כבר בחיים. אני מתייחסת למה שכתבת על סבך, אביו של ברוך ג'מילי.

אני זכיתי להכיר את סבא שלך. הוא היה אדם נשוארפנים ומכובד, והתכונה שאיפיינה אותו היתה דווקא עדינות-הנפש.

בתו של ברוך ג'מילי מנישואיו הקודמים, אשר כתבה בשבוע שעבר כתבה בעולם הזה כנגד אביה. אשתו הנוכחית של ג'מילי, יפה, משיבה לבתה החורגת במכתב אישי, בו היא סותרת את כל האשמותיה של נאורה ומהללת את בעלה, ברוך ג'מילי, מכנה אותו אב למופת.

נאורה ג'מילי

שציירת בכתבה שלך, ומה גדול החטא שחטאת לאביך.

כשהתחתנתי עם ברוך ג'מילי ידעתי על אמך ועל אחותך. ידעתי עדיכמה הוא היה אומלל בנישואיו הקודמים, עם אמך, וידעתי עדיכמה הוא אומלל בגלל התנכרותן של שתי בנותיו מנישואין אלה.

אם תעצרי רגע ותנסי להסיר את מעטה-השינאה, אותו הצליחה אמך לבנות אצלך כלפי אביך, תיזכרי בכל אותם ניסיונות, התפתלויות, תחזונות-ממש של אביך, להתיקרב אליך ואל אחותך, לנסות לעזור

האשה השנייה

יפה, אשתו השנייה של ברוך ג'מילי ואם שלוש בנותיו, משיבה בכתבה זו למענותיה של נאורה, בתו של ג'מילי, מנישואיו הקודמים. בתמונה נראית יפה יחד עם בעלה ברוך.

נאורה, שלום.

קראתי את מה שכתבת על אביך, ברוך ג'מילי, בשבוע שעבר, בהעולם הזה מיספר 1915.

למרות שבעיתון צויין שאביך יגיב, הוא אינו מוכן להגיב. לא שאין לו מה להגיד. יש לו הרבה, ואת יודעת את זה יפה מאוד. אבל לאבא שלך כואב שבתו-שלו, בשרר מבשרו, יכולה לכתוב כך על אביה. בעצם, לאבין כואב על כך שאיוששהי בת יכולה בכלל לכתוב על אביה בסיגנון כזה כמו שהבת שלך-עצמו כתבה על אביה.

אני מכירה את אביך למעלה משבע שנים. אני נשואה לו, אם לשלוש בנותיו (אחיות שלך, נאורה), ואני מכירה אותו אחרת לגמרי מאשר את טרענת שאימך ואתן מכירות אותו. אדם אינו יכול להשתנות בצורה כה קיצונית. אדם אינו יכול ליתפך מחיית-טרף, ואת טרענת שכזה הוא אביך, לבעל ואב מסור, נאמן ואוהב, כפי שברוך ג'מילי הוא מזה שבע שנים.

לכן, אני, והמישפחה כולה, כולל המיש-פחה של אמך, ומאות רבות של שכנים וידידים, יודעים עד כמה לא נכונה התמונה

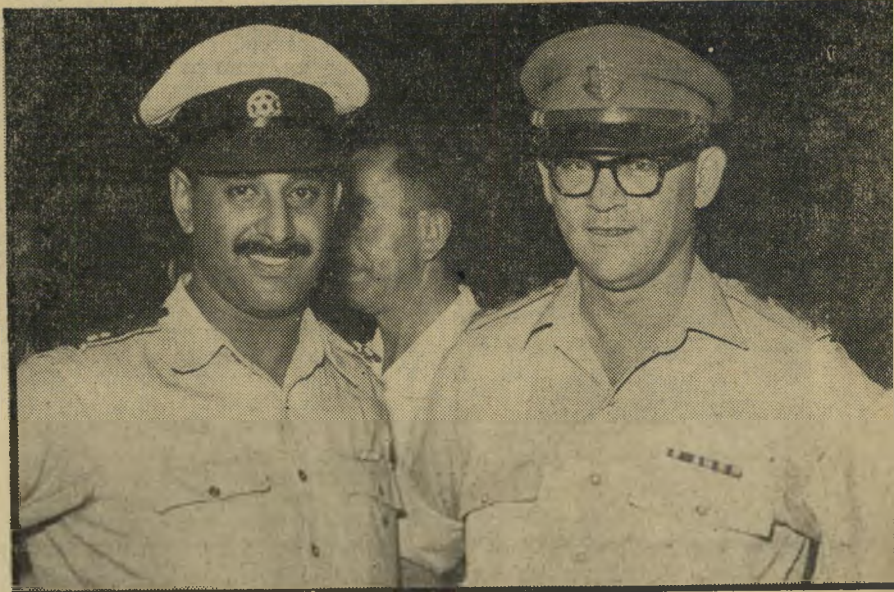
ברוך ויפה ג'מילי בתמונה משותפת לאחר נישואיהם. יפה, הצעירה מג'מילי ביותר מ-25 שנים, ילדה לו שלוש בנות, אחיות-למחצה לשתיים מאישתו הראשונה, וטוענת במכתבה כי ג'מילי הוא בעל למופת, עדין ואוהב, מאשימה את אשתו הראשונה ובנותיה בסיכסוך המשפחתי.

הזוג המאושר

אותה עדינות-נפש שהוא הוריש לבנו, ברוך, חבל, נאורה, שהוספת חטא על פשע בהשמיצך אנשים שאינם עוד בחיים ואינם יכולים להתגונן בפניך.

את מתארת, כאילו מפי אמך, את היחסים בין הורייך עוד לפני שנולדת. את מספרת כיצד אביך נאלץ להינשא לאמך פעמיים, בגלל שהוא הצהיר, כביכול, ערב גיוסו לצבא הבריטי, שאינו נשוי. נאורה יקירת, אביך כלל לא היה מאושר מהעובדה שנשא

ברגעים הקשים, לנסות להשתתף ברגעים היפים ולנסות לנחם בריגעי-התוגה. אני זוכרת איך אביך היה חוזר הביתה, מוכה ומושפל, לאחר שניסה להציע עזרה כפי שהוא צריך היה לעשות כאבא — ואתן, את ואחותך, דחיתן אותו בגסות. את כותבת שאביך אינו גיבור לאומי, נכון, ברוך ג'מילי אינו גיבור לאומי, הוא גם אף פעם לא טען לכתר זה. הוא בשרי ודם, אורח נאמן ולוחם, כמו רביס-רבים

ברוך ג'מילי עם רביאלוף חיים לסקוב, בעת שהאחרון כיהן כרמטכ"ל. זוהי אחת מטידרה של תמונות של ג'מילי יחד עם מפקדי צה"ל ואישים במדינה. תמונות אלו הן ההוכחה של יפה כנגד טענתה של נאורה על השתמטותו של ברוך ג'מילי משירות בצה"ל.

עם רמטכ"ל

ג'מילי כחייל בצבא ה' בריטי. נאורה טענה בכתבתה כי הוא נאלץ להינשא לאמה פעמיים, כיוון שבשעת התגייסותו טען כי הוא רווק.

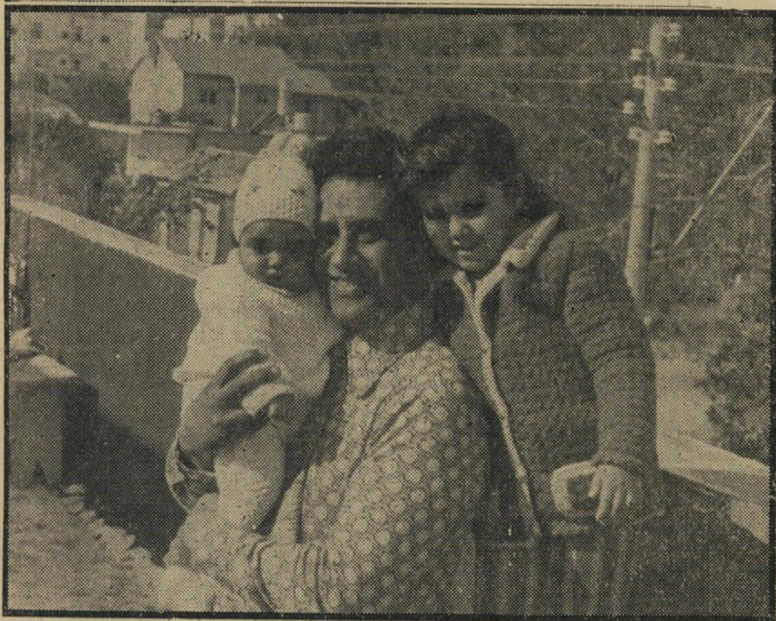
חייל 1945

ג'מילי החל את דרכו במערכות הביטחון עוד בהיותו נער צעיר. בתמונה הוא נראה כגאפיר, השתתפות בכל מלחמות ישראל.

גאפיר 1943

מישפחתו של ברוך ג'מילי, הידועה באורך החיים שבה. במרכז התמונה, סבו של ברוך ג'מילי, אשר נפטר בגיל 130. מימין, אביו של ברוך ג'מילי, סבה של הבת נאורה.

המשפחה

שתיים משלוש בנותיהם של יפה וברוך ג'מילי, על גג ביתם הנאה שבפתח תקווה. ילדות אלו הן אחיותיה החורגות של נאורה, אשר טענותיה החמורות כנגד אביה המוכחשות על ידי אשתו הנוכחית, הסוענות כי בעלה הוא אב ובעל למופת.

הבנות החדשות

יפה ג'מילי, הצעירה אפילו מבתה החורגת נאורה, משתזפת על גג ביתה. יפה טוענת כי נאורה חייבת להיות גאה באביה, במקום לשנוא אותו, ומזמינה את נאורה לבוא אל ביתם בכל עת.

הכלה הצעירה

המנוח להיכנס לביתכם, שבוע לפני חתונתך. זה נכון, אבל את כל האמת את הרי יודעת אפילו יותר טוב ממני.

האמת היתה זו שאביך בא לביתו ומצא שם גבר זר ישן במיטתו. את לא טרחת לספר לו כי זהו בעלך לעתיד, אפילו לא טרחת לספר לו כי את עומדת להינשא בקרוב. ומה רצית שיחשוב אדם שחוזר לביתו ומצא שם גבר זר שוכב במיטתו?

כאשר נישאת לאיש, כבר היכרתי את

אין בעולם מחזר אוהב ועדין, או אב מסור ונאמן מברוך ג'מילי

אביך. אני זוכרת את כאבו, כאשר סיפר לי על זמרת שהופיעה יום אחד בפני חיילי יחידתו, וסיפרה לו כי הומנה לאותו ערב להופיע בחתונת בתו. אביך נדהם. הוא לא ידע כלל שאת מתחתנת, ובוודאי לא באותו ערב.

אותו סיפור ממש התרחש עם אחותך חפציבה. אחד ממנהלי יום אביך, שעבד אז במכס, סיפר לו כי הוזמן לחתונתה של חפציבה, אך הציבו בפניו תנאי: שלא יביא עימו את ברוך ג'מילי, אבי הכלה.

ועוד מהלומות מסוג זה, אשר הדירו שינה מעיני לילות רבים, נחתו על אביך בעת הברית של בנך, ומסיבת פדיון הבן, ואת דאי יודעת עד כמה אירוע כזה חשוב במשפחות תימניות, ואותו דבר — כאשר נולדו שתי בנות אחותך.

אינני רוצה להיכנס לפרטי ההשמצות בהן השמצת את אביך. הוא עומד מעל לזה, והאנשים שמכירים אותו ואותך יודעים כי אין בהן אף מילה אחת של אמת. אני רק רוצה לסיים את מכתבי זה אלייך, ואני בטוחה שאני אומרת זאת גם על דעת אביך:

אנו נקבל אותך ואת אחותך בברכה ובאהבה, בכל פעם שתבואו אלינו, לביתנו. כמו שאני מכירה את אבא שלך, הרי גם היום, אחרי פירסום הכתבה, הוא יהיה מוכן לצאת מעורו בכל פעם שתצטרכי לעזרה כלשהי, בין אם תפני אליו ובין אם לאו.

את אמך לאישה פעם אחת, או את באמת חושבת שהוא היה עושה את זה פעמיים?

את גם סיפרת בכתבה שלך כיצד אביך נכנס מתחת למיטה, והתחבא, כדי לא להתגייס לצה"ל במלחמת השחרור. אני לא הייתי אז, גם את לא, אבל שתינו מכירות את אלבום התמונות של אבא שלך. הרבה משרי ומצביאי ישראל שמחו להצטלם איתו, ותמונות אלה לא צולמו מתחת למיטה, אלא בהפוגות בין הקרבות בהם נלחם אביך, בין השאר גם כדי להגן על משפחתו ועלייך.

החוט המנוח בכתבה שלך הוא הטענה על מכות הרצח שאביך לא היה מפסיק לחלק לכל הסובב אותו, כולל לאמך, לאחר ולך. במשך שבע השנים האחרונות לא הרים אביך עלי, או על שלושת בנותינו, את ידו מעולם. הוא לא פגע אפילו בזנבו. אדם אלים אינו מסוגל להפוך פתאום לשה תמים.

אביך נזכר עד היום, בכאב רב, כיצד הרים פעם יד על אחותך חפציבה. הוא סטר לה אז, כיוון שחפציבה הפסיקה את לימודיה, חודשיים לפני קבלת תעודת הגמר, כדי לצאת עם בחור, אותו בחור שאת תיארת אותו בכתבה שלך כקיבוצניק ממוצא פולני, וניסית להסביר שאבא שלך התנגד לו רק בגלל עובדה זו.

אני ילידת עירית פיתוח, ומוצאי אינו בדיוק מוצא תימני, כמו זה של אביך, כך שהרושם שניסית ליצור בכתבה כאילו אביך הוא בעל דיעות קדומות, ולכן סטר לאחותך, לגמרי לא נכון.

קמצנותו של ברוך ג'מילי תופסת גם היא חלק חשוב בכתבתך. ברוך ג'מילי אינו מיליונר, ועד כמה שאני יודעת, אף פעם לא היה מיליונר. הוא אדם שעובד

לברוך ג'מילי לא היו דיעות קדומות, עובדה שהתחתן אתי

קשה כדי לפרנס את אשתו וילדיה, ובטוחני שכך נהג גם כאשר אמך היתה אישתי. ייתכן שלא ידעת זאת, אבל במשך כל התקופה בה היה אביך נשוי לאמך, הוא החזיק חשבונות פתוחים בשורה של חנויות ליד ביתכם, בהם יכולה היתה אמך לקנות כל מה שרצתה, בכל כמות שרצתה, בדיוק כמו אשת מיליונר. יש בידינו אי שוררים מכל בעלי אותן חנויות, המעידים על כך, ואת מוזמנת לבוא ולראות אותם.

את סיפרת, ואף הוכחת זאת בתצלום של מיסמך, כיצד אסר אביך על בעלך

יפה ג'מילי

העולם הזה

ההיימור

הנודא של

דיין

